

ຄະນະຜູ້ຈັດທຳ ບົດຮຽນພຣະຄຳພີ ພາສາລາວ

Copyright © 2014 by BAPTISTWAY PRESS®.

ສງວນລິກຂະສິດ

ອະນຸຍາດໃຫ້ຄຣິສຕະຈັກເຮັດກັອບປີ້ໄດ້ຕາມຄວາມຕ້ອງການ ເພື່ອໃຊ້ຢູ່ພາຍໃນຄຣິສຕະຈັກ. ຫ້າມຂາຍ, ຫ້າມແຈກຢາຍ, ຫລືໃຊ້ໃນທາງອື່ນ ໂດຍທີ່ບໍ່ໄດ້ຂຽນຄຳຮ້ອງຂໍອະນຸຍາດເສັງກ່ອນ. ຖ້າຢາກຊາບລາຍລະອຽດເພີ່ມເຕີມກະຮຸນາຕິດຕໍ່ໄປທີ່ BAPTISTWAY PRESS, Baptist General Convention of Texas, 333 North Washington, Dallas, TX 75246-1798.

BAPTISTWAY PRESS® is registered in U.S. Patent and Trademark Office.

ຂໍ້ຄວາມພຣະຄຳພີອ້າງອີງໃນບົດຮຽນນີ້ໄດ້ຄັດມາຈາກປຶ້ມພຣະຄຳພີທີ່ໄດ້ບິ່ງຊື່ໄວ້ ລວມທັງການແປ, ແລະວັນທິຈິດທະບຽນສງວນລິກຂະສິດຂອງປຶ້ມພຣະຄຳພີເຫລົ່ານັ້ນ.

ພິມອອກຄັ້ງທຳອິດ: ເດືອນ ມີນາ 2004

BAPTISTWAY Management Team

Executive Director, Baptist General Convention of Texas: David Hardage
Director, Church Ministry Resources: Chris Liebrum
Director, Bible Study/Discipleship: Phil Miller

Publisher, BAPTISTWAY PRESS®: Scott Stevens

Language Materials Team

Bible Study Writer for Lessons 1, 2, 3
Bounhome Phommachanh, Lao-Thai Baptist, San Antonio, Texas
Editor for Lessons 1, 2, 3
Phaisane Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Bible Study Writer for Lessons 4, 5, 6, 7
Bounchanh Vongsurith, Lao Congregation of First Baptist Church, Amarillo, TX
Editor for Lessons 4, 5, 6, 7
Phaisane Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Bible Study Writer for Lessons 8, 9, 10
Sidney Kahn, Saginaw Community Church, Fort Worth, Texas
Editor for Lessons 8, 9, 10
Phaisane Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Bible Study Writer for Lessons 11, 12, 13, 14 and Easter
Houmphanh Vongsurith, First Laotian Baptist Church, Dallas, Texas
Editor for Lessons 11, 12, 13, 14 and Easter
Phaisane Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Facilitator for the LAOTIAN TEAM: Joe Haag

Patty Lane, Director, Office of Intercultural Initiatives, Baptist General Convention of Texas

ບົດຮຽນທີ 1

ຜູ້ຍິງແລະເດັກນ້ອຍກ່ອນ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ອີບພະຍົບ 1:8—2:10

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: ອີບພະຍົບ 1:1—2:10

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ເດັກນ້ອຍທັງຫລາຍປະເຊີນກັບຄວາມໂຫດຮ້າຍແລະຄວາມຕາຍ, ຜູ້ເປັນແມ່ກໍມີການຕໍ່ຕ້ານ ໃນການກະທຳປ່າເຖື່ອນຢ່າງນີ້ ຊຶ່ງຖືວ່າເປັນແຜນການຂອງມານ.

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ຍັງມີທ່າທີໃດອີກແດ່ບໍ່ ທີ່ພວກເຮົາທັງຫລາຍ ຄວນຈະຕໍ່ສູ້ເພື່ອເດັກນ້ອຍໃນປັດຈຸບັນນີ້

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຈະອະທິບາຍເຖິງການກະທຳອັນໂຫດຮ້າຍທາຣຸນຕໍ່ເດັກນ້ອຍແລະຜູ້ຍິງທີ່ກະສັດຟາຣາໂອກະທຳຢູ່

ຄຳນຳ

ຫລັງຈາກທີ່ໄດ້ໃຊ້ຊີວິດຢູ່ໃນປະເທດເກົາຫລີໃຕ້ເຖິງສິບສອງປີ, ຊີວິດຂອງພວກເຮົາກໍຝັງເລິກຢູ່ໃນສະພາບການຢ່າງນັ້ນ. ລູກໆຂອງພວກເຮົາກໍເຕີບໃຫຍ່ຢູ່ທີ່ນັ້ນ. ຕົວຂ້າພະເຈົ້າເອງກໍມີຄວາມຍິນດີທີ່ໄດ້ມີຄວາມສັມພັນກັບເພື່ອນຜູງຫລາຍຂຶ້ນ. ວຽກງານກໍກ້າວໜ້າແລະເກີດມີໝາກຜົນເປັນທີ່ໜ້າພໍໃຈຫລາຍ. ແຕ່ເມື່ອໄດ້ຮັບຄຳສັ່ງໃຫ້ພວກເຮົາຍົກຍ້າຍໄປຢູ່ປະເທດຟີລິບປິນ ຂ້າພະເຈົ້າກໍມີຄວາມເສັຍໃຈຫລາຍ.

ທຳອິດ ຂ້າພະເຈົ້າເອງກໍເປັນທຸກໃຈໃນການສູນເສັຍເຮືອນທີ່ປະເທດເກົາຫລີ ແລະກໍຍັງບໍ່ຮູ້ວ່າຈະເກີດຫຍັງຂຶ້ນໃນທີ່ຢູ່ໃໝ່ນັ້ນ ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າກໍເຊື່ອວ່າພຣະເຈົ້າຊົງຊາບທຸກຢ່າງລ່ວງໜ້າ, ຖ້າພວກເຮົາຫາກຍັງຍຶດຕິດຢູ່ແຕ່ກັບສິ່ງເກົ່າໆ ພຣະເຈົ້າກໍຄົງຈະບໍ່ອວຍພຣະພອນພວກເຮົາທີ່ຢູ່ໃນສະພາບເດີມຕລອດໄປ. ເມື່ອຄິດຢ່າງນີ້ຄວາມເສັຍໃຈກໍຜ່ອນຄາຍໄປແດ່ ເພາະຄິດເຖິງພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລ້ວຄວາມຍິນດີ ກໍໄດ້ເຂົ້າມາແທນທີ່.

ພວກອິສຣາເອນໄດ້ພາກັນຈົ່ມທຸກຈົ່ມຍາກ ຢູ່ພາຍໃຕ້ການປົກຄອງແບບໃຊ້ອຳນາດ ໃນຖານະເປັນຂ້າທາດດັ່ງຢູ່ໃນພຣະທັມຄຳພີເດີມ ປຶ້ມອີບພະຍົບໄດ້ກ່າວໄວ້. ພວກເຂົາເບິ່ງເໝືອນວ່າ ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ພາກັນລະນຶກເຖິງພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າຈັກໜ້ອຍເລີຍ. ແຕ່ພຣະເຈົ້າຊົງຫລິງເຫັນຮູບພາບອັນສົດສວຍງົດງາມແລະອະນາຄົດອັນແຈ່ມໃສຊຶ່ງວາງຢູ່ຂ້າງໜ້າຂອງພວກເຂົາ.

ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງແຍກພວກເຂົາອອກຈາກການເປັນປະຊາຊົນທັມມະດາຂອງປະເທດນັ້ນໃຫ້ກາຍມາເປັນຂ້າທາດ, ແຕ່ພວກເຂົາກໍຍັງມີດີຢູ່ບ່ອນວ່າ ພວກເຂົາຍັງຮັກສາຄວາມເປັນອິສຣາເອັນໄວ້ໄດ້. ພວກເຂົາຍັງມີ

ຄວາມໜັກແໜ້ນໃນກົດບັນຍັດແລະຄວາມໃນເຊື່ອພຣະເຈົ້າ ຄືພວກເຂົາຍັງຄິດວ່າພວກເຂົາເປັນລູກຫລານຂອງອັບຣາຮາມ.

1. ຜູ້ໂຖທີ່ຖືກລົມ: (ອີບພະຍົບ 1:8-10)

ໂຢເຊບເປັນວິຣະຊົນທີ່ອາດຫານແລະອິດທິນ, ເພິ່ນໄດ້ນຳຄອບຄົວຂອງພໍ່ເພິ່ນເຂົ້າສູ່ແຜ່ນດິນເອຍິບ. ເພິ່ນຍັງໄດ້ຊ່ວຍກູ້ຊີວິດຂອງຄົນຢ່າງຫລວງຫລາຍໃຫ້ລອດພົ້ນໃນການອິດທິວໃນເວລາຄັບຂັນ. ແຕ່ກໍໜ້າເສັຍໃຈ, ພາບຜູ້ທີ່ມີຄວາມກ້າຫານ, ອິດທິນ ໄດ້ລາງເລືອນໄປຈາກຄວາມຊົງຈໍາຂອງມະນຸດຢ່າງວ່ອງໄວ.

ຜູ້ທີ່ເຄີຍມີອິດທິພົນ ມີອໍານາດ ແລະເຄີຍປົກປ້ອງໂຢເຊບທີ່ຜ່ານມາກໍໄດ້ເສັຍຊີວິດໄປແລ້ວ. ຄົນອິສຣາເອັນກໍເລີຍກັບກາຍມາເປັນຄົນຕ່າງຊາດໃນປະເທດເອຍິບ. ສິ່ງທີ່ເຂົາໃຫ້ກຽດແກ່ຄົນອິສຣາເອັນກໍຄືເປັນຊົນຊາດທີ່ຖືກໂຖແລ້ວ ແລະໂຢເຊບກໍເຊັ່ນດຽວກັນພວກເຂົາກໍມີໜ້າທີ່ໃໝ່ໃຫ້ດູແລ, ໂຢເຊບກໍທຳໜ້າທີ່ຂອງຕົນຕາມທີ່ກະສັດອົງໃໝ່ແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ ແລະພວກເຂົາກໍບໍ່ໄດ້ຄິດເຖິງເລີຍວ່າໂຢເຊບເຄີຍເຮັດຫຍັງມາແດ່, ເຄີຍຊ່ວຍປະເທດຂອງພວກເຂົາຢ່າງໃດແດ່.

2. ຄວາມຂົມຂື່ນໄດ້ເພີ່ມທະວີຂຶ້ນ: (ອີບພະຍົບ 1: 11-14)

ເມື່ອການປົກຄອງຫາກມີຫລາຍຊົນຊາດກໍຍ່ອມມີການຮັກຫລັງຊັງບຽງ, ການຂົ່ມເຫັງບຽດບຽນກໍຕົກມາສູ່ຊົນຊາດອິສຣາເອັນ. ແຕ່ຍິ່ງມີການຂົ່ມເຫັງຫລາຍສຳໃດ ຄົນອິສຣາເອັນກໍຍິ່ງເພີ່ມຈຳນວນຂຶ້ນ ເຮັດໃຫ້ປະຊາຊົນຊາວເອຍິບ ແລະກະສັດຟາຣາໂອ ມີຄວາມຢ້ານກົວ. ກະສັດຟາຣາໂອຈຶ່ງອອກຄຳສັ່ງ ບັງຄັບໃຫ້ຄົນອິສຣາເອັນ ທຳງານໜັກໜ່ວງຂຶ້ນ ເຮັດໃຫ້ຊີວິດຂອງພວກເຂົາມີຄວາມຂົມຂຶ້ນຂຶ້ນ. ຖ້າຈະເວົ້າແລ້ວວຽກງານໜັກທີ່ສຸດຢູ່ໃນປະເທດເອຍິບແມ່ນຕົກເປັນຂອງຊາວອິສຣາເອັນ.

ປະຊາຊົນອິສຣາເອັນມີຄວາມພໍໃຈບໍ່? ແນ່ນອນການດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນຕ່າງປະເທດ ແລະກໍຢູ່ໃນຖານະເປັນຂ້າທາດ ຍ່ອມຈະບໍ່ມີມະນຸດໜ້າໃດທີ່ຈະພໍໃຈ. ເພາະສິດເສຣີພາບ ຄວາມເປັນຢູ່ແມ່ນຂາດຄວາມສົນໃຈຈາກເຈົ້າຂອງປະເທດ

3. ຄຳສັ່ງທີ່ແປກປລາດ (ອີບພະຍົບ 1:15-22)

ກະສັດຟາຣາໂອເຫັນຜູ້ຍິງມີຄວາມສຳຄັນໃນການທຳງານ ແລະບໍ່ມີພິດບໍ່ມີພິຍຫຍັງຫລາຍເທົ່າກັບຜູ້ຊາຍ. ເພາະຜູ້ຊາຍເວລາເຕີບໂຕຂຶ້ນມາເຂົາຈະເປັນຄົນແຂງແກ່ນ ອາດຈະເປັນທະຫານແລະມີແນວຄິດຕໍ່ສູ້, ເມື່ອຟາຣາໂອຄິດເຫັນອະນາຄົດຈະມີບັນຫາດັ່ງນັ້ນ ເພິ່ນຈຶ່ງຕັດໄຟແຕ່ຕົ້ນລົມ.

ຟາຣາໂອຈຶ່ງສັ່ງໃຫ້ນາງຜະດຸງຄັນເຂົ້າເຝົ້າ, ຄົນນຶ່ງເປັນຄົນເຮັບເຮີຊີວ່າຊີຟຣາ ແລະອີກຄົນນຶ່ງຊື່ວ່າ ປູອາ. “ເມື່ອພວກເຈົ້າໄປທຳການຄອດ ຖ້າເຫັນເດັກເປັນຜູ້ຊາຍໃຫ້ຂ້າຖິ້ມ ໄວ້ຊີວິດແກ່ຜູ້ທີ່ເປັນຍິງເທົ່ານັ້ນ.” ແຕ່ນາງຜະດຸງຄັນທັງສອງເປັນຄົນທີ່ຢ່າເກງພຣະເຈົ້າ.

ພວກເຮົາບໍ່ຮູ້ວ່າຄຳສັ່ງນັ້ນ ໃຊ້ໄປໄດ້ດົນນານປານໃດ ແຕ່ຄົນເຮັບເຮົາກໍຍັງເພີ່ມຂຶ້ນອີກຢູ່. ເມື່ອກະສັດຮູ້ວ່າ ຜະດຸງຄັນບໍ່ໄດ້ຂ້າເດັກຜູ້ຊາຍ ຈຶ່ງເອີ້ນພວກເຂົາເຂົ້າເຝົ້າ ແລ້ວກໍຖາມພວກເຂົາວ່າ ເປັນຫຍັງຈຶ່ງປ່ອຍໃຫ້ເດັກຜູ້ຊາຍມີຊີວິດຢູ່? ພວກເຂົາຕອບວ່າ ຄົນເຮັບເຮົາເປັນຄົນທີ່ຄອດລູກງ່າຍ ຄັນນາງຜະດຸງໄປບໍ່ທັນເຖິງພວກເຂົາກໍຄອດແລ້ວ. ຍ້ອນຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ, ນາງຜະດຸງຄັນຈຶ່ງລອດພົ້ນຈາກຄຳຖາມທີ່ຟາຣາໂອພະຍາຍາມຈະເອົາຄວາມຜິດຈາກພວກເຂົາ, ໃນນັ້ນກໍມີ ອາໂຣນ ອ້າຍຂອງໂມເຊດ້ວຍ ທີ່ລອດຊີວິດໃນເວລານັ້ນ. ເພາະພວກເຂົາສູງຕໍ່ພັຍອັນຕະລາຍໃນຄັ້ງນີ້ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງອວຍພອນພວກເຂົາ (ຂໍ້ 21)

4. ເດັກນ້ອຍພິເສດ (ອິບພະຍົບ 2:1-10)

ໃນຂະນະທີ່ຟາຣາໂອມີຄວາມກົດດັນຫລາຍກຸ່ວກັບການເປັນກະສັດຂອງຕົນເອງ. ຍັງມີຊາຍຄົນນຶ່ງຊື່ອຳຣາມ ໄດ້ແຕ່ງງານກັບນ້ອງສາວຂອງບິດາຂອງຕົນ ຊື່ໂຢເຄເບັດ ແລະມີລູກດ້ວຍກັນສອງຄົນຄື ອາໂຣນ ແລະໂມເຊ. (ອິບພະຍົບ 6:20) ໂມເຊໄດ້ເກີດຂຶ້ນມາໃນສະພາບການທີ່ຄັບຂັນທີ່ສຸດ ຄືໃນຄາວທີ່ຟາຣາໂອປະກາດໃຫ້ຂ້າເດັກນ້ອຍຜູ້ຊາຍ. ໂຢເຄເບັດ ໄດ້ສູງຕໍ່ພັຍອັນຕະລາຍເໝືອນກັນກັບນາງຜະດຸງຄັນທັງສອງໄດ້ຊ່ວຍຊີວິດເດັກນ້ອຍຜູ້ຊາຍຊາວເຮັບເຮົາໄວ້ ຄືຮັກສາຊຸກເຊື່ອງລູກຊາຍຂອງຕົນເອງໄວ້.

ການຊຸກເຊື່ອງເດັກນ້ອຍນີ້ເປັນການສູງຕໍ່ຊີວິດ ເພາະເປັນການຂັດຄຳສັ່ງຂອງກະສັດ. ຖ້າມີການຂັດຄຳສັ່ງຂອງກະສັດແລ້ວການລົງໂທດຂອງຂ້າທາດກໍຄືປະຫານຊີວິດ. ເຖິງແມ່ນວ່າການສູງຕໍ່ອັນຕະລາຍຈະສູງປານໃດກໍຕາມ ມານດາຂອງເດັກກໍໄດ້ເຮັດເພາະຄວາມຮັກລູກ.

ໃນທີ່ສຸດ ມານດາຂອງເດັກກໍຕັດສິນໃຈເອົາເດັກໃສ່ກະຕ່າທີ່ຢາດ້ວຍຂີ້ຊີຢ່າງດີ. ນາງກໍເອົາໄປໄວ້ຣະຫວ່າງປ່າຫຍ້າຜີ ບ່ອນທີ່ລູກສາວຂອງກະສັດຟາຣາໂອລົງມາອາບນ້ຳທຸກວັນ ເພື່ອລາວຈະໄດ້ຫລຽວເຫັນ. ສ່ວນເອື້ອຍຂອງເດັກຊື່ ມີຣຽມ ກໍໄປຈອບຢູ່ຫ່າງໄກແດ່ ພໍຫລຽວເຫັນວ່າຈະມີອັນໃດເກີດຂຶ້ນແກ່ນ້ອງຂອງຕົນ. ຄວາມກ້າຫານຂອງເອື້ອຍກໍມີສ່ວນໄດ້ເຮັດໃຫ້ນ້ອງຂອງຕົນໄດ້ລອດພົ້ນຈາກຄວາມຕາຍ ແລະກໍໄດ້ໄປເຕີບໃຫຍ່ໃນຣາຊວັງແລະມີການສຶກສາສູງ.

ຄວາມໝາຍແລະພາກປະຕິບັດ

ເພັງສັຣເສີນບົດທີ 127 ເດັກນ້ອຍເປັນຂອງພຣະຣາຊທານທີ່ມາຈາກພຣະເຈົ້າ. ເດັກນ້ອຍທັງຫລາຍເປັນອະນາຄົດແລະກໍເປັນຄວາມຫວັງຂອງປະເທດຊາດ. ບາງອົງການຫລືສະມາຄົມກໍມີການຈັດແຈງໃຫ້ມີການຊ່ວຍເຫລືອເດັກ.

ໃນທຸກໆປະເທດໃນໂລກ, ໄດ້ມີອົງການຂອງຄຣິສຕຽນສົ່ງອາຫານແລະເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມໄປໃຫ້ເດັກນ້ອຍທີ່ອິດທົວ, ເປັນໂຣກ, ຖືກຂົ່ມເຫັງແລະເປັນອິບພະຍົບ. ການຊ່ວຍຊີວິດຂອງມະນຸດແມ່ນການປ່າວປະກາດອີກວິທີນຶ່ງ.

ພຣະທັມຄັ້ມພິໄດ້ຝຶກຝົນ ແລະສິດສອນພວກເຮົາໃຫ້ມີຄວາມຮັກຕໍ່ຄອບຄົວ ແລະຄົນທີ່ຢູ່ຂ້າງບ້ານ. ພວກເຮົາມີຄວາມຮັບຜິດຊອບຕໍ່ຄຳສອນນີ້ແລ້ວຫລືບໍ່? ພວກເຮົາໄດ້ສອນລູກໆຂອງພວກເຮົາແລ້ວຫລືຍັງ? ພວກເຮົາໄດ້ເປັນຕົວຢ່າງໃຫ້ເດັກນ້ອຍຂອງພວກເຮົາເຫັນແລ້ວບໍ່? ພວກເຮົາຈະເຮັດຢ່າງໃດເພື່ອຈະສົ່ງຂ່າວ ທວນໄຟນີ້ໄປຫາຍຸກຕໍ່ໄປ?

ຄຳຖາມ:

1. ເປັນຫຍັງພາຣາໂອຈຶ່ງຄິດຂ້າເດັກນ້ອຍຜູ້ຊາຍ ແທນທີ່ລາວຊິຂ້າຜູ້ຊາຍຜູ້ໃຫຍ່ໂລດ ລາວຈະບໍ່ປອດ ພັຍດີກວ່າຂ້າເດັກນ້ອຍບໍ່?
2. ເປັນຫຍັງພາຣາໂອຈຶ່ງສັ່ງໃຫ້ນາງຜະດຸງຄັນຂ້າເດັກນ້ອຍ ແທນທີ່ລາວຈະສົ່ງທະຫານໄປກັບນາງຜະ ດຸງຄັນ ເດັກນ້ອຍເກີດຂຶ້ນມາກໍໃຫ້ທະຫານຂ້າຖິ້ມໂລດ?
3. ນາງຜະດຸງຄັນຈະຄິດເຖິງຄາວທີ່ມານດາຂອງພວກເຂົາເກີດພວກເຂົາມາບໍ່, ໃນເວລາທີ່ພວກເຂົາໄດ້ ຮັບຄຳສັ່ງຈາກພາຣາໂອໃຫ້ຂ້າເດັກນ້ອຍ? ແມ່ນຫຍັງເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຕ້ອງສູງ ທີ່ບໍ່ພັງຄຳສັ່ງຂອງ ກະສັດ?
4. ແມ່ນຫຍັງທີ່ພວກເຮົາຕ້ອງສູງທີ່ຈະຊ່ວຍເດັກນ້ອຍໃນທົ່ວໂລກ?
5. ແມ່ນຫຍັງທີ່ທ່ານພໍໃຈທີ່ຢາກຊ່ວຍເດັກນ້ອຍໃຫ້ພົ້ນຈາກບັນຫາ?
6. ບາງກໍຣະນີເບິ່ງຄືງ່າຍ ໃຫ້ເງິນ, ໃຫ້ອາຫານ, ໃຫ້ເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມໄປແລ້ວກໍແລ້ວໄປ. ແຕ່ທ່ານຍັງຮູ້ບໍ່ວ່າ ພວກເຂົາຍັງຕ້ອງການຄຳສອນຈາກພຣະທັມຄັ້ມພິຂອງພຣະເຢຊູຢູ່?

ບພ

ບົດຮຽນທີ 2

ຈົ່ງຮັບຟັງການຮຽກເອີ້ນ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ອີບພະຍົບ 3:1-14; 4:1-15

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: ອີບພະຍົບ 2:11—4:17

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ພຣະເຈົ້າມີພຣະປະສົງຈະຮຽກເອີ້ນເອົາໂມເຊມາເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ພຣະອົງ, ໂດຍບໍ່ມີຂໍ້ແມ້ໃດໆທັງສິ້ນ.

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ພວກເຮົາຍັງມີຂໍ້ແມ້ອັນໃດແດ່ບໍ່ ເພື່ອຈະຕໍ່ຕ້ານແລະຫລີກລ້ຽງການຮຽກເອີ້ນຂອງພຣະເຈົ້າ

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຈະສຶກສາຫາບົດຮຽນໃນຕົວຂອງຂ້ອຍເອງ ກ່ຽວກັບການຮຽກເອີ້ນໂມເຊຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ທີ່ພູມໄມ້ທີ່ໄຟກຳລັງໃໝ່ຢູ່.

ຄຳນຳ

ແມ່ຂອງຂ້ອຍໄດ້ເລົ່າເລື່ອງໃຫ້ຟັງ ຕອນຂ້ອຍມີອາຍຸໄດ້ສອງປີ. ລາວເວົ້າວ່າໃນວັນນຶ່ງຂ້ອຍບໍ່ມັກອາຫານທີ່ລາວແຕ່ງກິນ, ຂ້ອຍກໍແກວ່ງບ່ວງຖີ່ມ. ເວລາແມ່ຍ່າງມາອ້ອມຂ້ອຍໃຫ້ໄປເກັບເອົາບ່ວງເພື່ອຈະສອນຂ້ອຍກໍຂັດຂຶ້ນເພິ່ນ. ຖົງແມ່ນເພິ່ນຈະຈັບມືຂອງຂ້ອຍໄປໃສ່ບ່ວງກໍຕາມຂ້ອຍກໍຍັງບໍ່ຍອມເຮັດຕາມ ເລື່ອງນີ້ແມ່ນເລື່ອງທຳອິດທີ່ຂ້ອຍໄດ້ຖືກລົງໂທດເພາະເປັນຄົນດີດ້ານ.

ພຣະເຈົ້າຊົງເລືອກເອົາໂມເຊ ເພື່ອໃຫ້ມານຳຄົນອິສຣາເອນອອກຈາກປະເທດເອຢິບ. ແຕ່ກໍຄັ້ງແລ້ວຄັ້ງເລົ່າໂມເຊພະຍາຍາມຂັດຂວາງຄຳສັ່ງ, ແລະຫາຂໍ້ແກ້ຕົວໄປຕ່າງໆ ເພື່ອຫລີກຈາກການຮຽກເອີ້ນຂອງພຣະເຈົ້າໃນຄັ້ງນັ້ນ.

ພຣະເຈົ້າຊົງຈັດຕຽມໂມເຊເປັນພິເສດໂດຍເປັນປະຈຳການ ເປັນຄົນທີ່ເກີດມາຈາກແມ່ ແຕ່ກໍແມ່ນນາງຜະດຸງຄັນເປັນຜູ້ໄວ້ຊີວິດ. ລາວຈະເຮັນເຕີບໃຫຍ່ໃນກຸ່ມຄົນເຮັບເຮີເພື່ອໃຫ້ລາວຮູ້ສຶກວ່າລາວເປັນຄົນເຮັບເຮີ ຈາກນັ້ນກໍໄປເຕີບໃຫຍ່ຢູ່ທີ່ວັງຂອງກະສັດຟາຣາໂອ, ລາວເປັນຜູ້ນຶ່ງທີ່ໄດ້ຮັບການສຶກສາສູງທີ່ສຸດໃນໂລກ ໃນສະໄໝນັ້ນ. ນອກຈາກນັ້ນລາວກໍຍັງເປັນຄົນມັກອ່ານ, ມັກຂີດຂຽນ ແລະມັກຄິດຄຳນວນ, ການສຶກສານີ້ຍັງຮວມດ້ວຍ ການເວົ້າ ການເຈຣະຈາເລື່ອງການເມືອງ ເລື່ອງການທະຫານ ແລະການຮຽນຮູ້ເລື່ອງອາວຸດຍຸດໂທປະກອນຕ່າງໆ.

ປະເທດເອຢິບສະໄໝນັ້ນ, ຕາມທັມນຽມແລ້ວ ຄົນທີ່ຢູ່ໃນຄອບຄົວຂອງກະສັດກໍຈະໄດ້ຮັບການສຶກສາຄຽງຄູ່ໄປກັບລູກຊາຍຂອງເຈົ້າຊີວິດ. ການຈະເຮັນເຕີບໂຕກ້ຽງຄູ່ກັນໄປດ້ວຍ, ເພາະເດັກໆພວກນີ້ເວລາໃຫຍ່ຂຶ້ນມາແລ້ວກໍຈະໄດ້ຮັບໜ້າທີ່ເປັນກະສັດຕໍ່ໄປ ໂມເຊກໍເປັນນຶ່ງໃນຈຳນວນນີ້, ໄດ້ຖືກຝຶກຝົນມາເຊັ່ນກັນ. ໂມເຊ

ຖືກຝຶກຝົນໃຫ້ເປັນຜູ້ນຳ, ແຕ່ໂຊກບໍ່ດີ, ບາງເທື່ອລາວກໍຄິດວ່າລາວມີຕຳແໜ່ງໃຫຍ່ແລ້ວ ຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ລາວມີ
ການອວດຕົວ, ລາວຈຶ່ງເຮັດຜິດພາດ.

ຄອບຄົວຂອງກະສັດເອຍິບນີ້ ພວກເຂົາຈະນັບຖືພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາແຕ່ຢ່າງດຽວ. ພວກເຂົາຈະຖືວ່າ
ພວກເຂົາມີຊີວິດທີ່ຢູ່ເໜືອມະນຸດແລ້ວ. ຖ້າມີຜູ້ໃດຫລີກຸ່ມໃດຫາກມີບັນຫາກັບກະສັດ ເຂົາຈະຂ້າຖິ້ມໂລດ.
(ອີບພະຍົບ 2:12).

1. ຈິດໃຈແຂງກະດ້າງ: (ອີບພະຍົບ 3:1-6)

ໂມເຊບໍ່ໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນການເດີນທາງດ້ວຍການຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ. ໃນຂໍ້ພຣະຄັມພີໄດ້ກ່າວວ່າໂມເຊພົບ
ພຣະເຈົ້າໃນເວລາໄຟໄໝ້ພຸ່ມໄມ້. ນິສັຍຂອງລາວຍັງເປັນຄົນອວດຕົວຢູ່ແລະບໍ່ເຄີຍຍອມໃຜງ່າຍໆ. ເຕີບ
ໃຫຍ່ຂຶ້ນໃນຖ້າມກາງຜູ້ທີ່ສູງສັກ ມີການສຶກສາສູງ ດຳເນີນຊີວິດໃນຖານະລູກຊາຍຂອງກະສັດຟາຣາໂອ.

ເມື່ອຫລຽວເຫັນໄຟໄໝ້ພຸ່ມໄມ້ຢູ່ນັ້ນ, ໂມເຊກໍຢ່າງເຂົ້າໄປເບິ່ງດ້ວຍຄວາມທະນົງຕົວ, ລາວບໍ່ໄດ້
ຖ່ອມຕົວເໝືອນກັບໂຢຊວຍ. ເມື່ອໂຢຊວຍເຂົ້າມາຫາພຣະເຈົ້າ ເພິ່ນໄດ້ກົ່ມໜ້າລົງເຖິງດິນພ້ອມທັງກ່າວວ່າ
ເຈົ້ານາຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ທ່ານຈະໃຫ້ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານກະທຳຢ່າງໃດ? ອີກອັນນຶ່ງ ໄຟທີ່ໄໝ້ພຸ່ມໄມ້ຢູ່ນັ້ນກໍ
ບໍ່ຮູ້ວ່າໄຟມາຈາກໃສ ແລະພຸ່ມໄມ້ນັ້ນກໍບໍ່ຍຸບ. ໂມເຊບໍ່ໄດ້ຄິດເຖິງພຣະເຈົ້າເລີຍ, ເພິ່ນຄິດວ່າເປັນຫຍັງໄຟ
ໄໝ້ແຕ່ພຸ່ມໄມ້ບໍ່ຍຸບ. (ອີບພະຍົບ 3:2) ຈຶ່ງຫຍັບເຂົ້າໄປໃກ້ໆ (ອີບພະຍົບ 3:3) ໂມເຊຈຶ່ງໄດ້ຍິນຊື່ຂອງຕົວ
ເອງ "ໂມເຊ, ໂມເຊເອີຍ."

ເມື່ອພຣະເຈົ້າຈະຮຽກເອີ້ນຜູ້ໃດຜູ້ນຶ່ງ ພຣະອົງມັກຈະເອີ້ນເຖິງຊື່ຜູ້ທີ່ເຂົາຢາກມາແຕ່ດິນນານເຊັ່ນ
ເຮົາເປັນພຣະເຈົ້າຂອງບິດາເຈົ້າ ເປັນພຣະເຈົ້າຂອງອັບຣາຮາມ ເປັນພຣະເຈົ້າຂອງອີຊາກ ແລະເປັນພຣະ
ເຈົ້າຂອງຢາໂຄບ. ເມື່ອໂມເຊໄດ້ຍິນດັ່ງນັ້ນກໍປົດໜ້າ ແລະກົ່ມລົງດິນເພາະບໍ່ກ້າເບິ່ງໜ້າພຣະເຈົ້າ.

2. ພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງເປັນ: (ອີບພະຍົບ 3:7-14)

ໃນຄຳເວົ້າສອງສາມຄຳທີ່ພຣະເຈົ້າກ່າວຕໍ່ຂອງໂມເຊ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງກ່າວເຖິງຄວາມບໍ່ຮູ້ສຸດ ແລະ
ຄວາມສັກສິດຂອງຕົນເອງ.(ອີບພະຍົບ 3:5) ພຣະອົງຍັງຊົງກ່າວຕໍ່ໄປອີກເຖິງຄວາມເປັນຢູ່ຂອງພຣະອົງ
(ອີບພະຍົບ 3:6) ພຣະເຈົ້າຍັງໄດ້ເຫັນຄວາມທຸກລຳບາກ ແລະໄດ້ຍິນສຽງຈິ່ມສຽງວ່າຈາກປະຊາກອນຂອງ
ພຣະອົງທີ່ປະເທດເອຍິບ.(3:7,9) ໂດຍສ່ວນຕົວແລ້ວພຣະເຈົ້າໄດ້ເອີ້ນເອົາໂມເຊເພື່ອໄຖ່ປະຊາກອນ ແລະ
ເພື່ອສຳເຣັດໃນວຽກງານຂອງພຣະອົງ.(ອີບພະຍົບ 3:10).

ເມື່ອໂມເຊໄດ້ຍິນດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ເພິ່ນຢາກຈະຕອບວ່າ ເສັຍໃຈ ທ່ານເອີ້ນຄົນຜິດແລ້ວ. ຈະໃຫ້ຂ້ານ້ອຍ
ກະບົດຕໍ່ຄອບຄົວນີ້ຢ່າງໃດ, ຂ້ານ້ອຍເຕີບໃຫຍ່ໃນຄອບຄົວນີ້. ອີກອັນນຶ່ງຊີວິດຂອງຂ້ານ້ອຍກໍໄດ້ຮັບໃຊ້ລ້ຽງ
ແກະໃຫ້ພໍເຖົ້າກໍດີຫລາຍແລ້ວ, ຈະໃຫ້ຂ້ານ້ອຍໄປສູ່ງຖິ່ນພັຍອັນຕະລາຍເຮັດຫຍັງ.

ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຄິດວ່າຈະໃຫ້ແຜນການຂອງພຣະອົງສໍາເຣັດໂດຍມະນຸດ, ແຕ່ວ່າພຣະອົງຊົງຕ້ອງການ ຜູ້ທີ່ມີຄວາມເຊື່ອຟັງ ແລະປະຕິບັດຕາມ. ພຣະເຈົ້າຈະໃຊ້ໂມເຊບໍ່ວິທີໃດກໍວິທີນຶ່ງ, ພຣະອົງຊົງເຫັນຄວາມ ອົດທົນຂອງເພິ່ນໃນການລ້ຽງແກະ ແລະພຣະອົງກໍຍັງສັນຍາວ່າ ເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ທໍາງານລໍາພັງແຕ່ຜູ້ດຽວ. (ອິບ ພະຍົບ 3:12).

ຄວາມໃຈແຂງຂອງໂມເຊຍັງມີຕິດຕົວຢູ່, ພຣະອົງເຈົ້າຂ້າຖ້າພວກເຂົາຖາມຂ້ານ້ອຍວ່າ ພຣະເຈົ້າຂອງ ທ່ານແມ່ນມີຊື່ວ່າຢ່າງໃດ ແລ້ວຂ້ານ້ອຍຈະຕອບພວກເຂົາວ່າຢ່າງໃດ. (ອິບພະຍົບ 3:13) ແລ້ວພຣະອົງກໍ ໄດ້ບອກຊື່ຂອງພຣະອົງແກ່ໂມເຊວ່າ "ເຮົາເປັນຜູ້ຊຶ້ງເຮົາເປັນ." (ອິບພະຍົບ 3:14)

ບັນຫາບໍ່ໄດ້ຢູ່ກັບພຣະເຈົ້າ ແຕ່ຢູ່ກັບໂມເຊຕ່າງຫາກທີ່ບໍ່ເຂົ້າໃຈພຣະເຈົ້າ. ບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ຈະຫັກຫ້າມສິ່ງ ທີ່ພຣະເຈົ້າມີພຣະປະສົງຈະກະທໍາ ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ເຮັດໄປຕາມຈິດໃຈຂອງມະນຸດທີ່ພວກເຂົາຕ້ອງການ. ຮິດ ອໍານາດຂອງພຣະອົງບໍ່ມີຂອບເຂດຈໍາກັດ. ຕັ້ງແຕ່ເລີ້ມສ້າງໂລກນີ້ຂຶ້ນມາ ພຣະອົງໄດ້ສໍາແດງພຣະອົງເອງ ມາຕລອດ ແລະມະນຸດກໍບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໃຈພຣະອົງ.

ນີ້ແມ່ນພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງພຣະຊົນຢູ່ແລະສໍາແດງຊີວິດອັນຕລອດໄປເປັນນິດໃຫ້ມະນຸດທຸກວັນນີ້ໄດ້ເຫັນ. ໂມເຊຄວນຈະເລີກການເປັນຄົນຕາບອດໄດ້ແລ້ວ ຫລືກຈາກການມີຈິດໃຈແຂງກະດ້າງ ແລະຫລືກຈາກຂໍ້ ແມ້ໃດໆທັງສິ້ນແລ້ວຫັນໜ້າມາຮັບໜ້າທີ່ຈາກພຣະເຈົ້າໄດ້ແລ້ວ.

3. ຂໍ້ແອບອ້າງທີ່ບໍ່ມີປໂຍດ: (ອິບພະຍົບ 4:1-13)

ພຣະເຈົ້າວາງແຜນການຂອງພຣະອົງອອກມາແລ້ວ ຈຶ່ງໄປບອກພວກເຂົາວ່າເຮົາຈະເປັນຜູ້ນໍາພາພວກ ເຈົ້າທັງຫລາຍອອກຈາກການເປັນຂ້າທາດໃນປະເທດນີ້. ຖ້າຂ້ານ້ອຍບອກພວກເຂົາແລ້ວ ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ ເຊື່ອຈະໃຫ້ຂ້ານ້ອຍເຮັດຢ່າງໃດ? ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຖາມໂມເຊວ່າ ແມ່ນຫຍັງຢູ່ໃນມືຂອງເຈົ້າ? ໂມເຊຕອບວ່າ ໄມ້ເທົ້າຂ້ານ້ອຍ. ຈຶ່ງໂຍນລົງດິນ ແລ້ວໄມ້ເທົ້າກໍກາຍເປັນໆ. ພຣະເຈົ້າຊົງສັ່ງໂມເຊອີກວ່າ ຈຶ່ງຈັບຫາງ ຄັນ ເມື່ອໂມເຊຈັບຫາງແລ້ວ ງູນັນກໍກາຍເປັນໄມ້ເທົ້າເໝືອນເດີມ ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ເຊື່ອ. ຕໍ່ມາກໍເປັນເຮືອງ ມືທີ່ເປັນໂຮກຂີ້ທູດ, ຖ້າພວກເຂົາຫາກຍັງບໍ່ເຊື່ອທັງສອງເຮືອງກໍໃຫ້ພວກເຂົາໄປຕັກນໍ້າໃນແມ່ນໍ້ານາຍມາ ແລ້ວໃຫ້ເຂົ້າຖອກລົງດິນ ນໍ້ານັ້ນກໍຈະກາຍເປັນເລືອດ.

4. ຂໍ້ແກ້ຕົວສຸດທ້າຍ (ອິບພະຍົບ 4:14-15)

ໂມເຊຍັງບໍ່ເລີກລືມໃນການຫລີກລ້ຽງຢູ່ ພຣະອົງເຈົ້າເອີຍຂ້ານ້ອຍເວົ້າບໍ່ເກັ່ງ ແລະກໍທັງບໍ່ຄ່ອງແຄ້ວ ວ່ອງໄວເລີຍ. ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຖາມໂມເຊວ່າ ແມ່ນໃຜເປັນຜູ້ສ້າງປາກມະນຸດ ບໍ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າບໍ່? ເຮົາຊົງຢູ່ໃນ ປາກຂອງເຈົ້າ. ປານນັ້ນໂມເຊກໍຍັງຫລີກລ້ຽງຢູ່ ໃຊ້ຄົນອື່ນໄປສາ. ພຣະເຈົ້າຊົງໃຈຮ້າຍໃຫ້ໂມເຊ ເພິ່ນຈຶ່ງ

ຖາມໂມເຊວ່າ ເຈົ້າມີອ້າຍຢູ່ບໍ່ແມ່ນບໍ່? ລາວເປັນຄົນເວົ້າເກັ່ງຈຶ່ງເອົາລາວໄປພ້ອມ ເຮົາຈະເປັນຜູ້ເອົາຄໍາເວົ້າ ໃສ່ປາກຂອງພວກເຈົ້າວ່າຈະເວົ້າຢ່າງໃດ.

ພວກເຮົາທີ່ເປັນມະນຸດເຖິງແມ່ນຈະໃຈແຂງ ຫລືດີ້ດ້ານປານໃດກໍຕາມ ຖ້າພຣະເຈົ້າມີຈຸດປະສົງຈະເອົາ ມາຮັບໃຊ້ແລ້ວ ມະນຸດຈະຫລີກລ້ຽງບໍ່ໄດ້ເດັດຂາດ. ໃນທີ່ສຸດໂມເຊກໍຍອມເຊື່ອຟັງແລະຮັບເອົາໜ້າທີ່ນັ້ນ. .

ຄວາມໝາຍແລະພາກປະຕິບັດ

ບໍ່ແມ່ນແຕ່ໂມເຊຄົນດຽວທີ່ຕໍ່ຕ້ານ ຂັດຂືນໃນການຮຽກເອີ້ນຂອງພຣະເຈົ້າ. ຫລາຍສັດວັດຜ່ານມາຈົນ ເຖິງປັດຈຸບັນນີ້ ຍັງມີຫລາຍຄົນຕອບຕໍ່ພຣະວິນຍານບໍ່ຮື້ສຸດວ່າ "ບໍ່." ເຖິງແມ່ນວ່າພຣະວິນຍານຈະຮຽກເອີ້ນ ປານໃດກໍຕາມ ມະນຸດຍັງຖືວ່າການທໍາງານໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າເປັນງານທີ່ຕໍ່າ, ແລະເປັນການອັບອາຍຂາຍໜ້າ

ຍັງມີຂໍ້ອ້າງອັນໃດອີກແດ່ບໍ່ ທີ່ຜູ້ທີ່ເຊື່ອທັງຫລາຍປະຕິເສດການຮຽກເອີ້ນຂອງພຣະເຈົ້າ? ຂອງປະ ທານຂອງຂ້ອຍບໍ່ແມ່ນອັນນັ້ນ. ຂ້ອຍບໍ່ມີປະສົບການພຽງພໍເທື່ອ. ໃຫ້ຄົນອື່ນເຮັດໄປສາ ຂ້ອຍຊິເປັນຜູ້ຊ່ວຍ. ຄົນອື່ນທີ່ດີກວ່າຂ້ອຍຍັງມີຫລາຍຢູ່.

ທຸກຄົນມີຂໍ້ແອບອ້າງ ຫລີກລ້ຽງ ຫາເຫດຜົນຕ່າງໆນາໆ ເພື່ອຫລີກລ້ຽງການຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ. ທ່ານກໍ ເປັນຜູ້ໜຶ່ງໃນນັ້ນບໍ່? ຈິດໃຈຂອງທ່ານໄດ້ມອບໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າແລ້ວບໍ່? ເມື່ອສຽງຂອງພຣະເຈົ້າເອີ້ນມາ ທ່ານ ບົດຫູຂອງທ່ານໄວ້ບໍ່? ຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງຄວາມເປັນຄຣິສຕຽນຂອງທ່ານຢູ່ໃສໜໍ? ທີ່ພຣະເຈົ້າເຮັດກັບ ໂມເຊດັ່ງນັ້ນກໍເພາະວ່າ ພຣະອົງຢາກໃຫ້ໂມເຊໄດ້ຮັບພຣະພອນ, ຍັງມີອັນໃດທີ່ດຶງທ່ານໃຫ້ຖອຍຫລັງ?

ຄໍາຖາມ:

1. ແມ່ນຫຍັງ ເປັນສິ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ໂມເຊ ຕໍ່ຕ້ານການຮຽກເອີ້ນຂອງພຣະເຈົ້າ?
2. ເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຕິດຕາມຮຽກເອີ້ນເອົາໂມເຊ ເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງບໍ່ໄປຫາຜູ້ອື່ນ?
3. ແມ່ນຫຍັງຄືສິ່ງທີ່ຫຍຸ້ງຍາກທີ່ສຸດໃນທຸກວັນນີ້? ສໍາຫລັບຄຣິສຕຽນ
4. ແມ່ນຫຍັງຄືຂໍ້ເລິກລັບ ໃນການເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ?
5. ພວກເຮົາຄົງຈະບໍ່ໄດ້ຍິນສຽງອອກມາຈາກໄຟໃໝ່ພຸ່ມໄມ້ອີກແລ້ວ, ແຕ່ພວກເຮົາຈະໄດ້ຍິນສຽງຂອງ ພຣະເຈົ້າໄດ້ຢ່າງໃດ?

ບົດຮຽນທີ 3

ພັງອໍານາດຂອງພຣະເຈົ້າ, ເພື່ອຄົນຂອງພຣະເຈົ້າ

ຂໍ້ພຣະຄຳພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ອົບພະຍົບ 5:1-2; 6:1-8; 7:1-5, 14-18; 8:1-3, 16, 20-21; 9:1-4, 8-9, 13-18, 25-26; 10:3-11, 21-22, 28-29; 11:1-5

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພິ: ອົບພະຍົບ ບົດທີ 5 ຫາ ບົດທີ 11

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ຕໍ່ການຕໍ່ຕ້ານຂັດຂວາງຂອງກະສັດຟາຣາໂອ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ສຳແດງຮິດອໍານາດຂອງພຣະອົງຫລາຍຢ່າງ ເພື່ອຈະປົດປ່ອຍຄົນຂອງພຣະອົງທີ່ຖືກກົດຂີ່ຂົ່ມເຫັງຢູ່.

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ຕໍ່ຄົນເຮັບເຮີ ພວກເຂົາມີທ່າທີຢ່າງໃດເມື່ອພຣະອົງກ່າວວ່າ ພຣະອົງຊົງເປັນຫວງພວກເຂົາ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຈະອະທິບາຍເຖິງການສຳແດງການອັສຈັນ ວ່າມີຄວາມໝາຍຢ່າງໃດແດ່.

ຄຳນຳ

ເພື່ອນທີ່ໃກ້ຊິດຂອງຂ້າພະເຈົ້າທີ່ຢູ່ເກົາຫລີ ເປັນຄົນນັບຖືສາສນາພຸດຢ່າງເຄັ່ງຄັດໝົດຄອບຄົວ. ເວລາລາວມາຫາຂ້າພະເຈົ້າເທື່ອໃດ ລາວຮ້ອງຂ້າພະເຈົ້າໃຫ້ອະທິຖານເພື່ອທຸກຄັ້ງ. ແຕ່ສຳລັບຂ້າພະເຈົ້າແລ້ວ ບໍ່ແມ່ນອະທິຖານແຕ່ຜູ້ດຽວ ຂ້າພະເຈົ້າແລະສາມີຍັງໄດ້ພ້ອມພາກັນອະທິຖານເພື່ອລາວແລະຄອບຄົວ ແລະເພື່ອຄຣິສຕຽນທົ່ວໂລກດ້ວຍ. ເວລາພຣະເຈົ້າຕອບຄຳອະທິຖານ ເພື່ອນຂອງຂ້າພະເຈົ້າກໍຈະໄດ້ລະນຶກເຖິງພັງອໍານາດຂອງພຣະເຈົ້າ. ລາວແລະຄອບຄົວໄດ້ປຸງນຈາກຊີວິດເກົ່າແລະກໍໄດ້ຕ້ອນຮັບເອົາພຣະເຢຊູເປັນພຣະຜູ້ໂຜດໃຫ້ພົ້ນ.

ຄົນເອຍົບປັນຄົນທີ່ເຊື່ອຖືສາສນາ ຮິດຄອງຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຂົາແມ່ນມີພຣະເຈົ້າຫລາຍຢ່າງມີເຖິງສອງພັນກວ່າຊະນິດ. ພວກເຂົາມີພິທີໃນການນະມັສການ ການບວງສວງ ການໂຄຣບ ແຕ່ວ່າກໍຍັງຂາດຄວາມໝາຍ ເພາະພວກເຂົາປຸງນສະຖາຣາສີຂອງພຣະເຈົ້າ ມາເປັນການຍົກຍ້ອງມະນຸດຜູ້ທີ່ຕາຍໄປແລ້ວ ມາເປັນສະຖາຣາສີຂອງພຣະເຈົ້າ. ລາງພວກເຂົາພັດເອົາສັດເລືອຄານ ນົກ ມາປະກອບເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ (ໂຣມ 1:23) ເວລາພວກເຂົາມາພົບກັບພຣະເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງ ພວກເຂົາກໍຫາວ່າເປັນພຣະເຈົ້າປອມ.

1. ການປະກາດສົງຄາມ: (ອົບພະຍົບ 5:1-2)

ເປັນການຍາກທີ່ຈະໃຫ້ກະສັດຟາຣາໂອທັນມາຟັງຄຳເວົ້າຂອງໂມເຊ ເປັນການແປກປລາດໃນການທີ່ກະສັດຟາຣາໂອບໍ່ຍອມຮັບອ້າຍທີ່ເປັນຄົນເຮັບເຮີ ແລະກໍຍັງໃຫ້ລອດຊີວິດມາໄດ້. ນີ້ກໍເປັນອໍານາດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຄຸ້ມຄອງໂມເຊ.(ອົບພະຍົບ 7:10)

ຄຳກ່າວຂອງຜູ້ເຖົ້າກ່າວໄວ້ວ່າ ທຳດີໄດ້ດີ ທຳຊົ່ວໄດ້ຊົ່ວ. ຊີວິດຂອງຄົນແມ່ນຂຶ້ນຢູ່ກັບການເຊື່ອທີ່ອັນໃດກໍດີໝົດ. ຄົນທຳແຕ່ຄວາມດີຈະໄດ້ຮັບຜົນແຕ່ສິ່ງທີ່ດີ ຄົນທີ່ທຳຄວາມຊົ່ວກໍຈະໄດ້ຮັບການບົງໂທດ. ຜູ້ໃດເຊື່ອພຣະເຈົ້າທີ່ແຂງແຮງເກັ່ງກ້າຜູ້ນັ້ນຈະມີຊັບຊະນະ ແຕ່ຖ້າຜູ້ໃດຫາກເຊື່ອຖືພຣະເຈົ້າທີ່ອ່ອນແອ ຜູ້ນັ້ນຕ້ອງປລາໄຊ.

ນີ້ລະຄືການທີ່ຟາຣາໂອບໍ່ສົນໃຈໃນຄຳວ່າພຣະເຈົ້າຂອງໂມເຊ. ພຣະເຈົ້າຊົງເລືອກເອົາຄົນທີ່ມີປັດວ່າເປັນຂ້າທາດແລະໃນຖານະຕໍ່າໃຫ້ມາເປັນຜູ້ນຳ. ຈາກການເບິ່ງຂອງຊາວເອຍິບແລ້ວ ພວກເຂົາຄິດວ່າພຣະເຈົ້າຂອງຄົນເຮັບເຮີບໍ່ດີແລ້ວ ບໍ່ສາມາດປົກປ້ອງຄົນເຮັບເຮີຂອງຕົນເອງໄດ້ຕໍ່ໄປແລ້ວ. ກະສັດຟາຣາໂອບໍ່ເຊື່ອໃນອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ.

ພຣະເຈົ້າຈຳຕ້ອງໄດ້ປ່ຽນໃຈຂອງຟາຣາໂອ ເພື່ອເຂົາຈະໄດ້ປ່ອຍຂ້າທາດເຫລົ່ານີ້ໄປ. ຖ້າພຣະເຈົ້າຈະປ່ອຍພວກເຂົາໄປໂລດ ໂລກນີ້ຄົງຈະບໍ່ມີໃຜເຫັນຮິດອຳນາດຂອງພຣະອົງ ແລະການນະມັສການຮູບປັ້ນຂອງຄົນເອຍິບກໍຈະສືບຕໍ່ກັນມາ. ພຣະເຈົ້າຢາກສຳແດງໃຫ້ໂລກຮູ້ວ່າ ພຣະເຈົ້າຂອງຄົນເອຍິບນັ້ນ ແມ່ນຂອງບໍ່ຈິງ ແມ່ນພຣະເຈົ້າປອມ..

2. ການສຳແດງພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ: (ອີບພະຍົບ 6:1-8; 7:1-5, 14-18; 8:1-3, 16; 20-21; 9:1-4, 8-9, 25-26; 10:3-11, 21-22, 28-29; 11:1-5)

ບັນພະບຸຣຸດຂອງພວກເຂົາມີປະສົບການໃນການນະມັສການພຣະເຈົ້າ ແລະໄດ້ຮັບພຣະພອນໃນຊີວິດຂອງພວກເຂົາມາແລ້ວສັນໃດ ພວກເຂົາຈະໄດ້ຮັບທີ່ນັ້ນ. ສຳລັບອັບຣາຮາມ ກໍຍັງໄດ້ເຫັນສະເກັດເລັກນ້ອຍເທົ່ານັ້ນ ຄືຢູ່ທີ່ເມືອງໂກໂມຣາແລະເມືອງໂຊໂດມ. (ປຖກ. 19:27-29) ຫລັງຈາກນັ້ນມາກໍບໍ່ມີຜູ້ໃດໄດ້ເຫັນອີກ.

ພວກເຂົາຈະໄດ້ເຫັນຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ ວ່າພຣະອົງມີອຳນາດເໜືອພຣະເຈົ້າຂອງເອຍິບບໍ່.

ອັນທີ 1:--ນ້ຳກາຍມາເປັນເລືອດ (ອີບພະຍົບ 7:14-18) ຊາວອີຍິບຖືວ່າ ແມ່ນ້ຳກາຍເປັນແມ່ນ້ຳທີ່ຫລໍ່ລ້ຽງຊາວອີຍິບມາຈົນຕອດແລະເປັນທີ່ມາຂອງອາຫານຊະນິດຕ່າງໆ. ຖ້າປາສຈາກແມ່ນ້ຳນີ້ແລ້ວພວກເຂົາທັງຫລາຍກໍຕ້ອງຕາຍເປັນແນ່. ພຣະເຈົ້າໄດ້ສົ່ງໃຫ້ໂມເຊກັບອາໂຣນໄປປະເຊີນໜ້າກັບຟາຣາໂອ. ໂມເຊໄດ້ສົ່ງໃຫ້ອາໂຣນເອົາໄມ້ເທົ້າຊີ້ໄປເໜືອນ້ຳ ແລ້ວນ້ຳທັງຫລາຍກໍກາຍເປັນເລືອດ. ບໍ່ແມ່ນແຕ່ຢູ່ໃນແມ່ນ້ຳເທົ່ານັ້ນ ທັງຢູ່ໃນຖ້ວຍໃນຊາມຫລືຢູ່ໃນແກ້ວກໍກາຍເປັນເລືອດໝົດ. (ອີບພະຍົບ 7:20-21). ຄົນຫລິ້ນກິນຂອງຟາຣາໂອກໍສາມາດຫລິ້ນໄດ້ເໝືອນກັນ. ດັ່ງນັ້ນຟາຣາໂອຈຶ່ງໃຈແຂງກະດ້າງບໍ່ຍອມປ່ຽນແປງ.

ອັນທີ 2:--ຝູງກົບ (ອີບພະຍົບ8:1-3) ຊາວເອຍິບຖືວ່າກົບເປັນສັນຍາລັກຂອງຊີວິດ ແລະນຳມາຊຶ່ງການຂຍາຍຕົວກ້າວໜ້າ. ຫລາຍຄົນກໍຍັງເຊື່ອວ່າກົບເປັນສິ່ງທີ່ນຳປຸຍທີ່ດີມາສູ່ພືດໃນຣະດູປູກຝັງ. ເວລາກົບ

ປາກົດຄັ້ງແລກທຸກຄົນກໍດີໃຈ ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຄິດວ່າພຣະເຈົ້າຈະເຮັດໃຫ້ກົບກາຍມາເປັນສັດຕູແກ່ພວກເຂົາ. ຫລັງຄວາມຫຍຸ້ງຍາກຜ່ານໄປ ຟາຣາໂອກໍຍັງມີໃຈແຂງກະດ້າງຢູ່ເໝືອນເດີມ.

ອັນທີ 3:--ເທົາ (ອິບພະຍົບ 8:16) ເທົາເປັນສັດທີ່ກິນເລືອດ ຖ້າເທົາຫາກເກີດຂຶ້ນໃນຕົວຂອງຜູ້ໃດ ກໍໝາຍຄວາມວ່າການຮັກສາບົວລະບັດກໍຍັງບໍ່ທັນໄດ້ດີປານໃດ. ຖ້າມີເທົາແລ້ວ ມັກຈະມີສິ່ງທີ່ເກີດຕາມມາເຊັ່ນ: ໝັດ, ເມັ່ນ, ຮື້ນ ຍຸງ ສັດເຫລົ່ານີ້ມັກຈະກິນເລືອດໃນຮ່າງກາຍຂອງມະນຸດ ແລະໃນສັດທັງປວງ. ພວກນັກຫລິ້ນກິນກໍບໍ່ສາມາດຫລິ້ນໄດ້ ແຕ່ຟາຣາໂອກໍຍັງມີໃຈແຂງກະດ້າງຢູ່.

ອັນທີ 4:--ເຫລືອກ (ອິບພະຍົບ 8:20-21) ເຫລືອກເປັນສັດອີກປະເພດໜຶ່ງ ຊຶ່ງມັກຕອມຢູ່ນໍ້າສັດແລະຄົນ ແລະກໍດູດກິນເລືອດເໝືອນກັນ. ເຫລືອກມີຮູບຮ່າງໃຫຍ່ກວ່າແມງວັນພຽງເລັກນ້ອຍ. ໃນວັນນັ້ນ ພຣະເຈົ້າໄດ້ແຍກແຜ່ນດິນເອຍົບອອກຈາກແຜ່ນດິນໂກເຊັນ. ໝາຍຄວາມວ່າຊາວເອຍົບຈະໄດ້ຮັບ ແຕ່ຊາວເຮັບເຮົາຈະບໍ່ມີສິ່ງເຫລົ່ານີ້ເກີດຂຶ້ນ. ເຫລືອກໄດ້ທໍາຄວາມເສັຍຫາຍໃຫ້ແກ່ຊາວເອຍົບຫລາຍ. ຟາຣາໂອຈຶ່ງເອີ້ນໂມເຊແລະອາໂຣນເຂົ້າເຝົ້າ ແລ້ວກໍບອກວ່າເຮົາຈະໃຫ້ພວກເຈົ້າໄປເຝົ້າພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າ ພາຍໃນສາມວັນໃຫ້ພວກເຈົ້າກັບມາ. ຟາຣາໂອກໍຍັງມີໃຈແຂງກະດ້າງຢູ່ເໝືອນເດີມ.

ອັນທີ 5:--ສັດລ້ຽງຕາຍ (ອິບພະຍົບ 9:1-4) ສັດລ້ຽງເປັນສິ່ງທີ່ຊ່ວຍຊາວເອຍົບໃນການທໍາງານໜັກ. ໂມເຊກ່າວວ່າ ຖ້າບໍ່ປ່ອຍໃຫ້ພວກເຮົາອອກໄປ ຝູງສັດຂອງທ່ານຈະເປັນໂຣກລະບາດຢ່າງຮ້າຍແຮງ ແລ້ວກໍຈະຕາຍ ແຕ່ວ່າຝູງສັດລ້ຽງຂອງຊາວອິສຣາເອນຈະບໍ່ເປັນຫຍັງ. ເພື່ອພິສູດຄວາມຈິງ ຟາຣາໂອຈຶ່ງໃຊ້ຄົນໄປສືບເບິ່ງວ່າສັດຂອງພວກອິສຣາເອນບໍ່ຕາຍແທ້ບໍ່. ພວກເຂົາທັງຫລາຍກໍເຫັນວ່າບໍ່ຕາຍແທ້ ແລະພວກຫລິ້ນກິນກໍເຮັດນໍາບໍ່ໄດ້. ເຖິງປານນັ້ນ ຟາຣາໂອກໍຍັງມີໃຈແຂງກະດ້າງຢູ່.

ອັນທີ 6:--ເປັນຝີເຕັມຕົວ (ອິບພະຍົບ 9:8-9) ຄົນເອຍົບ ມີພຣະເຈົ້າທີ່ປິ່ນປົວມະນຸດມາແລ້ວ ເປັນເວລາຫລາຍໆສັດວັດ. ໃນເວລານີ້ພຣະເຈົ້າໄດ້ສັ່ງໃຫ້ໂມເຊແລະອາໂຣນວ່າ ພວກເຈົ້າຈຶ່ງກໍາຂີ່ເຖົ້າຈາກເຕົາໃຫ້ເຕັມກໍາມີແລ້ວໂຍນຂຶ້ນໄປເທິງອາກາດຕໍ່ໜ້າຟາຣາໂອ. ເມື່ອເວລາຂີ່ເຖົ້ານີ້ປົວໄປເຖິງໃສ ຄົນແລະສັດກໍຈະເກີດມີຝີເຕັມຕົວ. ພວກຫລິ້ນກິນເອຍົບກໍພາກັນເຮັດບໍ່ໄດ້, ເພາະຕົວພວກເຂົາເອງກໍເປັນຝີເໝືອນກັນ. ພວກເຂົາກໍຮູ້ວ່າເປັນສີພຣະທັດຂອງພຣະເຈົ້າ ແຕ່ຟາຣາໂອກໍຍັງມີໃຈແຂງກະດ້າງເໝືອນເດີມ.

ອັນທີ 7:--ໝາກເຫັບ (ອິບພະຍົບ 9:13-18, 25-26) ຜ່ານມາພຣະເຈົ້າໄດ້ໃຫ້ໂອກາດແກ່ຟາຣາໂອ ເຖິງຫົກຄັ້ງດ້ວຍກັນ ເພື່ອໃຫ້ລາວໄດ້ຄິດແລະປ່ຽນໃຈໄປໃນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງ. ທຸກໆຄັ້ງ ເພິ່ນກໍມີໃຈແຂງກະດ້າງຕລອດມາ. ເຖິງແມ່ນພວກຫລິ້ນກິນຈະບອກເພິ່ນວ່າພວກເຮົາເຮັດບໍ່ໄດ້ ນີ້ແມ່ນຜົນງານຂອງພຣະເຈົ້າ ເພິ່ນກໍບໍ່ຍອມເຊື່ອຟັງ.(ອິບພະຍົບ 7:13, 22; 8:15, 19, 32; 9:7)

ຄັ້ງນີ້ ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ໝາກເທັບຕົກລົງມາສູ່ຊາວເອຍິບ ຊຶ່ງປວັດສາດບໍ່ເຄີຍມີມາກ່ອນ. ໝາກເທັບຈະຕົກໃສ່ຄົນແລະສັດຕາຍ, ພືດພັນ ແລະຕົ້ນເຂົ້າກໍຕາຍໝົດ. ເວ້ນໄວ້ແຕ່ແຄວ້ນໂກເຊັນ ຊຶ່ງເປັນເຂດຂອງຊາວອິສຣາເອນ.

ອັນທີ 8:--ຕັກແຕນ (ອິບພະຍົບ 10:3-11) ໂມເຊແລະອາໂຣນໄດ້ເອີ້ນໃຫ້ຕັກແຕນລົງມາທຳລາຍພືດພັນທີ່ເຫລືອຈາກການທຳລາຍຂອງໝາກເທັບ. ໃນແຜ່ນດິນອີຍິບແທບຈະບໍ່ມີຫຍັງຫລົງເຫລືອຢູ່ເລີຍ. ການລອງກັນທຸກຄັ້ງແມ່ນເລີ້ມຕົ້ນແລະລົງເອີຍກັນດ້ວຍພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ຟາຣາໂອແລະພວກເຈົ້ານາຍຜູ້ໃຫຍ່ກໍມີໃຈແຂງກະດ້າງຕລອດມາ. ພຣະເຈົ້າເອງໄດ້ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາມີໃຈແຂງກະດ້າງຕລອດມາ. ເພາະວ່າພຣະເຈົ້າຢາກໃຫ້ພວກເຂົາເຫັນການລົງໂທດຂອງພຣະອົງ.

ອັນທີ 9:--ຄວາມມືດ (ອິບພະຍົບ 10:21-22; 28-29) ແຜ່ນດິນເອຍິບໄດ້ມີຄວາມມືດປົກຄຸມເຖິງສາມວັນສາມຄືນ. ບໍ່ມີຜູ້ໃດໄປມາຫາສູ່ກັນໄດ້ເພາະບໍ່ເຫັນຮຸ່ງ ທຸກຄົນຈະຢູ່ກັບທີ່ຂອງໃຜຂອງລາວ ສຳລັບແຄວ້ນໂກເຊັນແລ້ວ ຊ້ຳພັດຍັງມີແສງສະວ່າງຢູ່.

ອັນທີ 10:--ການຕາຍຂອງລູກຫົວປີ (ອິບພະຍົບ 11:1-5) ເທື່ອນີ້ຈະເປັນເທື່ອສຸດທ້າຍ, ເຖິງແມ່ນພວກເຈົ້າບໍ່ໄປພວກເຂົາກໍຈະຂັບໄລ່ໃຫ້ພວກເຈົ້າໄປຄື ລູກຫົວປີຂອງຊາວເອຍິບຕ້ອງຕາຍ-ຕັ້ງແຕ່ຄົນສູງສຸດຄືກະສັດລົງມາຈົນເຖິງຂ້າທາດ. ແຕ່ສ່ວນເຂດແດນຂອງອິສຣາເອນ ຈະບໍ່ມີສຽງແມ້ກະທັ້ງໝາເທົ່າ. ບັນດາຂ້າຣາຊການຊັ້ນຜູ້ໃຫຍ່ຈະມາຫາທ່ານແລະຂາບລົງຕໍ່ໜ້າທ່ານແລະຂໍຮ້ອງໃຫ້ທ່ານໄປ. (ອິບພະຍົບ 11: 8)

ປະເທດເອຍິບທີ່ເຄີຍອຸດົມສົມບູນດ້ວຍຊັພຍາກອນ ແລະປະຊາກອນກໍໜາແໜ້ນໃນເວລານັ້ນໄດ້ຖືກພຣະເຈົ້າທຳລາຍ ເຮັດໃຫ້ປະເທດນີ້ມີສະພາບສຸກເສີນ, ຂາດອາຫານການກິນ, ປະຊາກອນກໍລົດໜ້ອຍຖອຍລົງ ຍ້ອນຈິດໃຈແຂງກະດ້າງຂອງຜູ້ປົກຄອງ ບໍ່ຍອມເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ.

ຄວາມໝາຍແລະພາກປະຕິບັດ

ເປັນການຍາກທີ່ຈະປະຕິເສດຕໍ່ພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າແລະບໍ່ເຊື່ອພຣະອົງ ທ່ານຈະມີຄວາມເຂັ້ມແຂງທາງດ້ານກຳລັງເທື່ອແຮງແລະອຳນາດປານໃດກໍຕາມ ທ່ານຈະຕໍ່ສູ້ຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເດັດຂາດ. ຖ້າພຣະອົງມີພຣະປະສົງຈະຮຽກເອີ້ນເອົາຜູ້ໃດ ຜູ້ນັ້ນກໍຈົ່ງຢ່າໄດ້ປະຕິເສດພຣະອົງເລີຍ. ລອງເບິ່ງອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າເຖິດ.

ຄຳຖາມ:

1. ເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ທຳລາຍຟາຣາໂອບາດດຽວໂລດ? ປ່ອຍໃຫ້ໃຈແຂງກະດ້າງຢູ່ເຮັດຫຍັງ?

2. ເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງໃຫ້ເຫດຮ້າຍລົງມາແຕ່ລະຢ່າງ ເປັນຫຍັງພຣະອົງບໍ່ທໍາລາຍໜັກໆໂລດ?
3. ຄົນອິສຣາເອນສົງສັຍໂມເຊ ກ່ອນທີ່ພວກເຂົາຈະເຫັນພຣະເຈົ້າ, ແລະເມື່ອອອກຈາກເອຢິບໄປ ແລ້ວພວກເຂົາກໍຍັງສົງສັຍໂມເຊຢູ່, ເປັນຫຍັງພວກເຂົາຈຶ່ງມາຫາໂມເຊ? ເປັນຫຍັງພວກເຂົາບໍ່ໄປຫາພຣະເຈົ້າໂລດ?
4. ທ່ານເຄີຍມີປະສົບການທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊ່ວຍເຫລືອທ່ານຢູ່ບໍ່? ກະຮຸນາເລົ່າໃຫ້ເພື່ອນໆ ຟັງ

ບພ

ບົດຮຽນທີ 4

ກິນເຂົ້າຟ້າວ ກ່ອນອອກເດີນທາງຢ່າງລຳບາກ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:	ອົບພະຍົບ 12:1-14, 24-27; 13:8-9
ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:	ອົບພະຍົບ 12:1-13:16
ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:	ດ້ວຍການສລອງປັສຄາແລະກິນເຂົ້າຈີ່ບໍ່ມີເຊື້ອແປ້ງ ພວກອິສຣາເອັນໄດ້ສະແດງຄວາມເຊື້ອຢ່າງແທ້ຈິງໃນພຣະເຈົ້າຜູ້ໄຖ່ພວກເຂົາອອກຈາກການເປັນທາດ.
ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:	ເມື່ອລູກຂອງທ່ານຖາມເຖິງຄວາມໝາຍຂອງຄວາມເຊື້ອໃນພຣະເຈົ້າ, ທ່ານຈະຕອບເຂົາແນວໃດ?
ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນ:	ເພື່ອອະທິບາຍເຖິງຄວາມໝາຍຂອງງານສລອງປັສຄາແລະການກິນເຂົ້າຈີ່ບໍ່ມີເຊື້ອແປ້ງ ນັ້ນແມ່ນການເວົ້າເຖິງຄວາມໝາຍຂອງຄວາມເຊື້ອຂອງຂ້າພະເຈົ້າເອງ.
ເພື່ອຄວາມເຂົ້າໃຈ:	ພຣະເຈົ້າໄດ້ສະຖາປະນາງານສລອງນີ້ເພື່ອເປັນການເຕືອນພວກອິສຣາເອັນວ່າພຣະອົງມີອຳນາດຊ່ອຍພວກເຂົາ ແລະພຣະອົງຢາກໃຫ້ໃຊ້ເວລານີ້ສະແດງຄວາມເຊື້ອໃນພຣະອົງດ້ວຍການເຂົ້າຮ່ວມພິທີນີ້ດ້ວຍຄວາມລະມັດລະວັງ.

ບົດນຳ

ສິ່ງນຶ່ງຂ້າພະເຈົ້າຍັງຈຳໄດ້ເວລາເປັນເດັກນ້ອຍເຄີຍໄປນະມັສການກັບແມ່ເວລາເພິ່ນຮັບສິນມະຫາສນິດ ແມ່ໄດ້ບິເອົາເຂົ້າຈີ່ຊີກນ້ອຍໃຫ້ຊິມ ແມ່ໄດ້ກົມລົງຊິມໃສ່ຫູອະທິບາຍເຖິງຄວາມໝາຍຂອງສິນມະຫາສນິດນັ້ນ. ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ເຂົ້າໃຈຈົນເຖິງເວລາໃຫຍ່ຂຶ້ນມາເວລາຮັບເອົາອົງພຣະຄຣິດມາເປັນພຣະຜູ້ຊ່ອຍ. ຫລາຍປີຕໍ່ມາຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຖ່າຍທອດຫລັກຄວາມເຊື້ອຢ່າງນັ້ນຕໍ່ລູກໜຶ່ງຫລາຍເໝືອນກັບຜູ້ເປັນພໍ່ແມ່ໄດ້ກະທຳຕໍ່ຂ້າພະເຈົ້າຕອນຍັງເປັນເດັກນ້ອຍ ຈາກພຣະຄຳພີ 3 ໂຍຮັນ ບົດ 4: “ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມຍິນດີຍິ່ງໄປກວ່ານີ້ຄືພວກລູກເຕົ້າໄດ້ດຳເນີນຊີວິດໄປຕາມຄວາມຈິງ.”

1. ຄຳສອນຢ່າງລະອຽດ: (ອົບພະຍົບ12:1-13)

ໃນເລື່ອງການຈັດຕັ້ງງານສລອງປັສຄານີ້ພວກອິສຣາເອັນອາດຍັງບໍ່ທັນເຂົ້າໃຈແທ້ເຖິງຄວາມໝາຍໃນເວລານັ້ນ. ແຕ່ເຫັນວ່າໃນສັດຕະວັດຕໍ່ມາພຣະເຈົ້າໄດ້ເປີດໃຫ້ເຂົາເຈົ້າເຂົ້າໃຈດີເຖິງຄວາມໝາຍງານປັສຄາວ່າ ແມ່ນການແນໃສ່ອົງພຣະເຢຊູສິ້ນພຣະຊົນເພື່ອເປັນຄຳໄຖ່ບາບ.

ງານປັສຄານີ້ໝາຍເຖິງການຕັດອອກຈາກທັມນຽມຂອງພວກເອຍິບເພາະເວລາພວກອິສຣາເອັນເປັນທາດນັ້ນພວກເຂົາໄດ້ຖືປະຕິທິນຂອງຊາວເອຍິບຊຶ່ງອີງຕາມການເບິ່ງເດືອນດາວກ່ອນໆ ຈະມີການປູກຝັງ. ໃນຖານະເປັນຜູ້ທີ່ຖືກປົດປ່ອຍແລ້ວ ພວກເຂົາຄວນໃຊ້ປະຕິທິນງານສລອງຕາມທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຕັ້ງຂຶ້ນ (12:2). ຄືອັນທີ່ນຶ່ງແມ່ນງານສລອງປັສຄາ ຊຶ່ງເປັນການເຕືອນພວກເຂົາເຖິງຊີວິດໃໝ່- ເປັນປະຊາກອນຂອງພຣະເຈົ້າ.

ໃນງານສລອງປັສຄານີ້ຕ້ອງເອົາສັດດີທີ່ສຸດ ໂຕບໍ່ມີມົນທົນ (12:5) ມາຂ້າເປັນອາຫານ ການເອົາສັດບໍ່ດີມາໃຊ້ໃນງານນີ້ໄດ້ບອກເຖິງຈິດໃຈຂອງຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມໃນງານສລອງວັນປັສຄາ. ການທີ່ເອົາສັດມາຂ້ານີ້ແມ່ນເວົ້າເຖິງເລືອດຊຶ່ງເປັນຊີວິດເພື່ອເອົາມາຊໍາຮະລ້າງຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະເຈົ້າ. ເມື່ອກິນຊີ້ນສັດທີ່ເອົາມາຄົວກິນນັ້ນແມ່ນການເຂົ້າຮ່ວມໃນການຕາຍຂອງສັດ.

ຖ້າບໍ່ມີການຊໍາຮະດ້ວຍເລືອດກໍຈະບໍ່ມີການໄຖ່ຈາກຄວາມຕາຍເລີຍ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ອະທິບາຍວ່າທຸກສິ່ງທີ່ຊົງສ້າງຂຶ້ນມານັ້ນມີຊີວິດຢູ່ກໍດ້ວຍເລືອດ, ແລະພຣະເຈົ້າໄດ້ປະທານສັດເຫຼົ່ານີ້ເປັນເຄື່ອງບູຊາໄຖ່ບາບເທິງແທ່ນບູຊາ; ຍ້ອນເລືອດນີ້ ຈຶ່ງສາມາດໄຖ່ຄວາມຜິດບາບຂອງຄົນໄດ້. (ລລວ 17:11).

ເພາະໃນຄືນທີ່ຈະອອກຈາກເອຍິບນັ້ນກໍຟ້າວຫລາຍ ສັດເອົາມາຂ້ານັ້ນຈໍາເປັນຕ້ອງບັງທັງໂຕຢ່າງບໍ່ໄດ້ຕັດເປັນຕ່ອນ. ຍັງມີການຫ້າມບໍ່ໃຫ້ກິນຊີ້ນດິບ (ອພຍ 12:9) ອາດອ້າງເຖິງງານຂອງພວກເອຍິບໃນຕອນລະດູໃບໄມ້ປົ່ງເພາະພວກເຂົາກິນຊີ້ນດິບ. ງານສລອງປັສຄານີ້ຕ້ອງເປັນສິ່ງບໍລິສຸດຕໍ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໂດຍບໍ່ໃຫ້ມີທໍານຽມອື່ນເຂົ້າມາແຊກຊຶມໄດ້. ດັ່ງນັ້ນ, ສ່ວນຊີ້ນທີ່ເຫລືອກິນນັ້ນຕ້ອງເອົາໄປໄວ້ດ້ວຍຄວາມຍໍາເກງ (12:10) ຄືບໍ່ເອົາໄປຖິ້ມໃນຖັງຂີ້ເຫຍື້ອຫລືເອົາໃຫ້ໝາກິນເດັດຂາດ.

ຕາມທໍານຽມພວກຍິວພວກເຂົານັບວັນເວລາຈາກຕາເວັນຕົກວັນນີ້ໄປຫາຕາເວັນຕົກວັນຕໍ່ໄປເປັນວັນນຶ່ງ. ການທີ່ເຂົາເອົາລູກແກະມາຂ້າຖວາຍໃນງານສລອງປັສຄາເວລາຕາເວັນຕົກນັບວ່າເປັນການເລີ້ມຢ່າງຖືກຕ້ອງ (12:6). ວັນນັ້ນເລີ້ມຕົ້ນດ້ວຍເລືອດໄຫລອອກມາເພື່ອປະທານຄວາມພົ້ນໃຫ້ຜູງຊົນ.

ໃນພາສາເຮັບເຮົາວ່າ “ຜັກຂົມ” (12:8) ອາດໃຊ້ແທນຜັກສັດ ຫລືຜັກອື່ນໆ. ອີງຕາມຄໍາເລົ່າຕໍ່ກັນມາວ່າຜັກສັດນັ້ນພວກອິຍິບປູກຫລາຍແລະສາມາດໃຊ້ໄລ່ວິນຍານຊິໄດ້. ສ່ວນພວກອິສຣາເອັນແລ້ວບໍ່ໃຊ້ຢ່າງນັ້ນ ແຕ່ເປັນການໃຊ້ທີ່ໝາຍເຖິງການເປັນທາດຢ່າງຂົມຂຶ້ນ. ຫລາຍປີຕໍ່ມາພວກອິສຣາເອັນໄດ້ກິນຜັກຂົມຈໍານໍ້າເກືອຊຶ່ງໝາຍເຖິງຄວາມທຸກເວດທະນາເພາະການເປັນທາດຖືກຂົມເຫງນໍ້າໃຈ.

ຕາມປົກກະຕິງານສລອງເກັບກ່ຽວເຂົ້າເດືອຍຊຶ່ງແມ່ນຫົວປີ ເປັນເວລາດຽວກັນກັບງານສລອງປັສຄາ. ພວກເອຍິບໄດ້ຕື່ມເຫລົ້າເບັງກັບອາຫານປະຈໍາວັນນັ້ນແມ່ນນໍ້າທີ່ໄດ້ມາຈາກເຂົ້າເດືອຍນີ້ເອງ ແລະແບ້ງເຂົ້າເດືອຍກໍໃຊ້ເປັນອາຫານ. ເຊື້ອແບ້ງທີ່ໃຊ້ເຮັດເຂົ້າຈີ່ນັ້ນແມ່ນເຂົ້າເດືອຍທີ່ຄົ້ນແລ້ວເອົາໄປປະໄວ້ປະມານເຈັດວັນເຖິງສິບສອງວັນເພື່ອໃຫ້ມັນມີກິ່ນເຫລົ້າ. ຜູ້ຍິງທີ່ເປັນແມ່ເຮືອນທຸກເຊົ້າພວກເຂົາໄດ້ເອົາເຊື້ອແບ້ງທີ່ມີກິ່ນຢ່າງນັ້ນມາປັ້ນເປັນກ້ອນກ່ອນເອົາເຂົ້າເຕົາອົບ ແລະຕ້ອງຈົ່ງພາກສ່ວນນຶ່ງໄວ້ເປັນເຊື້ອສໍາລັບເຮັດເຂົ້າຈີ່ໃນມື້ໃໝ່. ແຕ່ເຫັນວ່າປີນີ້ບໍ່ມີເຂົ້າເດືອຍ (9:31) ບໍ່ມີເຫລົ້າເບັງ, ບໍ່ມີເຊື້ອແບ້ງ, ແລະບໍ່ມີງານສລອງ.

ພຣະເຈົ້າໄດ້ບອກບໍ່ໃຫ້ເອົາເຊື້ອແບ້ງເພື່ອເຮັດເຂົ້າຈີ່ໃນງານສລອງປັສຄາ (12:8,15) ການບໍ່ໃຫ້ໃຊ້ເຊື້ອແບ້ງນີ້ບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າບໍ່ມີເຂົ້າເດືອຍ. ເຫດຜົນການຈັດຕຽມປັສຄານັ້ນຕ້ອງເຮັດໄວ້ ຖ້າຈະລໍໃຫ້ມີເຊື້ອແບ້ງຄົງໃຊ້ເວລາເພີ່ມຂຶ້ນອີກ. ເຄື່ອງໝາຍຂອງເຊື້ອແບ້ງເໝືອນກັບສີ່ໂກງເພື່ອໃຫ້ຄວາມບາບເຂົ້າມາ

ໃນຊີວິດ. ໃນລະຍະສີ່ສັດຕະວັດພວກອິສຣາເອັນໄດ້ຖືກສອນປະປົນຈາກຫລາຍທຳນຽມແລະນັບຖືການໃຊ້ເວດມິນຄາຖາແລະວິນຍານຊົ່ວ. ຫລາຍຄົນໃນພວກເຂົາພະຍາຍາມຮັກສາຄວາມເຊື່ອໃນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແຕ່ເຫັນວ່າມີການນັບຖືຫລາຍໆແນວໄດ້ແຊກຊຶມເຂົ້າມາປະສົມໃນຊີວິດຂອງພວກເຂົາເໝືອນກັນ. ດັ່ງນັ້ນ, ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ເຕືອນໃຫ້ລະວັງເຊື່ອແບ່ງຂອງພວກຟາຣີຊາຍ (ລກ 12:1) ແລະອາຈານໂປໂລກໍເຕືອນໃຫ້ລະວັງເຊື່ອແບ່ງຂອງຄວາມຊົ່ວຊ້າ (1 ກອທ 5:6-8), ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການພວກອິສຣາເອັນໃຫ້ເປັນຄົນສັດຊື່ໃນຄວາມເຊື່ອຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ອີກຕໍ່ມາພວກອິສຣາເອັນໄດ້ສລອງວັນປັສຄາຄືກິນເຂົ້າຈີ່ບໍ່ມີເຊື່ອແບ່ງເປັນເວລານຶ່ງອາທິດ (12:7).

ໃນຄົນສລອງປັສຄານັ້ນບໍ່ເປັນພຽງການເລີ່ມມີເສຣີພາບຈາກການເປັນທາດ, ແຕ່ມັນເປັນສິ່ງທີ່ພຣະເຢໂຮວາໄດ້ຊະນະຕໍ່ພຣະເຈົ້າຂອງພວກເອຍິບຢ່າງແທ້ຈິງ (12:12). ລູກກົກຂອງສັດແລະມະນຸດທີ່ພວກເອຍິບຖືວ່າສັກສິດນັ້ນໄດ້ຖືກຂ້າຊຶ່ງໝາຍຄວາມວ່າພຣະເຈົ້າພຣະເຢໂຮວາໄດ້ຊັບຊະນະທັງທາງດ້ານຮ່າງກາຍແລະດ້ານຈິດວິນຍານ. ງານປັສຄານີ້ເປັນສິ່ງເຕືອນວ່າພຣະເຢໂຮວາເທົ່ານັ້ນເປັນພຣະເຈົ້າ. ພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດຊ່ວຍເຫລືອໃຫ້ພົ້ນພັຍ ຫລືເປັນຜູ້ຕັດສິນລົງໂທດ.

2. ໃຫ້ຮັກສາປັສຄານີ້ຕລອດໄປ: (ອິບພະຍົບ 12:14, 24-27; 13:8-9)

ທຸກພາກສ່ວນຂອງການຮັກສາປັສຄານີ້ສັກສິດເພາະມັນກ່າວເຖິງສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ກະທຳເຖິງແມ່ນວ່າຫລາຍປີຕໍ່ມາຄົນມັກຫລົງລືມ. ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການໃຫ້ຄົນທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊ່ວຍນັ້ນຈື່ຈຳສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ເຮັດເພື່ອພວກເຂົາ ຄືໃຫ້ເຫລົ່າປະວັດນີ້ສືບຕໍ່ໃຫ້ຄົນລຸ້ນຕໍ່ໄປ (12:24-27). ດັ່ງນັ້ນ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ຕັ້ງປັສຄາຂຶ້ນເພື່ອໃຫ້ພວກອິສຣາເອັນສລອງປະຈຳປີ, ຊຶ່ງເປັນກິຈກຳທຳອິດໃນປະຕິທິນຂອງພວກຍິວ (12:14, 17; 13:10). ສິ່ງນີ້ເຫັນວ່າໄດ້ເກີດຂຶ້ນກົງກັນຂ້າມເພື່ອໃຫ້ກະສັດຟາໂຣຈີ່ຈຳເພາະຈິດໃຈແຂງກະດ້າງ ແລະປັສຄາກາຍເປັນສິ່ງເຕືອນໃຫ້ພວກອິສຣາເອັນຈື່ຈຳແລະເກັບໄວ້ໃນຈິດໃຈສເມີ.

ເມື່ອພຣະເຈົ້າໄດ້ເປີດເຜີຍກົດບັນຍັດໃຫ້ພວກອິສຣາເອັນຮູ້ຫລັງຈາກພຣະອົງໄດ້ປົດປ່ອຍພວກເຂົາຈາກການເປັນທາດ ພຣະເຈົ້າໄດ້ເນັ້ນເຖິງການຮັກສາຄວາມເຊື່ອໃຫ້ດີສືບຕໍ່ໄປໃນທຸກຍຸກສມັຍ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ສັ່ງໃຫ້ຜູ້ເປັນພໍ່ແມ່ສິດສອນລູກທຸກໆໂອກາດ. ຂຽນໄວ້ຕາມຝາ, ຕາມໜ້າຜາກ, ຕາມປະຕູເຮືອນ, ຕາມຮີວເຮືອນ ແລະອື່ນໆ(ພບຍ 6:7-9). ໝາຍຄວາມວ່າໃຫ້ເອົາຄຳສັ່ງຢ່າງນີ້ມາປະກອບໃຊ້ໃນຊີວິດປະຈຳວັນໃນແຕ່ລະຄອບຄົວ.

ການເຊື່ອຟັງຄຳສັ່ງຂອງພຣະເຈົ້າໃນເຣື່ອງປັສຄາໃຫ້ດີເປັນສິ່ງວັດແທກຄວາມເຊື່ອ. ອາທິດກ່ອນນີ້ພວກອິສຣາເອັນໄດ້ເຫັນການອັສຈັນທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ກະທຳ ທີ່ພຣະອົງໄດ້ທຳລາຍພວກເອຍິບ ແຕ່ພວກອິສຣາເອັນມີຄວາມປອດພັຍ (ອພຍ 9:26; 10:23) ພຣະເຈົ້າຮັກສາພວກເຂົາເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ຕິດຕາມຄຳສອນຂອງພຣະອົງຢ່າງຄົບຖ້ວນ. ເໝືອນກັບໃນປຶ້ມຢາໂກໂບໄດ້ກ່າວວ່າເປັນຄວາມເຊື່ອທີ່ຕາຍແລ້ວ “ຖ້າຄວາມເຊື່ອຫາກບໍ່ປະກອບດ້ວຍການປະຕິບັດ” (ຍກບ 2:17).

ເຣື່ອງນີ້ມີຄວາມໝາຍຫຍັງໃນທຸກວັນນີ້?

ມີເດັກນ້ອຍຫລາຍຄົນເຂົ້າໃຈວ່າພຣະເຈົ້າຢູ່ໃນພຣະວິຫານແລະພຣະອົງບໍ່ເຄີຍອອກໄປຂ້າງນອກຈັກເທື່ອ. ພວກເຂົາມີຄວາມເຊື່ອຈຳກັດເພາະໄດ້ຮຽນຢູ່ແຕ່ຫ້ອງຮຽນວັນອາທິດເທົ່ານັ້ນ. ຖ້າຈະໃຫ້ເດັກນ້ອຍເຂົ້າໃຈເຖິງເຮືອງພຣະເຈົ້າດີຂຶ້ນແລ້ວ ພວກເຮົາຕ້ອງເອົາຄວາມເຊື່ອໃນພຣະອົງມາປະກອບໃຊ້ໃນການດຳລົງຊີວິດປະຈຳວັນ. ພວກເຮົາຕ້ອງເຂົ້າໃຈວ່າພຣະເຈົ້າຍັງຊົງມີພຣະຊົນຢູ່ແລະພຣະອົງໄດ້ປະກອບສ່ວນໃນສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນໂລກແລະຊີວິດຂອງພວກເຮົາ. ຜູ້ທີ່ມີຄວາມເຊື່ອຕ້ອງຫົວພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ເປັນຄົນທີ່ຟັງຄວາມ, ແລະມີນິສັຍທີ່ສະທ້ອນອອກມາຈາກຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ວ່າຈະມີອັນໃດເກີດຂຶ້ນກໍຕາມ. ຖ້າເຮັດຢ່າງນັ້ນກໍຈະເຮັດໃຫ້ຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າໝັ້ນຄົງແລະສືບຕໍ່ໄປເຖິງຄົນລຸ້ນຫລັງ.

ຄຳຖາມ

1. ທ່ານຄິດວ່າເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຕ້ອງການໃຫ້ສລອງປັສຄາກ່ອນໝູ່ແຕ່ລະປີຕາມປະຕິທິນຂອງພວກຍິວ?
2. ພວກຍິວຄວນຫ້າງເອົາອາຫານໃສ່ກະຕ່າກ່ອນອອກເດີນທາງໄປ ແຕ່ເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າບອກໃຫ້ພວກເຂົາກິນແລະມ້ຽນອາຫານເປັນຢ່າງດີ ແລະຢ່າງລະອຽດ?
3. ການທີ່ພວກຍິວໄດ້ປະຕິບັດຕາມຄຳສັ່ງຂອງພຣະອົງຖືວ່າເປັນການສະແດງເຖິງຄວາມເຊື່ອຢ່າງໃດ?
4. ທ່ານຈະສະແດງຄວາມເຊື່ອຂອງທ່ານອອກມາແນວໃດ ເມື່ອເຫັນອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າດຳລົງຢູ່ໃນຊີວິດປະຈຳວັນຂອງທ່ານ?
5. ຄວາມສຳຄັນຂອງປະວັດອົບພະຍົບແລະປັສຄາມີຄວາມໝາຍຕໍ່ຊີວິດຂອງຄຣິສະຕຽນໃນທຸກວັນນີ້ຢ່າງໃດ?

ສບ. ບຸນຈັນ ວົງສຸຣິດທ໌

ບົດຮຽນທີ 5

ຄໍາຖາມເຮືອງຄວາມເຊື່ອ

<u>ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:</u>	ອົບພະຍົບ 14:1-4, 10-31; 15:1-2, 20-21
<u>ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:</u>	ອົບພະຍົບ 14:1-15:21
<u>ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:</u>	ພວກອິສຣາເອັນສືບຕໍ່ການນຳພາຂອງພຣະເຈົ້າ ພວກເຂົາສາມາດມຸ້ງໜ້າໄປເຖິງແມ່ນເຂົາຍັງບໍ່ເຂົ້າໃຈເຮືອງການໄວ້ໃຈໃນພຣະເຈົ້າ.
<u>ຄໍາຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:</u>	ທ່ານມີຄໍາຖາມເຮືອງພຣະເຈົ້າອັນໃດ?
<u>ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນ:</u>	ເພື່ອຊອກຫາວ່າພວກເອຍິບຍອມຮັບພຣະເຈົ້າ ແລະພວກອິສຣາເອັນໄວ້ໃຈໃນພຣະອົງ, ແລະເພື່ອຂ້າພະເຈົ້າຈະເອົາສິ່ງນັ້ນມາປະກອບໃຊ້ໃນຊີວິດປະຈຳວັນ.
<u>ເພື່ອຄວາມເຂົ້າໃຈ:</u>	ເມື່ອພວກອິສຣາເອັນຖືກທົດລອງເຖິງຄວາມເຊື່ອເວລາພວກເຂົາໄດ້ຖືກລ້ອມດ້ວຍນ້ຳທະເລແລະພວກທະຫານອີຍິບໄລ່ຕິດຕາມ, ໃນທີ່ສຸດພຣະເຈົ້າກໍໄດ້ຊ່ອຍພວກເຂົາໃຫ້ພົ້ນຢ່າງອັດສະຈັນ ເພາະພວກເຂົາມີຄວາມເຊື່ອ.

ບົດນຳ

ຢ່າງນ້ອຍພັນພັນນີ້ກໍບໍ່ຮ້າຍແຮງເທົ່າໃດ. ຫລາຍໆຄັ້ງຜູ້ມີຄວາມເຊື່ອດີກໍພົບກັບຄວາມລຳບາກແລະລໍຖ້າວັນນັ້ນໃຫ້ກາຍໄປແລະຫວັງວ່າຈະມີຄົນມາຊ່ອຍ ແລະພວກເຮົາກໍມີຄໍາຖາມວ່າພຣະເຈົ້າເປັນຫ່ວງນຳຊີວິດຂອງຕົນເອງຫລືບໍ່ ແລະເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຊ່ອຍ.

ພວກອິສຣາເອັນຜູ້ເຄີຍເປັນທາດຂອງພວກເອຍິບພາກັນອອກເດີນທາງບໍ່ນານເທົ່າໃດພວກເຂົາກໍໄດ້ພົບກັບຄວາມລຳບາກ. ເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ຕັ້ງຄ້າຍແຄມທະເລຕາມຄຳສັ່ງຂອງພຣະເຈົ້າ (ອພຍ 14:2-9), ພວກເຂົາບໍ່ເຫັນທາງທີ່ຈະເດີນໄປທາງໜ້າເລີຍ ຊ້ຳບໍ່ພໍກະສັດຟາຣາໂອໄດ້ປຸງໃຈສົ່ງທະຫານນຳໄປຈັບເອົາພວກເຂົາຄືນ.

ເມື່ອພວກເຮົາສຶກສາເຮືອງນີ້ແລະຮູ້ວ່າປະຊາຊົນໄດ້ຖາມພຣະເຈົ້າເມື່ອພວກເຂົາຖືກພັຍອັນຕະລາຍນັ້ນບໍ່ແມ່ນການຂາດຄວາມເຊື່ອ. ແຕ່ຄວາມຈິງແລ້ວພຣະເຈົ້ານຳພາພວກເຮົາໃຫ້ພົບກັບບັນຫາທີ່ໜັກໜ່ວງເພື່ອພຣະອົງຈະໄດ້ສຳແດງຣິດອຳນາດແລະເພື່ອພວກເຮົາຈະຮູ້ວ່າເຮົາມີຄວາມເຊື່ອໃນພຣະອົງແທ້ບໍ່.

1. ຄໍາຖາມເຮືອງຄຳສອນ: (ອົບພະຍົບ 14:1-4)

ພວກອິສຣາເອັນມີຫລາຍທາງທີ່ຈະເດີນໄປເຖິງປະເທດການາອານຈາກປະເທດເອຢິບ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ເຕືອນພວກເຂົາບໍ່ໃຫ້ເດີນໄປທາງຊື່ຕາມແຄມນ້ຳເພາະພວກຟິລິສຕິນປອງຮ້າຍ (ອພຍ 13:17). ແລະມີອີກທາງນຶ່ງຊຶ່ງຄົດລ້ຽວຜ່ານພູເຂົາຊິນາຍ. ພຣະເຈົ້າບອກໂມເຊ, “ບອກໃຫ້ປະຊາຊົນກັບຄືນ” ແລະ “ຕັ້ງຄ້າຍຢູ່ແຄມທະເລ.” (14:1).

ພຣະເຈົ້າອາດບອກໂມເຊວ່າພວກທະຫານເອຢິບຈະຕິດຕາມມາ ແລະບໍ່ຮູ້ແນ່ວ່າໂມເຊໄດ້ບອກພວກອິສຣາເອັນຫລືບໍ່? ໃນເມື່ອເຮັດດັ່ງນີ້ເປັນເຫດໃຫ້ໂມເຊມີຄຳຖາມວ່າເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງເຮັດຍາກແທ້ກ່ອນພວກເຂົາຈະເຂົ້າໄປໃນດິນແດນແຫ່ງພຣະສັນຍາ.

ທຸກວັນນີ້ພວກເຮົາອາດມີຄຳຖາມຢ່າງນັ້ນເຂົ້າມາໃນໃຈເໝືອນກັນ. ພວກເຮົາຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າມີແຜນການດີ ພວກເຮົາຢາກເຮັດຕາມນ້ຳພຣະທັຍຂອງພຣະເຈົ້າ ແຕ່ບາງເທື່ອພວກເຮົາເຫັນວ່າທິດທາງຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນບໍ່ຖືກຕ້ອງຕາມແຜນການຂອງເຮົາ. ພວກເຮົາໄດ້ພົບກັບບັນຫາ ຫລືບໍ່ຍອມເດີນໄປຕາມທິນທາງຂອງພຣະເຈົ້າ. ໃຫ້ຈຳໄວ້ວ່າທາງຂອງພຣະເຈົ້າອາດຍາວແລະຍາກແຕ່ເປັນສິ່ງດີສຳລັບພວກເຮົາແລະນຳສະຫງ່າສີມາຫາພຣະອົງ.

2. ສະພາບໝົດຫວັງ: (ອິບພະຍົບ 14:10-14).

ພວກອິສຣາເອັນມີຄວາມສົງສັຍໃນການນຳພາຂອງໂມເຊ ແລະຢາກຮູ້ວ່າພວກເຂົາຈະພົ້ນຈາກບັນຫາ “ເວລາພວກເຂົາຕັ້ງຄ້າຍຢູ່ແຄມທະເລ” (14:9), ອີກບໍ່ນານຄວາມສົງສັຍຂອງພວກເຂົາກາຍເປັນຄວາມຢ້ານເມື່ອເຫັນທະຫານຂອງອິຢິບຕິດຕາມມາ. ພວກເຂົາກໍໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັບໂມເຊ ຕໍ່ວ່າເປັນຫຍັງຈຶ່ງພາພວກເຂົາອອກຈາກເອຢິບແຕ່ຕົ້ນ. ພວກເຂົາເວົ້າວ່າຕາຍໃນການເປັນທາດຂອງເອຢິບກໍດີກວ່າຕາຍໃນປ່າດິນຊາຍ.

ຄວາມຮູ້ສຶກຢ້ານກົວນັ້ນມີອຳນາດຫລາຍເພາະມັນສາມາດເຮັດໃຫ້ຫລົງລົມ ກາຍເປັນຄົນຕາບອດຕໍ່ສະພາບເປັນຈິງໄດ້. ແທນທີ່ຈະຕຳໜີປະຊາຊົນວ່າຂາດຄວາມເຊື່ອ ໂມເຊໄດ້ໝູນໃຈວ່າພຣະເຈົ້າຍັງຢູ່ນຳແລະພຣະອົງຈະຊ່ອຍໃຫ້ພົ້ນ. ພຣະເຈົ້າຊົງເຮັດໃຫ້ນ້ຳໃນປະເທດເອຢິບກາຍເປັນເລືອດນັ້ນຊົງສາມາດຊ່ອຍໃຫ້ພົ້ນກັບສະພາບຢ່າງນັ້ນໄດ້. ແທນທີ່ຈະເພິ່ງຕົນເອງ ຈຶ່ງມີດຽງບູຢູ່ແລະເພິ່ງພຣະເຈົ້າດ້ວຍຄວາມໝັ້ນໃຈ.

3. ເອັນໃຫ້ຢູ່ໃນຄວາມເຊື່ອ: (ອິບພະຍົບ 14:15-20)

ພຣະເຈົ້າເອັນໃຫ້ “ຕັ້ງໝັ້ນຄົງ” (ອພຍ 14:13), ນັ້ນບອກວ່າພວກເຂົາຈະພົບກັບຄວາມຍາກລຳບາກ ແລະຄຳເວົ້າທີ່ຕໍ່ຕ້ານໃຫ້ຢ້ານ. ບັດນີ້ພຣະເຈົ້າບອກວ່າເພື່ອຈະອອກຈາກສະພາບລຳບາກນັ້ນພວກເຂົາຕ້ອງອາສັຍຄວາມເຊື່ອ. ພຣະເຈົ້າສັ່ງໂມເຊວ່າ “ບອກໃຫ້ພວກອິສຣາເອັນຢ່າງໄປທາງໜ້າ” (14:15). ພວກເຂົາຕ້ອງບໍ່ຫົວຊາກັບສິ່ງທີ່ຕາເຫັນ ໃຫ້ມຸ້ງໜ້າໄປ ເຊື່ອວາງໃຈວ່າພຣະເຈົ້າຈະຊ່ອຍພວກເຂົາໃຫ້ລອດພົ້ນໄດ້.

ພຣະເຈົ້າໄດ້ໃຫ້ສັນຍາລັກຢ່າງນຶ່ງວ່າພຣະອົງຈະຊ່ອຍ ຄືມີ “ເສົາເມກເສົາໄພ” ຊຶ່ງນຳພາພວກເຂົາ (14:19; ເບິ່ງ 13:22) ເສົານັ້ນໄດ້ຢຸດຢູ່ລະຫວ່າງກາງທະຫານພວກອິຢິບແລະພວກອິສຣາເອັນ (14:19-20). ເມື່ອເຫັນວ່າພຣະເຈົ້າຊົງຢູ່ເບື້ອງຫລັງກໍເຮັດໃຫ້ພວກອິສຣາເອັນມີກຳລັງໃຈທີ່ຈະມຸ້ງໜ້າຕໍ່ໄປ.

ທຸກວັນນີ້ມີຄົນຄິດວ່າຄວາມເຊື່ອແມ່ນພຽງແຕ່ຟັງພຣະເຈົ້າ ພວກເຂົາຄິດວ່າຖ້າມີຄວາມເຊື່ອພໍ ພຣະເຈົ້າຈະອວຍພຣະພອນໃຫ້ຮັ່ງມີແລະເອົາບັນຫາອອກໄປ ແຕ່ເຫັນວ່ານັ້ນບໍ່ແມ່ນຄວາມເຊື່ອແທ້ເພາະຄວາມ

ເຊື່ອແທ້ບໍ່ແມ່ນຊີວິດທີ່ບໍ່ມີບັນຫາ ຄວາມເຊື່ອເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາມີກຳລັງໃຈທີ່ຈະມຸ້ງໜ້າໂດຍອາສັຍກຳລັງຂອງພຣະເຈົ້າຜ່ານອຸປະສັກນາໆປະການໄປ. ຄວາມເຊື່ອສອນໃຫ້ເຮົາເດີນອອກໄປແລະຕິດຕາມທາງຂອງພຣະເຈົ້າເຖິງແມ່ນພວກເຮົາບໍ່ສາມາດເບິ່ງເຫັນທິດທາງອັນໃດເລີຍ.

ສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຈະເຮັດນັ້ນບໍ່ພຽງແຕ່ເປັນຜົນດີຕໍ່ພວກອິສຣາເອັນເທົ່ານັ້ນ ພຣະເຈົ້າບອກໃຫ້ໂມເຊຮູ້ວ່າການສຳແດງການອັສຈັນຂອງພຣະອົງຄວາມໄດ້ບອກວ່າພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າອົງທຸ່ງແທ້ຕໍ່ໜ້າພວກເອຢິບແລະພວກອິສຣາເອັນ (14:18). ແລະໄດ້ສອນພວກເຮົາເໝືອນກັນວ່າຖ້າພວກເຮົາຫາກກ້າວອອກໄປດ້ວຍຄວາມເຊື່ອ ຄົນອື່ນກໍຈະໄດ້ເຫັນພຣະເຈົ້າໄດ້ຮັບກຽດເພາະຄວາມເຊື່ອ ແລະຄົນອື່ນກໍຢາກມາຫາພຣະອົງເໝືອນກັນ.

4. ສິ່ງສັກສິດເຂົ້າມາ: (ອີບພະຍົບ 14:21-31)

ພວກເຮົາຕ້ອງຈື່ຈຳຕອນນີ້ໃຫ້ດີຄື ເວລາໂມເຊໄດ້ຍົກແຂນຂຶ້ນເທິງນ້ຳທະເລ ພຣະເຈົ້າໃຫ້ລົມຈາກທິດຕາເວັນອອກພັດນ້ຳທະເລຈົນເຫັນດິນແຫ້ງ ນ້ຳໄດ້ແຍກອອກ (14:21). ແລະພວກອິສຣາເອັນສາມາດຍ່າງເທິງດິນແຫ້ງໄປຢ່າງສະບາຍ. ເມື່ອພວກທະຫານເຫັນດິນແຫ້ງພວກເຂົາກໍໄລ່ຕາມໄປ ແຕ່ເມື່ອພວກອິສຣາເອັນເຖິງຝັ່ງນັ້ນແລ້ວ ພຣະເຈົ້າໄດ້ໃຫ້ນ້ຳທະເລກັບຄືນມາຖ້ວມທະຫານນັ້ນຕາຍໝົດ. ນັ້ນເປັນການອັສຈັນທີ່ພຣະເຈົ້າຊ່ວຍພວກອິສຣາເອັນຢ່າງປະລາດ! ບາງເທື່ອພວກເຮົາຮູ້ເຮືອງນີ້ດີຫລາຍຈົນເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາບໍ່ສາມາດມອງເຫັນບາງສ່ວນເຮືອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ໄປແມ່ນບໍ່? ເຮືອງທີ່ພວກອິສຣາເອັນຍ່າງຜ່ານທະເລໃນຂໍ້ 22 ແລະ 29 ພວກເຂົາໄດ້ເຫັນຜ່ານນ້ຳທີ່ເປັນກຳແພງທັງສອງຂ້າງເວລາຍ່າງຂ້າມໄປ. ຂໍ້ 25 ບອກເຖິງພັຍພິບັດແກ່ທະຫານເອຢິບທີ່ເປັນທະຫານເກັ່ງກ້າຂອງໂລກໃນສະໄໝນັ້ນ ທີ່ແລ່ນໜີຈາກພວກທີ່ເຄີຍເປັນຂ້າທາດ. ໃນທີ່ສຸດຂໍ້ 31 ພວກອິສຣາເອັນໄດ້ເຫັນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງກະທຳຢ່າງອັສຈັນແລະພວກເຂົາກໍໄດ້ເຊື່ອ.

5. ຄວາມເຊື່ອເພີ່ມຂຶ້ນ: (ອີບພະຍົບ 15:1-2, 20-21)

ເມື່ອພວກອິສຣາເອັນໄດ້ເຫັນພຣະເຈົ້ານຳພາພວກເຂົາອອກຈາກທະເລແດງ ແລະເຫັນພຣະອົງໄດ້ທຳລາຍທະຫານທີ່ເກັ່ງກ້າຂອງພວກເອຢິບໃນທະເລ ພວກເຂົາກໍເກີດມີຄວາມຍິນດີອອກມາເປັນສູງເພື່ອສັຣເສີນພຣະເຈົ້າ. ເພງນີ້ເປັນທຳນອງຂອງທະຫານເປັນຮູບພາບທີ່ບອກວ່າພຣະເຈົ້າເປັນແມ່ທັບອົງຍິ່ງໃຫຍ່ ຜູ້ຕໍ່ສູ້ພວກສັດຕູເພື່ອຊາວອິສຣາເອັນ.

ຄົນທັງຫລາຍໄດ້ອ້າງເຖິງພຣະເຈົ້ານັ້ນຫລາຍກວ່າພຣະອົງເປັນແມ່ທັບ ພວກເຂົາໄດ້ເອີ້ນວ່າ “ພຣະອົງ” ໃນພາສາອັງກິດນັ້ນຕ້ອງໃຊ້ຕົວອັກສອນໃຫຍ່. ແຕ່ໃນພາສາເດີມຄືພາສາເຮັບເຮີແມ່ນ ຢາເວ ຄວາມເຊື່ອຂອງພວກອິສຣາເອັນກໍດີຂຶ້ນແລ້ວຕໍ່ມາກໍຖອຍລົງຕາມວັນເວລາຢ່າງໜ້າເສັ້ນໃຈ.

ເຮືອງນີ້ມີຄວາມໝາຍຫຍັງໃນທຸກວັນນີ້?

ມີຫລາຍຄົນພາກັນເວົ້າວ່າຢ່າມີຄຳຖາມເລີຍໃນພຣະເຈົ້າພຽງແຕ່ເຊື່ອເທົ່ານັ້ນ. ພວກເຂົາບອກວ່າຖ້າສົງສັຍຫລືມີຄຳຖາມອັນໃດແລ້ວມັນແມ່ນສັນຍາລັກໃນການຂາດຄວາມເຊື່ອ. ແຕ່ເຫັນວ່າຄົນທີ່ກ່າວດັ່ງນີ້ເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ປະສົບກັບບັນຫານາໆປະການແລ້ວພວກເຂົາກໍເກີດມີຄວາມສົງສັຍຂຶ້ນ.

ໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າຜູ້ມີຄວາມເຊື່ອດີໃນພຣະຄຳພີສ່ວນຫລາຍພວກເຂົາປະສົບກັບຄວາມສົງສັຍໃນຊີວິດຄືກັນ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ເຄີຍສັນຍາວ່າຈະຕອບທຸກຄຳຖາມຈົນພວກເຮົາຢຸດຕັ້ງຄຳຖາມ ແຕ່ເຫັນວ່າພຣະເຈົ້ານຳພາພວກເຂົາເຂົ້າໄປໃນບັນຫາເພື່ອພວກເຮົາຈະມີຄຳຖາມ. ຄວາມເຊື່ອເປັນສິ່ງບໍ່ເຫັນກັບຕາແຕ່ເປັນສິ່ງທີ່ພວກເຮົາຫວັງໃຈເອົາໄວ້. (ຮຣ 11:1)

ຄຳຖາມ

6. ມີອັນໃດບໍ່ທີ່ທ່ານຄິດວ່າພຣະເຈົ້າບອກທ່ານໃຫ້ເຮັດ ແຕ່ທ່ານບໍ່ເຮັດເພາະມີຄວາມຍ້ານ?
7. ຄັ້ງສຸດທ້າຍໃນຊີວິດທ່ານໄດ້ກ່າວຕໍ່ຕົນເອງວ່າໝົດທາງອອກແລ້ວ? ມີອັນໃດເກີດຂຶ້ນ?
8. ມີຄຳຖາມອັນໃດທີ່ທ່ານຕ້ອງການຢາກໃຫ້ພຣະເຈົ້າຕອບ?
9. ທ່ານຈະເຮັດແນວໃດເພື່ອຊ່ຽງຊາເຖິງການປົກຄອງຂອງພຣະເຈົ້າແລະສິດທິເສຣີພາບຂອງທ່ານ?

ສບ. ບຸນຈັນ ວົງສຸຣິດທ໌

ບົດຮຽນທີ 6

ເຮັດໃຫ້ນ້ຳຂົມເປັນຫວານແລະຈອກເປົ່າເຕັມລົ້ນ

<u>ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:</u>	ອົບພະຍົບ 15:22—16:18
<u>ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:</u>	ອົບພະຍົບ 15:22—17:7
<u>ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:</u>	ພຣະເຈົ້າທ້າທາຍໃຫ້ພວກອິສຣາເອັນມີຄວາມເຊື່ອ ໃນທີ່ສຸດພຣະອົງກໍໄດ້ປະທານສິ່ງທີ່ຕ້ອງການໃຫ້ເຊັ່ນນ້ຳດື່ມແລະອາຫານ.
<u>ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:</u>	ທ່ານຈະເອົາອາຫານມາຈາກໃສ?
<u>ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນ:</u>	ເພື່ອອະທິບາຍລະຫວ່າງຄຳຕໍ່ວ່າຂອງພວກອິສຣາເອັນແລະສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າປະທານໃຫ້ຕາມທີ່ເຂົາຕ້ອງການໃຫ້ ເພື່ອຈະເອົາບົດຮຽນນີ້ມາປະກອບໃຊ້ກັບຄວາມຕ້ອງການຂອງພວກເຮົາໃນທຸກວັນນີ້.
<u>ເພື່ອຄວາມເຂົ້າໃຈ:</u>	ພຣະເຈົ້າໄດ້ຕອບສນອງຕໍ່ການຈົ່ມຂອງພວກອິສຣາເອັນເພາະພວກເຂົາຂາດອາຫານແລະນ້ຳດື່ມ ພຣະອົງປະທານນ້ຳອອກບໍ່ແລະມານາໃຫ້.

ບົດນຳ

ມີຫລາຍຄົນເຂົ້າໃຈຜິດຄິດວ່າເມື່ອຕົນເອງເປັນຄຣິສຕຽນເຂົ້າໃຈວ່າພຣະເຈົ້າພຣະບິດາຜູ້ຊົງຮັກຈະເອົາຄວາມຫຍຸ້ງຍາກທຸກຢ່າງອອກໄປໝົດ. ແຕ່ຄວາມຈິງແລ້ວເມື່ອພວກເຮົາເປັນຄຣິສຕຽນພວກເຮົາກໍຍັງຢູ່ໃນໂລກທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຜິດບາບ ອົງພຣະເຊື້ອໄດ້ບອກວ່າຕາບໃດທີ່ພວກເຮົາຍັງຢູ່ໃນໂລກນີ້ພວກເຮົາຈະພົບກັບຄວາມຍາກລຳບາກ (ໂຢຮັນ 16:33).

ພົບກັບຄວາມຍາກລຳບາກນີ້ບໍ່ແມ່ນສິ່ງໃໝ່ ເຊັ່ນຫລັງຈາກພຣະເຈົ້າໄດ້ຊ່ວຍພວກອິສຣາເອັນໃຫ້ຜ່ານພື້ນໂດຍຍ່າງຂ້າມທະເລແດງ ເຫັນພວກທະຫານເອຍິບທັງກອງທັບຕາຍໃນນ້ຳ ໃນທີ່ສຸດພວກອິສຣາເອັນຍັງພົບບັນຫາອື່ນອີກໃນປ່າດິນຊາຍຄົບມີນ້ຳກິນ ເມື່ອພົບບໍ່ນ້ຳກໍເຫັນວ່າເປັນນ້ຳຂົມດື່ມບໍ່ໄດ້ ແລະອາຫານທີ່ເຂົາເອົາມານຳນັ້ນກໍໝົດໄປ.

1. ນ້ຳໃນປ່າດິນຊາຍ: (ອົບພະຍົບ 15:22-27)

ພວກອິສຣາເອັນຢູ່ໃນສະພາບລຳບາກເພາະພວກເຂົາໄດ້ຍ່າງໄປສາມວັນໂດຍບໍ່ໄດ້ດື່ມນ້ຳ. ຜູ້ມີລູກນ້ອຍກໍເປັນຫວັງເພາະເດັກຢາກນ້ຳ ແລະຜູ້ດູແລສັດກໍຈົ່ມເພາະສັດຂາດນ້ຳດື່ມ. ພວກເຂົາອາດຄິດວ່າຖ້າເດີນໄປຕາມທາງຊື່ຄົງຈະບໍ່ໄດ້ພົບກັບຄວາມລຳບາກຢ່າງນີ້. ແນວໃດກໍຕາມໃນທີ່ສຸດພວກເຂົາໄດ້ພົບບໍ່ນ້ຳ ແຕ່ເຫັນວ່ານ້ຳດື່ມບໍ່ໄດ້ເພາະມັນຂົມ (ອພຍ 15:23). ເຫັນວ່າພວກເຂົາມີຄວາມຜິດຫວັງເພາະພົບນ້ຳແລະ

ໃຊ້ບໍ່ໄດ້. ຂໍ້ 25 ພຣະເຈົ້າໃຊ້ສະພາບຢ່າງນັ້ນເພື່ອທົດສອບພວກອິສຣາເອັນ. ສິ່ງນີ້ໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນ 16:14 ເພື່ອຈະເປັນໂອກາດໃຫ້ຄົນເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ. ແມ່ນຫຍັງເປັນຂໍ້ທົດສອບ? ເພື່ອຈະຕອບຄໍາຖາມນີ້ໃຫ້ພວກເຮົາວາດພາບວ່າຕົນເອງຢູ່ໃນສະພາບນັ້ນ ເຫັນວ່າຂໍ້ທົດສອບມີສອງຕອນ. 1. ໃນສາຍຕາຂອງມະນຸດເຮົາແລ້ວປາກົດວ່າສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຈັດຫາໃຫ້ນັ້ນບໍ່ເປັນທີ່ພໍໃຈຕໍ່ຄໍາຂໍຮ້ອງ. ນ້ຳອາດຈະໃຫ້ພວກເຮົາດັບຄວາມຫິວ ແຕ່ເຫັນວ່ານ້ຳບໍ່ໄດ້ໃຊ້ເພື່ອເຮັດຢ່າງນີ້ເທົ່ານັ້ນ. ຕອນນີ້ຫລາຍຄົນແນະນຳວ່າຖ້າເອົານ້ຳໄປຕົ້ມຫລືເອົາອັນໃດໃສ່ເພື່ອດັບຄວາມຂົມອາດດີໄດ້. ຕອນນີ້ໃຫ້ພວກອິສຣາເອັນເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າຜູ້ນຳພາພວກເຮົາອອກມາຈາກປະເທດເອຢິບ. 2 ຕອນທີສອງນີ້ແມ່ນຄໍາຕອບຈາກພຣະເຈົ້າ-ໃຫ້ເອົາທ່ອນໄມ້ຖິ້ມລົງນ້ຳ. ນີ້ເປັນຄໍາສັ່ງແຕ່ເຫັນວ່າບໍ່ມີປະໂຫຍດອັນໃດຕາມສາຍຕາມະນຸດ. ຕອນນີ້ແມ່ນສິ່ງໃຫ້ເຊື່ອຟັງພຣະສຸຣະສຽງຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ວ່າພຣະອົງຈະບອກໃຫ້ເຮັດອັນໃດກໍຕາມ. ຂໍ້ທົດສອບນີ້ເປັນພື້ນຖານທີ່ພຣະເຈົ້າສັ່ງໃນຂໍ້ 26. ນັ້ນແມ່ນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າບອກໃຫ້ຮູ້ຄັກວ່າພຣະອົງຈະນຳພາຊ່ອຍເຫລືອຖ້າພວກອິສຣາເອັນເຊື່ອຟັງ. ຫລັງຈາກພວກເຮົາໄດ້ຜ່ານການທົດສອບນັ້ນແລ້ວ ພຣະເຈົ້າກໍໄດ້ວອຍພຣະພອນຢ່າງມາກຫລາຍໃຫ້ແລະນຳພວກເຮົາໄປຍັງເອລິມບ່ອນມີນ້ຳພູ (ອພຍ 15:27). ໃນບ່ອນນີ້ມີນ້ຳພູອີກສິບສອງຫນ່ວຍແລະມີຕົ້ນຕານເຈັດສິບຕົ້ນທີ່ໃຊ້ເປັນບ່ອນພັກ.

2. ຄົນຕໍ່ວ່າອີກແລະພຣະເຈົ້າຊົງຕອບ: (ອິບພະຍົບ 16:1-8)

ພວກອິສຣາເອັນໄດ້ຕັ້ງຄ້າຍຢູ່ອິລິມນານເທົ່າໃດບໍ່ແນ່ ໃນບົດ 16:1 ໄດ້ບອກວ່າພວກເຮົາໄດ້ອອກຈາກບ່ອນນັ້ນສືບສູ່ຫ້ວັນຫລັງຈາກພວກເຮົາອອກຈາກປະເທດເອຢິບ. ມັນອາດເປັນໄປໄດ້ວ່າພວກອິສຣາເອັນຄິດວ່າຕົນເອງຈະໄປເຖິງປະເທດການາອານໃນບ່ອນນັ້ນເພາະພວກເຮົາໄດ້ກິນອາຫານທີ່ເອົາມານຳນັ້ນໝົດແລ້ວ. ພວກເຮົາກໍຍັງສືບຕໍ່ຕິດຕາມພຣະເຈົ້າໄປແລະເຫັນວ່າພວກຕົນຫິວອີກ.

ການທີ່ຈະພົບນ້ຳໃນປ່າດິນຊາຍອາດເປັນໄປໄດ້ ແຕ່ຈະພົບອາຫານຄົງໝົດຫວັງ. ດັ່ງນັ້ນ, ພວກອິສຣາເອັນມີແຕ່ຕໍ່ວ່າ ເຫັນວ່າການຕໍ່ວ່າຂອງພວກເຮົາກາຍເປັນສິ່ງບັງຕາເຖິງຄວາມຈິງໃນສິ່ງພຣະເຈົ້າເຄີຍຊ່ອຍມາແລ້ວ. ພວກເຮົາເລີຍຄິດເຖິງບ່ອນເກົ່າທີ່ຈາກມາວ່າເຖິງຈະທຸກກໍຍັງມີເຂົ້າປາອາຫານກິນໃນປະເທດເອຢິບ. ໂດຍຄວາມຫິວນີ້ເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາລືມໄປວ່າຕົນເອງເຄີຍເປັນທາດ ແລະເຂົາລືມຈຸດປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ນຳເຂົາອອກມາ, ການນຳພາ ແລະຮັກສາເບິ່ງແຍງຈາກພຣະອົງໄປແລ້ວຢ່າງເສັ້ງໃຈ. ຄວາມຈິງບົດ 16:2 ໄດ້ບອກວ່າພວກອິສຣາເອັນໄດ້ລືມພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄປໝົດ ພວກເຮົາໄດ້ຕໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າຜ່ານໂມເຊ ແລະອາໂຣນ. ບາງຄັ້ງພຣະເຈົ້າອະນຸຍາດໃຫ້ພວກເຮົາພົບກັບບັນຫາເພື່ອຢາກຮູ້ວ່າພວກເຮົາເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າແທ້ບໍ່.

ໂມເຊໄດ້ຍິນຄໍາຕໍ່ວ່າຂອງພວກເຮົາແລະບອກວ່າພຣະເຈົ້າຍັງນຳພາຢູ່ ມີສອງອ້າຍນ້ອງນີ້ເທົ່ານັ້ນເປັນຜູ້ທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງເລືອກໃຫ້ຮັບໃຊ້ ຖ້າພວກເຮົາຈື່ມຕໍ່ວ່າກໍໝາຍຄວາມວ່າພວກເຮົາໄດ້ຕໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າ ແລະອີກບ່ອນພຣະເຈົ້າກໍຈະສຳແດງອໍານາດແລະຊ່ອຍໃຫ້ພວກເຮົາໄດ້ຮັບສິ່ງທີ່ຕ້ອງການ (16:6-8) ໂມເຊກ່າວຕໍ່ພວກອິສຣາເອັນວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ຍິນຄໍາຕໍ່ວ່ານັ້ນແລ້ວ ພຣະອົງຈະປະທານເຂົ້າປາອາຫານໃຫ້ເພື່ອດັບຄວາມຫິວ. ການທີ່ພຣະເຈົ້າປະທານສິ່ງນີ້ໃຫ້ໃນບົດ 16:6 ໄດ້ບອກວ່າພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນເປັນຜູ້ປະທານສິ່ງຈໍາເປັນໃຫ້ໄດ້ໃນຍາມຂັດສົນ ແລະພຣະເຈົ້າສັນວ່າຈະຢູ່ກັບພວກເຮົາຕະຫລອດການເດີນທາງ.

3. ອາຫານໃນປ່າດິນຊາຍ: (ອີບພະຍົບ 16:9-18)

ເພື່ອຕອບຄໍາຕໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ສົ່ງນົກເຂົາມາເຕັມໃນຄ້າຍທຸກໆແລງເພື່ອໃຫ້ພວກອິສຣາເອັນມີຊີ້ນກິນ. ແຕ່ແນວໃດກໍຕາມພຣະເຈົ້າຍັງບໍ່ໄດ້ທົດສອບພວກເຂົາເທື່ອ ເຫັນວ່າການຕໍ່ວ່າຕໍ່ຂານຍັງສືບຕໍ່ເພາະພວກເຂົາຍັງຂາດຄວາມເຊື່ອເຖິງແມ່ນພຣະເຈົ້າໄດ້ສໍາແດງການອັສຈັນຫລາຍຢ່າງ.

ຂໍ້ທົດສອບຕໍ່ໄປນີ້ຈະບອກເຖິງການໄວ້ໃຈໃນພຣະເຈົ້າຂອງພວກອິສຣາເອັນຫລືບໍ່? ທຸກເຊົ້າໃດມີມານາຕົກມາຈາກພ້າມາເຕັມຄ້າຍ (16:13) ແຕ່ເຫັນວ່າພວກອິສຣາເອັນບໍ່ຮູ້ວ່າແມ່ນຫຍັງຕົກລົງມາ ຈົນໂມເຊບອກພວກເຂົາວ່າແມ່ນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າສົ່ງມາໃຫ້ເປັນເຂົ້າຈີ່. ໂມເຊຍັງກ່າວຕໍ່ໄປວ່າທຸກເຊົ້າໃດຫລັງຈາກນັ້ນ ພວກຫາຍໄປແລ້ວພວກເຂົາຈະໄດ້ເຫັນມານາ ພວກອິສຣາເອັນຈໍາເປັນຕ້ອງເກັບເອົາໃຫ້ພໍຈໍານວນຄົນໃນຄົວເຮືອນຂອງຕົນ (16:16).

ຂໍ້ 17-18 ໄດ້ກ່າວວ່າທຸກເຊົ້າໃດກໍມີມານາຕົກລົງມາແທ້ເຕັມຄ້າຍເພື່ອໃຫ້ພວກອິສຣາເອັນກິນໃຫ້ອີ່ມ. ຂໍ້ແມ້ມີຢູ່ວ່າບໍ່ໃຫ້ຜູ້ໃດເກັບເອົາມານາເພື່ອມີໜ້າເອົາໃຫ້ພໍກິນແຕ່ລະວັນກໍພໍ ເພາະພຣະເຈົ້າຕ້ອງການໃຫ້ພວກເຂົາເຊື່ອການຊົງລ້ຽງຂອງພຣະອົງຕໍ່ພວກເຂົາ. ພວກເຂົາບໍ່ຄວນເພິ່ງຕົນເອງເລີຍ.

ແນ່ນອນພຣະເຈົ້າໄດ້ຈັດໃຫ້ມີເຂົ້າປາອາຫານແລະນໍ້າດື່ມໃນລະຍະເດີນທາງໃນປ່າດິນຊາຍ (16:35). ເຫັນວ່າໃນເມື່ອມີຄວາມຍາກລໍາບາກປະຊາຊົນກໍເລີ່ມຈື່ມແລະຕໍ່ວ່າອີກ. ມັນເປັນການງ່າຍທີ່ເຮົາຈະຕ້ອງຕິພວກອິສຣາເອັນວ່າພວກເຂົາເປັນຄົນຂາດຄວາມເຊື່ອ ໃຫ້ເຮົາເອົາຕົນເອງເຂົ້າໄປໃນສະພາບຂອງພວກເຂົາແລ້ວ ພວກເຮົາຈະເປັນຄົນທີ່ບໍ່ແຕກຕ່າງກັບເຂົາເທົ່າໃດ.

ເຮືອງນີ້ມີຄວາມໝາຍຫຍັງໃນທຸກວັນນີ້?

ມັນເປັນສິ່ງສໍາຄັນທີ່ພວກເຮົາຈະຮ້ອງເພງສັຽເສີນແລະຍົກຍ້ອງພຣະເຈົ້າເມື່ອພຣະອົງໄດ້ຊ່ວຍເຫລືອໃຫ້ພົ້ນຈາກພັຍພິບັດ. ແຕ່ຄວາມເຊື່ອອັນແທ້ຈິງແມ່ນເວລາພຣະອົງຈັດຫາສິ່ງຕ້ອງການໃຫ້ໃນປ່າດິນຊາຍເວລາຍັງບໍ່ທັນໄດ້ໄປເຖິງແຜ່ນດິນແຫ່ງພຣະສັນຍາເທື່ອ. ເມື່ອພວກເຮົາໝົດກໍາລັງ ມີຄວາມຫົວ ສິ່ງທີ່ໄດ້ເຫັນກໍມີແຕ່ຂີ້ຊາຍ, ພວກເຮົາຄວນຕໍ່ວ່າຫລືຈື່ມແລະຢາກແກ້ບັນຫາເອງແມ່ນບໍ່? ຫລືຫວັງວ່າພຣະເຈົ້າຈະເຂົ້າມາຊ່ວຍຢ່າງອັສຈັນ?

ປີ້ມເອເຟໂຊ 3:20 ໄດ້ບອກວ່າພວກເຮົາໄດ້ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າຜູ້ມີຄວາມສາມາດເຮັດສິ່ງທີ່ຄິດບໍ່ອອກແລະ ພຣະອົງເຮັດເກີນຄວາມນຶກຄິດຂອງພວກເຮົາ. ຫລາຍເທື່ອພຣະເຈົ້າອະນຸຍາດໃຫ້ພວກເຮົາພົບກັບຄວາມລໍາບາກເພື່ອພິສູດວ່າພວກເຮົາຈະເຊື່ອແລະວາງໃຈໃນພຣະອົງແທ້ຫລືບໍ່? ພຣະອົງຍອມໃຫ້ພວກເຮົາພົບກັບຄວາມລໍາບາກເພື່ອຢາກຮູ້ວ່າຄວາມໄວ້ເນື້ອເຊື່ອໃຈຂອງພວກເຮົາຢູ່ໃນພຣະອົງຢ່າງໝັ້ນຄົງຫລືບໍ່? ບາງຄັ້ງພຣະອົງເອີ້ນໃຫ້ພວກເຮົາເຮັດສິ່ງຍາກເພື່ອໃຫ້ພວກເຮົາອາສັຍແລະເພິ່ງພາພຣະອົງເທົ່ານັ້ນ.

ຄໍາຖາມ

10. ມີອັນໃດທີ່ໄດ້ພົບໃນຊີວິດແລະທ່ານຕ້ອງການໃຫ້ພຣະເຈົ້າເຂົ້າມາຊ່ອຍ?
11. ໃນທາງໃດທີ່ທ່ານໄດ້ເຫັນພຣະເຈົ້າເຂົ້າມາຊ່ວຍທ່ານໃນຊີວິດ?
12. ເມື່ອພຣະເຈົ້າເອີ້ນທ່ານໃຫ້ເຮັດສິ່ງຍາກ ຫລືບໍ່ເຂົ້າໃຈ ທ່ານເຮັດແນວໃດ?
13. ວິທີໃດທີ່ພຣະເຈົ້າເຄີຍຊ່ອຍທ່ານມາແລ້ວໃນຊີວິດ ວິທີນັ້ນແມ່ນຫຍັງ?

ສບ. ບຸນຈັນ ວົງສຸຣິດທ໌

ບົດຮຽນທີ 7

ສຽງພ້ຍໃນການເຂົ້າພົບກັບພຣະເຈົ້າ

<u>ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:</u>	ອົບພະຍົບ 19:1-12, 16-22
<u>ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:</u>	ອົບພະຍົບ 19:
<u>ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:</u>	ເຂົ້າໄປໃນການເອີ້ນຈາກພຣະເຈົ້າເປັນການຕຽມຕົວຖວາຍຊີວິດ ໃນການຮັກສາພຣະສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າ.
<u>ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:</u>	ຄຳເວົ້າອັນໃດອະທິບາຍເຖິງເຮືອງພຣະເຈົ້າ ແລະຄຳເວົ້ານັ້ນໄດ້ ຖືກຕ້ອງກັບພຣະຄຳຕອນນີ້ຫລືບໍ່?
<u>ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນ:</u>	ເພື່ອອະທິບາຍເຖິງຄວາມສັມພັນຂອງຂ້າພະເຈົ້າກັບພຣະເຈົ້າອີງ ຕາມພຣະຄຳພີຕອນນີ້ ແລະເພື່ອຕອບຄຳເອີ້ນຈາກພຣະອົງໃຫ້ ເຂົ້າໄປໃນພຣະສັນຍາກັບພຣະອົງ
<u>ເພື່ອຄວາມເຂົ້າໃຈ:</u>	ພວກອິສຣາເອັນໄດ້ໄປເຖິງພູເຂົາຊີນາຍເພື່ອຕຽມເຂົ້າພົບກັບພຣະ ເຈົ້າເພື່ອຕັ້ງຄຳສັນຍາຂອງພວກເຂົາກັບພຣະອົງ.

ບົດນຳ

ມີຫລາຍຢ່າງໃນຊີວິດຕ້ອງມີການຈັດຕຽມເຊັ່ນ: ຊາວນາຕຽມປູກຝັງ, ນາຍຄຣູຕຽມບົດສອນ, ທະນາຍຄວາມຕຽມເອກກະສານ, ນັກກິລາຝຶກຊ້ອມ, ແລະອື່ນໆ. ແຕ່ຄຳຖາມມີຢູ່ວ່າພວກເຮົາໄດ້ຕຽມຕົວໃນການເຂົ້າເຝົ້າຢ່າງໃດ? ພວກເຮົາຮູ້ວ່າສິດຍາພິບານແລະຜູ້ນຳການນະມັສການໄດ້ໃຊ້ເວລາຈັດຕຽມໃນວັນອາທິດ. ຫລາຍໆເທື່ອເວລາມານະມັສການພວກເຮົາມັກຄິດເຖິງສິ່ງຕ່າງໆນາໆປະການ. ມີຈັກເທື່ອທີ່ພວກເຮົາເອົາໃຈໃສ່ພັງເພງແນະນຳກ່ອນເຂົ້າລາຍການເພື່ອຕຽມຈິດໃຈເຂົ້າເຝົ້າພຣະເຈົ້າ? ພວກເຮົາລື້ງເຄີຍຈົນເກີນໄປໂດຍບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງຄິດ ຮ່າງກາຍພາລຸກຂຶ້ນແລະນັ່ງລົງໂດຍບໍ່ມີຜູ້ໃດບອກ ແລະພວກເຮົາຮ້ອງເພງໄດ້ທຸກເພງໄດ້ຢ່າງບໍ່ເບິ່ງປຶ້ມ. ຫລາຍໆເທື່ອເວລາພວກເຮົາກັບບ້ານເຮົາກັບຄືນເປັນຄົນຜູ້ເກົ່າອີກ.

ຫລັງຈາກເດີນທາງໄດ້ຫລາຍອາທິດແລ້ວພວກອິສຣາເອັນກຳມາເຖິງພູເຂົາຊີນາຍ. ທີ່ນັ້ນພວກເຂົາໄດ້ປະເຊີນກັບພຣະເຈົ້າໂດຍກົງ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ສະເດັດລົງມາເພື່ອສ້າງຄຳສັນຍາກັບພວກເຂົາ. ໃນເວລາພວກເຮົາສຶກສາປະວັດເຮືອງນີ້ ພວກເຮົາກໍໄດ້ຮຽນບົດຮຽນວິທີຕຽມຕົວເພື່ອປະເຊີນກັບພຣະເຈົ້າ ແລະຕັດສິນໃຈຮັກສາພຣະສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ມີໄວ້ໃນພວກເຮົາ.

1. ພຣະເຈົ້າໄດ້ຕັ້ງພຣະສັນຍາຂຶ້ນ: (ອົບພະຍົບ 19:1-6)

ເວລາເວົ້າເຖິງພຣະສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ພວກອິສຣາເອັນຫລາຍຄົນເຂົ້າໃຈວ່າແມ່ນກ່ຽວກັບພຣະບັນຍັດສິບປະການທີ່ພູເຂົາຊີນາຍເທົ່ານັ້ນ. ແນ່ນອນພຣະບັນຍັດສິບປະການແມ່ນພາກສ່ວນໃນພຣະສັນຍາພ້ອມກັບມິກົດອີກຫລາຍໆຢ່າງຊຶ່ງເປັນຜົນສະທ້ອນໃນພຣະທັຍຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະແມ່ນພາບພົດຂອງຜູ້ທີ່ສແວງເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າຊອບພຣະທັຍ ພຣະສັນຍານີ້ບໍ່ແມ່ນແຜນທີ່ຈະເອົາມາປະກອບໃຊ້ເພື່ອໃຫ້ພຣະເຈົ້າຊອບພຣະທັຍເລີຍ.

ແກ່ນສານອັນແທ້ຈິງທີ່ມີພຣະສັນຍາໃນອົບພະຍົບ 19 ນີ້ເກີດຂຶ້ນກ່ອນມິກົດການຫ້າມຢ່າງຍິດຍາວ. ໃນບົດ 19 ໄດ້ບອກວ່າໂມເຊໄດ້ຂຶ້ນໄປເທິງພູພົບກັບພຣະເຈົ້າ. ໂມເຊຕັ້ງໃຈແລ້ວວ່າຈະພົບກັບພຣະເຈົ້າເພື່ອເປັນການຍັງຍືນວ່າພຣະອົງຍັງນຳພາປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງຢູ່ສເມີ. ປະສົບການຂອງໂມເຊກັບພຣະເຈົ້າໃນພູມໄມ້ກໍແມ່ນຢູ່ເທິງພູເໝືອນກັນ ໃນບົດ 3:12 ພຣະເຈົ້າໄດ້ບອກກັບໂມເຊເຖິງສັນຍາລັກວ່າພຣະເຈົ້າຊົງຢູ່ກັບລາວ ພວກອິສຣາເອັນຈະອອກມາເພື່ອນະມັສການພຣະອົງເທິງພູ. ເມື່ອໂມເຊໄດ້ຍືນຢູ່ເທິງພູອີກລາວກໍມີຄວາມຮູ້ສຶກຊາບຊຶ້ງແລະເຊື່ອໝັ້ນໃນພຣະເຈົ້າ.

ບັດນີ້ເມື່ອປະຊາກອນຂອງພຣະເຈົ້າຍອມເຊື່ອຟັງຄຳສັ່ງຂອງພຣະອົງພວກເຂົາກໍຈະກາຍເປັນມໍຣະໂດກອັນມີຄ່າແລະເປັນຣາຊອານາຈັກປະໂຣທິດແລະເປັນຊາດບໍຣິສຸດ (ອພຍ 19:5-6). ຄຳເວົ້າວ່າມໍຣະໂດກອັນມີຄ່າກໍເໝືອນກັບກະສັດໄດ້ຮັກສາແຜ່ນດິນທີ່ຕົນປົກຄອງໄວ້ເປັນກຳມະສິດສ່ວນຕົວ. ເປັນຊົນຊາດບໍຣິສຸດແມ່ນພວກອິສຣາເອັນໄດ້ຖືກເລືອກໄວ້ເພື່ອພຣະເຈົ້າໃຫ້ມີຊີວິດທີ່ແຕກຕ່າງ. ສຸດທ້າຍເປັນຣາຊອານາຈັກຂອງປະໂຣທິດ ແມ່ນກ່າວເຖິງສິດທິຂອງຜູ້ຮັບໃຊ້ໃນການເຂົ້າໄປຫາພຣະເຈົ້າໄດ້ສເມີກັນ. ດັ່ງນັ້ນ, ໃນອົບພະຍົບ 20 ພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວໄວ້ເພາະຢາກໃຫ້ພວກເຂົາໄດ້ຍິນຫລັງຈາກພວກອິສຣາເອັນໄດ້ປະຕິເສດໃນການຕິດຕໍ່ກັບພຣະອົງໃນ ບົດ 20:18-21 ທີ່ກ່າວເຖິງພຣະເຈົ້າໄດ້ເລືອກເອົາໂມເຊເປັນຜູ້ຕາງໜ້າພຣະເຈົ້າແລະປະຊາຊົນ. ຖ້າໄດ້ເປັນຊາດປະໂຣທິດໝົດທຸກຄົນຈະໄດ້ຮັບໃຊ້ເພື່ອສອນຄົນທັງໂລກນີ້ເຖິງເຮືອງພຣະເຈົ້າແລະເອີ້ນໃຫ້ທຸກຄົນຕິດຕາມພຣະອົງໄປ.

ພວກເຮົາຕ້ອງເຂົ້າໃຈວ່າຖ້າຢາກໄດ້ຮັບພຣະພອນຈາກພຣະເຈົ້ານັ້ນ ກໍຂຶ້ນກັບຄວາມສັດຊື່ແລະການເຊື່ອຟັງຂອງພວກເຮົາ. ໃນບົດ 19:5 ໄດ້ບອກຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງວ່າພຣະສັນຍານັ້ນຍັງຕັ້ງໝັ້ນຄົງຢູ່ ເມື່ອປະຊາຊົນຮັກສາພຣະສັນຍາດ້ວຍການເຊື່ອຟັງ.

2. ປະຊາຊົນຕອບແລະຕຽມເພື່ອເຂົ້າພົບພຣະເຈົ້າ: (ອົບພະຍົບ 19:7-12)

ເມື່ອໄດ້ຮັບພຣະສັນຍາຈາກພຣະເຈົ້າແລ້ວ ໂມເຊກໍລົງໄປຫາປະຊາຊົນແລະບອກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງກ່າວ. ພວກເຂົາກໍຍິນດີແລະຈະເຮັດທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າສັ່ງແລະໂມເຊກໍກັບຂຶ້ນໄປເທິງພູອີກເພື່ອບອກກັບພຣະເຈົ້າ. (ອພຍ 19:8ຂ). ບາງຄົນອາດຈະແປກໃຈໃນເຮືອງນີ້ວ່າເປັນຫຍັງໂມເຊຈຶ່ງຂຶ້ນໄປແລະລົງມາຈາກພູ? ແນ່ນອນພຣະເຈົ້າໄດ້ຍິນສິ່ງທີ່ປະຊາຊົນເວົ້າຢູ່ແລ້ວ ໂມເຊບໍ່ຈຳເປັນຈະຂຶ້ນໄປບອກພຣະອົງກໍໄດ້. ແຕ່ຕ້ອງເຂົ້າໃຈວ່າການທີ່ໂມເຊຂຶ້ນແລະລົງພູນັ້ນຢ່າງນ້ອຍມີຢູ່ສອງເຫດຜົນ. 1. ເຖິງແມ່ນພຣະເຈົ້າໄດ້ເວົ້າກັບທຸກຄົນໃນບົດທີ 20 ພວກເຂົາຍັງບໍ່ຖືວ່າໂມເຊເປັນຜູ້ນຳເທື່ອ. ໃນບົດທີ 19:9 ກ່າວເຖິງເຫດຜົນທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ລົງໄປເວົ້າກັບໂມເຊ ເພື່ອປະຊາຊົນຈະໄດ້ເຊື່ອແລະໃຫ້ກຽດແກ່ໂມເຊ. 2. ພູແມ່ນສິ່ງຂຶ້ນລະຫວ່າງ

ພຣະເຈົ້າແລະປະຊາຊົນ. ເປັນຄວາມຈິງທີ່ພຣະເຈົ້າເອີ້ນໃຫ້ປະຊາຊົນມີຄວາມສັມພັນທີ່ດີກັບພຣະອົງ ແຕ່ພຣະເຈົ້າຍັງແຍກຕົວອອກຊຶ່ງເປັນເລື່ອງລັບໆແລະບໍ່ເຂົ້າໃຈ.

ເພາະວ່າພຣະເຈົ້າສະເດັດມາຫາປະຊາຊົນເພື່ອໃຫ້ເຂົາຕຽມຕົວເຂົ້າເຝົ້າພຣະອົງ (19:10-13). ການຕຽມຕົວພົບກັບພຣະເຈົ້າພວກເຮົາຈຳເປັນຕ້ອງຊຳຮະຕົນເອງໃຫ້ສະອາດ ຄືພວກເຂົາຕ້ອງຊັກເສື້ອຜ້າຊຶ່ງເປັນການສະແດງອອກທາງນອກ ແລະໂມເຊຍັງສັ່ງພວກເຂົາອີກວ່າບໍ່ໃຫ້ມີເພດສັມພັນ. ສິ່ງນີ້ເປັນຄຳສອນເຕັມໄປຢູ່ໃນພຣະຄຳພີເພື່ອເປັນການຈັດຕຽມດ້ານຮ່າງກາຍ. ພວກເຂົາຕ້ອງຈັດຕຽມສອງວັນກ່ອນເຖິງວັນທີສາມຊຶ່ງເປັນເວລາເຂົ້າເຝົ້າພຣະເຈົ້າ.

ໂມເຊຈຳເປັນຕ້ອງບອກເຂດທີ່ຫວງຫ້າມເພື່ອບໍ່ໃຫ້ປະຊາຊົນໄປໃກ້ພູເຂົານັ້ນ. ນີ້ແມ່ນການຈັດຕຽມລະຫວ່າງເຂດຂອງພຣະເຈົ້າແລະມະນຸດ. ຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ແລະສະງ່າຣາສີຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນຈະບໍ່ມີຂອງມະນຸດຄົນໃດຈັບບາຍໄດ້.

3. ພຣະເຈົ້າເຂົ້າມາຫາປະຊາຊົນ: (ອົບພະຍົບ 19:16-22)

ບໍ່ມີຫລາຍເລື່ອງໄປກວ່ານີ້ທີ່ຄົນເຮົາຮູ້ດີຄືເວລາພຣະເຈົ້າໄດ້ສະເດັດລົງມາທີ່ພູເຂົາຊົນາຍໃນບົດທີ 19 ເພາະມີຫລາຍຄົນໃນສັມພັນໄດ້ຍິນສຽງຟ້າຮ້ອງສຽງແກດັງກ້ອງສະນັ້ນ ແລະຍັງມີເມກແລະຄວັນໄຟລົງມາເທິງພູ ມີແສງຟ້າແມບເຫລື້ອມເຮັດໃຫ້ພູນັ້ນສັ່ນສະເທືອນ. ເມກນັ້ນເປັນສັນຍາລັກວ່າພຣະເຈົ້າຊົງສະຖິດຢູ່ນຳ ແລະເຫັນວ່າໂມເຊໄດ້ພາປະຊາຊົນຜູ້ມີຄວາມຍ້ານກົວຢ່າງເຂົ້າໄປຫາຕົນພູເຂົາໃນເວລານັ້ນ.

ໃນບົດທີ 20:18-19 ໄດ້ບອກວ່າພວກເຂົາຍ້ານກຳເພາະຄິດວ່າຖ້າຕົນເອງເຫັນພຣະເຈົ້າແລ້ວຄົນນັ້ນຕ້ອງຕາຍ. ໃນບົດທີ 19:19 ປະຊາຊົນໄດ້ເປັນພະຍານເຖິງການສົນທະນາລະຫວ່າງພຣະເຈົ້າກັບໂມເຊ ຕອນນີ້ປະຊາຊົນໃຫ້ກຽດແກ່ໂມເຊເພີ່ມຂຶ້ນ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ເອີ້ນໃຫ້ໂມເຊຂຶ້ນໄປຈອມພູເຂົາ ແລະພຣະເຈົ້າຍັງເຕືອນ ບໍ່ໃຫ້ຄົນອື່ນໃດເຂົ້າໄປຈັບບາຍພູເຂົານັ້ນເດັດຂາດ. ຕໍ່ໄປໃນບົດທີ 33:17-33 ພຣະເຈົ້າຍັງເຊື່ອງພຣະພັກຂອງພຣະອົງຈາກໂມເຊ ໃຫ້ເຫັນແຕ່ທາງຫລັງເທົ່ານັ້ນ.

ພຣະເຈົ້າຍັງມີຄວາມລັບເພື່ອພວກເຮົາຈະໄດ້ສແວງຫາການນະມັສການພຣະອົງຢ່າງເຫັນຄຸນຄ່າ. ພຣະເຈົ້າຜູ້ທີ່ເຮົານະມັສການໄດ້ເອີ້ນໃຫ້ພວກເຮົາເຂົ້າຮ່ວມໃນພຣະສັນຍານັ້ນທັງທີ່ພຣະອົງເປັນຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າທຸກໆສິ່ງ.

ເລື່ອງນີ້ມີຄວາມໝາຍຫຍັງໃນທຸກວັນນີ້

ເປັນເວລາຫລາຍສິບປີມາແລ້ວໄດ້ມີການສົນທະນາເຖິງເລື່ອງນະມັສການວ່າຄວນເຮັດແນວໃດຈຶ່ງຈະຖືກ. ຄຳຕອບອັນຖືກຕ້ອງນັ້ນຂຶ້ນກັບຄວາມມັກຂອງແຕ່ລະຄົນ ແນວໃດກໍຕາມເລື່ອງນີ້ຍັງເປັນຄຳຖາມອັນສຳຄັນໃນທຸກວັນນີ້. ຄຳຖາມມີຢູ່ວ່າ ເຮັດແນວໃດຈຶ່ງເຂົ້າໄປຫາພຣະເຈົ້າໄດ້? ຜ່ານທາງອົງພຣະເຊື້ອພວກເຮົາມີທາງເຂົ້າຫາພຣະເຈົ້າໄດ້ໂດຍກົງ (ຮຣ 4:14-16), ແຕ່ພຣະຄຳພີໄດ້ກ່າວວ່າພຣະເຈົ້າເປັນອົງບໍ່ຮິສຸດ ແລະອົງຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດ. ແນວໃດກໍຕາມພຣະອົງຍັງເອີ້ນໃຫ້ພວກເຮົາເຂົ້າເຝົ້າພຣະອົງ ແຕ່ພວກເຮົາບໍ່ຄວນເຂົ້າຫາພຣະອົງໂດຍບໍ່ໂຄຣບຍຳເກງ ໃຫ້ພວກເຮົາໝັ້ນໃຈວ່າການເຂົ້າໄປຫາພຣະເຈົ້າຜູ້ເປີດໂອກາດໃຫ້ພວກ

ເຮົາແລະພຣະອົງຍັງໃຫ້ສິດທິອະນຸຍາດໃຫ້ພວກເຮົາເອີ້ນພຣະອົງວ່າເປັນພຣະບິດາໄດ້. ໃຫ້ພວກເຮົາເຂົ້າ
ໄປຫາພຣະອົງດ້ວຍການຖ່ອມຕົວແລະຮູ້ວ່າພວກເຮົາໄດ້ເຂົ້າໄປຫາພຣະຜູ້ຊົງສ້າງ ອົງສັນຕິຣາດ.

ຄໍາຖາມ

14. ຖ້າມີເວລາພຽງສິບນາທີຫລັງຈາກໂຮງຮຽນວັນອາທິດ ທ່ານຈະຕຽມຕົວເອງເຂົ້າໃນການນະມັສການ
ແນວໃດ?
15. ໃນສະພາບໃດທີ່ທ່ານໄດ້ປະສົບກັບພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ?
16. ທ່ານມີຄວາມຄິດວ່າພຣະເຈົ້າເປັນພາບແບບໃດ-ຕົວຢ່າງເປັນຕໍາຣວດຜູ້ສຸພາບ, ເປັນຈັກຂາຍເຄື່ອງ,
ເປັນຜູ້ທີ່ສັກສິດ, ເປັນພຣະບິດາ ແລະເປັນເພື່ອນ? ການວາດພາບເຖິງພຣະເຈົ້າວ່າເປັນແນວໃດນັ້ນ
ເປັນຜົນສະທ້ອນໃນການເຂົ້ານະມັສການຂອງທ່ານບໍ່?
17. ມີບາດກ້າວອັນໃດທີ່ທ່ານຈະເຮັດເພື່ອໃຫ້ມີປະສົບການອັນເລິກເຊິ່ງໃນການນະມັສການພຣະເຈົ້າ?

ສບ. ບຸນຈັນ ວົງສຸຣິດທ໌

ບົດຮຽນທີ 8

ພື້ນຖານການປະພຶດຂອງປະຊາກອນພັນທະສັນຍາ

ຂໍ້ພຣະຄຳສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ອີບພະຍົບ 20: 1-17

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: ອີບພະຍົບ 20: 1-21

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ພຣະເຈົ້າປະທານຄຳສອນສຳລັບການປະພຶດຂອງບຸກຄົນທີ່ຢູ່ໃນພັນທະສັນຍາກ່ຽວກັບຄວາມສັມພັນກັບພຣະອົງ ແລະລະຫວ່າງກັນແລະກັນ.

ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ: ພຣະເຈົ້າຊົງປະສົງໃຫ້ພວກເຮົາດຳເນີນຊີວິດຢ່າງໃດ?

ຈຸດປະສົງຂອງການສຶກສານີ້: ເພື່ອສລຸບພຣະບັນຍັດສິບປະການ ແລະເວົ້າເຖິງຄວາມໝາຍສຳລັບຊີວິດຂອງຂ້ອຍ.

ອ່ານແບບສັ້ນ: ພຣະບັນຍັດສິບປະການສອນພວກເຮົາໃຫ້ນັບຖືພຣະເຈົ້າ ແລະໃຫ້ພຣະລັກສະນະຂອງພຣະອົງສະທ້ອນໃສ່ການພົວພັນລະຫວ່າງພວກເຮົາ.

ຄົນສ່ວນຫລາຍໃນໂລກດຳເນີນຊີວິດຕາມລະບຽບຫລາຍໆຢ່າງ. ເວລາພວກເຮົາຍັງເຍົາວັຍພວກເຮົາກໍຢູ່ໃນລະບຽບເຊັ່ນ: ມັງນບ່ອນນອນທຸກເຊົ້າ ຫລືບໍ່ຕົນ້ອງ; ເວລາພວກເຮົາເປັນຄົນໜຸ່ມລະບຽບກໍປ່ຽນມາເປັນ: ກັບບ້ານຕາມເວລາ ຫລືຢ່າລືມສິ່ງການບ້ານໃຫ້ຄຽດ. ເວລາພວກເຮົາໃຫຍ່ເຕັມກະສຽນພວກເຮົາກໍຕ້ອງດຳເນີນຊີວິດຕາມກົດໝາຍບ້ານເມືອງ, ລະບຽບໃນການງານ, ຫລືກົດເກນຂອງສັງຄົມ. ພວກເຮົາມີໜ້າທີ່ຮຽນຮູ້ ແລະປະຕິບັດຕາມກົດເຫລົ່ານັ້ນ.

ບັນຍັດສິບປະການບໍ່ແມ່ນກົດໝາຍຂອງປະເທດ ຫລືລະບຽບຂອງທາງການ, ແຕ່ກໍເປັນຫລັກຂອງກົດລະບຽບຕ່າງໆຂອງສັງຄົມ. ນອກນັ້ນ ບັນຍັດສິບປະການຍັງເປັນຫລັກເຮັດໃຫ້ສັງຄົມມີລະບຽບແລະໝັ້ນຄົງ.

1. ຕອບຮັບພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງປົດປ່ອຍ: (ອີບພະຍົບ 20:1-2)

ໂມເຊໄດ້ຮັບພຣະບັນຍັດສິບປະການຈາກພຣະເຈົ້າທີ່ພູເຂົາຊີນາຍແລະທ່ານໄດ້ນຳມາໃຫ້ປະຊາຊົນ ອີບພະຍົບ 20:1-2 ເປັນພື້ນຖານຂອງພຣະບັນຍັດສິບປະການ. ນຶ່ງ: ພຣະເຈົ້າຊົງບອກວ່າພຣະອົງຊົງເປັນ “ພຣະເຈົ້າ,” ຢາເວ. ພຣະອົງມີຄວາມສັມພັນພິເສດກັບຊົນຊາດອິສຣາເອັນ. ພຣະເຈົ້າຊົງພຣະນາມວ່າ “ເຮົາເປັນ” (ອພຍ 3:14-15) ໄດ້ຊົງເອີ້ນໂມເຊໃຫ້ໄປປົດປ່ອຍຊົນຊາດອິສຣາເອັນຈາກການເປັນຂ້າທາດທີ່ປະເທດເອຍິບ. ພຣະນາມ “ເຮົາເປັນ” ບອກໃຫ້ຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າຊົງໄດ້ເປັນຢູ່(ອະດີດ), ຊົງເປັນຢູ່(ປັດຈຸບັນ), ແລະຈະຊົງເປັນຢູ່(ອະນາຄົດ). ພຣະເຈົ້າຊົງເປັນຢູ່ຊົ່ວນິຣັນດອນ.

ສອງ: ພຣະເຈົ້າອົງຊົງເປັນຢູ່ຊົ່ວນິຣັນໄດ້ຊົງປົດປ່ອຍອິສຣາເອັນອອກຈາກການເປັນທາດທີ່ເອຍິບ; ການອົບພະຍົບເປັນສູນກາງຂອງພຣະສັນຍາເດີມແລະຊົນຊາດອິສຣາເອັນ ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງປົດປ່ອຍອິສຣາເອັນຈາກການຖືກຂົ່ມເຫັງທີ່ເອຍິບ. ພຣະບັນຍັດຈະເປັນການຕອບຮັບຂອງຊາວອິສຣາເອັນເພາະການປົດປ່ອຍນັ້ນ.

ການດໍາເນີນຊີວິດຕາມພຣະບັນຍັດຈະແຕກຕ່າງຈາກຊີວິດທີ່ຊົນຊາດອິສຣາເອັນໄດ້ເຄີຍຢູ່ກັນມາທີ່ປະເທດເອຍິບ. ທີ່ເອຍິບພວກເຂົາເຄີຍນະມັສການພຣະຫລາຍໆອົງ ແລະພວກເຂົາບໍ່ເຄີຍນັບຖື ຢາເວ; ໃນເອຍິບຜູ້ມີອໍານາດຂົ່ມເຫັງ ແລະເອົາປຽບປະຊາຊົນ. ພຣະບັນຍັດສັ່ງສອນວ່າທຸກຢ່າງຈະບໍ່ເໝືອນເດີມ.

2. ນັບຖືພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງສົມຄວນ: (ອົບພະຍົບ 20:3-7)

ພຣະບັນຍັດໄດ້ບອກເຖິງວິຖີຊີວິດໃນຄວາມສັມພັນກັບພຣະເຈົ້າ; ພຣະບັນຍັດໄດ້ຖືກແບ່ງເປັນສອງພາກໃຫຍ່. ບັນຍັດສີ່ຂໍ້ທໍາອິດເວົ້າເຖິງໜ້າທີ່ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ ແລະບັນຍັດຫົກຂໍ້ຕໍ່ໄປກ່ຽວຂ້ອງກັບຄົນທັງຫລາຍ. ບັນຍັດສີ່ສີ່ເວົ້າເຣື່ອງວັນຊະບາໂຕຊຶ່ງເປັນສະພາບເຊື່ອມຕໍ່ລະຫວ່າງພຣະບັນຍັດທັງສອງພາກທີ່ເວົ້າເຖິງໜ້າທີ່ຕໍ່ພຣະເຈົ້າແລະຕໍ່ຊຸມຊົນ.

ພຣະບັນຍັດຂໍ້ທີໜຶ່ງໄດ້ກ່າວວ່າອິສຣາເອັນຈະບໍ່ມີພຣະອື່ນນອກຈາກພຣະເຈົ້າຢາເວ (ອພຍ 20:3). ໃນເອຍິບ ພວກເຂົານະມັສການພຣະຫລາຍໆອົງ ແຕ່ໃນປະເທດອິສຣາເອັນພວກເຂົາຈະນະມັສການພຣະເຈົ້າອົງດຽວ. ພວກເຂົາຈະຈົງຮັກພັກດີຕໍ່ພຣະອົງ.

ພຣະບັນຍັດທີສອງແລະສາມສັ່ງຫ້າມບໍ່ໃຫ້ສ້າງຮູບໂຄຣນິບເພື່ອນະມັສການ ແລະຫ້າມໃຊ້ຊື່ພຣະເຈົ້າໄປໃນທາງຊົ່ວຮ້າຍ (ອພຍ 20:4-7). ອິສຣາເອັນມີຄວາມສັມພັນກັບພຣະເຈົ້າ ແຕ່ບໍ່ໃຫ້ສ້າງຮູບໂຄຣນິບມາເປັນຕົວແທນຂອງພຣະອົງ; ເພາະພຣະເຈົ້າຊົງເປັນຢູ່ຊົ່ວນິຣັນ, ຊົງເລິກລັບ, ຊົງເກີນຄວາມເຂົ້າໃຈ, ແລະຊົງບໍ່ຮູ້ສຸດສະນັ້ນຈຶ່ງບໍ່ມີສິ່ງອື່ນໃດທີ່ຈະສາມາດເປັນຕົວແທນຂອງພຣະອົງ. ບາງຄົນມັກໃຊ້ພຣະນາມພຣະເຈົ້າ ຫລື ພຍາຍາມຄວບຄຸມພຣະອົງເພື່ອຜົນປະໂຫຍດສ່ວນຕົວ ແຕ່ມະນຸດບໍ່ສາມາດຄວບຄຸມພຣະເຈົ້າໄດ້. ພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງຮັກເມດຕາ ໄດ້ຊົງປົດປ່ອຍອິສຣາເອັນຈາກການເປັນທາດ; ພຣະອົງຜູ້ດຽວສົມຄວນໄດ້ຮັບຄໍາສັ່ງເສີນ.

3. ພັກຜ່ອນໃນຂະນະທີ່ນະມັສການແລະສະແດງຄວາມເພື່ອແຜ່: (ອົບພະຍົບ 20:8-11)

ພຣະບັນຍັດສີ່ສີ່ພັນກັບການນະມັສການພຣະເຈົ້າໂດຍການດໍາລົງຊີວິດຢູ່ກັບຄົນທັງຫລາຍ (20:8-11). ພຣະເຈົ້າຊົງສັ່ງໃຫ້ຖືວັນຊະບາໂຕແລະຍົດຖືໄວ້ເປັນວັນສັກສິດ. ອິສຣາເອັນຈະຕ້ອງຍົດຖືວັນຊະບາໂຕໄວ້ເປັນວັນສັກສິດໂດຍການບໍ່ເຮັດວຽກ ຫລືສັ່ງຄົນອື່ນເຮັດ ເຊັ່ນຄົນຕ່າງຊາດ ຂ້ອຍຂ້າ ຫລືສັດ ໃຫ້ເຮັດວຽກແທນໃນວັນນັ້ນ. ວັນຊະບາໂຕຖືກສະຖາປະນາໄວ້ສໍາລັບໝົດທຸກຄົນ.

ທີ່ເອຍິບ, ຊາວອິສຣາເອັນໄດ້ຖືກບັງຄັບໃຫ້ເຮັດວຽກຢ່າງບໍ່ມີວັນພັກຜ່ອນ; ແຕ່ໃນກຸ່ມຊົນໃໝ່ທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນໂດຍການໂຄຣນິບພຣະເຈົ້າແລະຄົນອື່ນໆ, ອິສຣາເອັນຈະບໍ່ປະພຶດຕິນເໝືອນຊົນຊາດເອຍິບ. ໃນສິດເສຣີທີ່ພວກເຂົາເຈົ້າໄດ້ຮັບ, ເຂົາເຈົ້າຈະສະແດງຄວາມເມດຕາຕໍ່ຄົນອື່ນ ແທນທີ່ຈະໃຊ້ຄວາມເສຣີເພື່ອຂົ່ມເຫັງ.

ການພັກຜ່ອນໃນວັນຊະບາໂຕ ເປັນການເອົາແບບຢ່າງຂອງອົງພຣະຜູ້ປັນເຈົ້າໃນຕອນຊົງສ້າງທຸກຢ່າງ ການຮັກສາວັນຊະບາໂຕໄວ້ເປັນວັນສັກສິດເປັນການມີສ່ວນຮ່ວມກັບພຣະເຈົ້າເຮືອງການພັກຜ່ອນ ແລະໃຫ້ຄົນອື່ນໄດ້ພັກຜ່ອນເໝືອນພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງໃຫ້ອິສຣາເອັນໄດ້ຮັບເສຣີພາບ ແລະການພັກຜ່ອນຜ່ານການອົບພະຍົບ. ພຣະບັນຍັດສອງ 5: 15 ໄດ້ເຕືອນຊາວອິສຣາເອັນວ່າ “ຈົ່ງລະນຶກວ່າເຈົ້າເຄີຍເປັນທາດຢູ່ໃນປະເທດເອຢິບແລະພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງເຈົ້າໄດ້ພາເຈົ້າອອກມາຈາກທີ່ນັ້ນດ້ວຍພຣະຫັດອັນຊົງຮິດ ແລະດ້ວຍພຣະກອນທີ່ຢຽດອອກ ເຫດສັນນີ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງບັນຊາໃຫ້ເຈົ້າຮັກສາວັນຊະບາໂຕ.”

ສໍາລັບພວກເຮົາໃນສັມຍນີ້ ການຮັກສາວັນຊະບາໂຕແມ່ນການຖວາຍກຽດພຣະເຈົ້າດ້ວຍການນະມັສການ ແລະການສະແດງຄວາມເມດຕາກະຣຸນາຂອງພຣະອົງດ້ວຍການດໍາເນີນຊີວິດທີ່ມີຄວາມເພື່ອແຜ່.

4. ສະແດງຄວາມກະຣຸນາຂອງພຣະເຈົ້າກັບຄົນອື່ນໆ: (ອົບພະຍົບ 20:12-17)

ພຣະບັນຍັດທຶກຂໍ້ທີ່ເຫລືອເນັ້ນໃສ່ວິທີດໍາເນີນຊີວິດແບບພິເສດຂອງໄພພິນຂອງພຣະເຈົ້າ ຜ່ານຄວາມສັມພັນລະຫວ່າງກັນແລະກັນ.

ບັນຍັດທຶກສັ່ງໃຫ້ນັບຖືພໍ່ແມ່ (20:12). ຄອບຄົວເປັນຈຸດສໍາຄັນໃນການສ້າງຊື່ສຽງຂອງວົງຕະກຸນ. ຊື່ “ອັບຣາຮາມ” ເປັນຊື່ທີ່ທຸກຄົນຈິດຈໍາ ເພາະທ່ານເປັນຕົ້ນຕະກຸນຂອງຊົນຊາດອິສຣາເອັນ; ນອກນັ້ນລູກຫລານຂອງທ່ານຍັງສືບຕໍ່ຮັກສາປະເພນີອັນດີງາມໄວ້. ໃນທຳນອງດຽວກັນ, ການນັບຖືພໍ່ແມ່ກໍເປັນການດໍາເນີນຊີວິດທີ່ຈະໃຫ້ຄົນອື່ນໆຈິດຈໍາສິ່ງທີ່ດີທີ່ພໍ່ແມ່ຂອງເຮົາໄດ້ເຮັດໄວ້. ຜົນຈາກການນັບຖືພໍ່ແມ່ກໍຄືການມີອາຍຸໝັ້ນຍືນ ແລະຈະເຣີນຮຸ່ງເຮືອງ.

ບັນຍັດທຶກແມ່ນກ່ຽວກັບການຄາຕະກັມຫລືຂ້າຄົນ (20:13). ການຂ້າໃນທີ່ນີ້ບໍ່ໄດ້ໝາຍເຖິງການຂ້າສັດຕູໃນສົງຄາມ ແຕ່ເວົ້າເຖິງການຂ້າຄົນເພາະຄວາມກຽດຊັງ, ຄວາມໂມໂຫ, ຄວາມອິດສາ, ຫລືເພື່ອຜົນປະໂຫຍດສ່ວນຕົວ. ພຣະເຈົ້າຊົງຖືວ່າທຸກຊີວິດສໍາຄັນ ແລະທຸກຄົນຈະຕ້ອງຮັກສາແລະນັບຖືຊີວິດເໝືອນດັ່ງພຣະອົງ.

ບັນຍັດທຶກເຈັດຫ້າມບໍ່ໃຫ້ຫລິ້ນຊູ່ສູ່ຜົວເມັງຜູ້ອື່ນ (20:14). ການຫລິ້ນຊູ່ອາດຈະເນັ້ນໃສ່ການລະເມີດຜູ້ຍິງທີ່ແຕ່ງງານແລ້ວໂດຍຜູ້ຊາຍ ຫລືອາດຈະເວົ້າເຖິງຜູ້ຊາຍ, ຜູ້ຍິງ, ແຕ່ງງານ, ແລະຍັງບໍ່ແຕ່ງງານກໍເປັນໄດ້. ແຕ່ປັດຈັບສໍາຄັນຂອງບັດຍັດນີ້ແມ່ນເອີ້ນໃຫ້ມີຄວາມສັດຊື່ຕໍ່ກັນ ແລະບໍ່ໃຫ້ຫັກຫລັງກັນໃນຄວາມສັມພັນ.

ບັນຍັດທຶກແປດຫ້າມບໍ່ໃຫ້ລັກ (20:15). ໃນອິສຣາເອັນສັມຍບູຮານ, ສິ່ງຂອງຖືວ່າເປັນຊັບສົມບັດຂອງບຸກຄົນ. ການລັກຂະໂມຍທຸກຢ່າງເຊັ່ນສິ່ງຂອງ, ສັດລ້ຽງ, ຫລືບຸກຄົນ ຖືວ່າເປັນການລ່ວງລະເມີດແລະເປັນການລົບລຸກຽດບຸກຄົນຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງ.

ບັນຍັດທີ່ເກົ້າສັ່ງທ້າມການເປັນພະຍານບໍ່ຈິງ (20:16). ບັນຍັດນີ້ເນັ້ນໃສ່ການເປັນພະຍານເທັດໃນສານຫລື ໃນຄະດີຕໍ່ສູ້ເພື່ອນບ້ານ. ການເປັນພະຍານບໍ່ຈິງ, ການຕົວະ, ການເປົ່າຂ່າວ, ການນິນທາ, ການໃສ່ຮ້າຍ ແລະທຸກຢ່າງໃນທຳນອງບໍ່ຈິງ ສາມາດທຳລາຍຊຸມຊົນໄດ້.

ບັນຍັດທີ່ສືບກໍເວົ້າໃນທຳນອງດຽວກັບທ້າມບັນຍັດທີ່ຜ່ານມາ ຄືໃຫ້ນັບຖືຄົນອື່ນໆແຕ່ເນັ້ນຕ່າງ (20:17) ການ ນັບຖື, ການຂ້າ, ການຫລິ້ນຊູ້, ການລັກ, ແລະການຕົວະແມ່ນກ່າວເຖິງການປະພຶດ ແຕ່ການຢາກໄດ້ແມ່ນ ກ່ຽວຂ້ອງກັບຈິດໃຈ. ການລັກ ຫລືການເອົາສິ່ງຂອງຄົນອື່ນເປັນການລະເມີດສ່ວນບຸກຄົນ, ສະນັ້ນການຢາກ ໄດ້ຂອງຄົນອື່ນກໍຢູ່ໃນກໍຣະນີດຽວກັນ. ພຣະເຈົ້າຊົງຫ່ວງໃຍການປະພຶດ ແລະຄວາມຄິດຂອງພວກເຮົາ.

ຄວາມໝາຍແລະການປະຕິບັດ

ສຳລັບຊົນຊາດອິສຣາເອັນພຣະບັນຍັດສືບປະການເປັນພື້ນຖານເພື່ອຄວາມສົງໄສໃນຊຸມຊົນ. ການດຳເນີນ ຊີວິດໃນຊຸມຊົນຂອງພຣະເຈົ້າປະກອບດ້ວຍການຖວາຍກຽດພຣະອົງຜູ້ຊົງໂຜດພວກເຂົາຈາກຄວາມທຸກລຳ ບາກ; ໃນຂະນະດຽວກັນກໍມີການສະແດງຄວາມກະຣຸນາເພື່ອແຜ່ຂອງພຣະອົງກັບຄົນອື່ນໆ.

ພວກເຮົາໃນສັມຍນີ້ກໍເຊັ່ນກັນ; ພວກເຮົາຈະຕ້ອງໃຫ້ພຣະເຈົ້າເປັນນຶ່ງໃນຊີວິດ, ໃຊ້ເວລາເພື່ອຖວາຍກຽດ ພຣະອົງ ແລະສະແດງຄວາມເມດຕາກະຣຸນາຂອງພຣະເຈົ້າກັບຄົນອື່ນໆ.

ຄຳຖາມ:

1. ພຣະບັນຍັດສືບປະການເໝາະສົມສຳລັບພວກເຮົາໃນສັມຍນີ້ບໍ່? ມີຂໍ້ໃດແດ່ທີ່ບໍ່ຖືກກັບສັມຍ?
2. ພວກເຮົາຄວນຍຳເກງ ແລະໃຫ້ກຽດພຣະເຈົ້າຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່ແນວໃດແດ່?
3. ມີຮູບໂຄຣິບແນວໃດແດ່ທີ່ທ່ານບູຊາຫລາຍກວ່າພຣະເຈົ້າ?
4. ຄຣິສຕຽນຄວນບູຊາຮູບພາບຂອງພຣະເຢຊູບໍ່? (ອພຍ 20:4-6)
5. ພຣະບັນຍັດສືບປະການແມ່ນສຳລັບທຸກຄົນບໍ່? ເປັນຫຍັງແມ່ນ? ເປັນຫຍັງບໍ່ແມ່ນ?
6. ນອກຈາກບັນຍັດສືບປະການແລ້ວ ຍັງມີກິດໃດອີກແດ່ທີ່ພວກເຮົາຄວນຖືຮັກສາເພື່ອຄວາມເປັນ ລະບຽບໃນຊີວິດພວກເຮົາໃນປັດຈຸບັນ?

ບົດຮຽນທີ 9

ລາຍລະອຽດຂອງການດຳເນີນຊີວິດໃນພັນທະສັນຍາ

ຂໍ້ພະຄຳພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ອົບພະຍົບ 21: 1-2, 7-17, 22-27; 22:21---23:12

ພູມຫລັງຂອງພະຄຳພິ: ອົບພະຍົບ 20: 22---23:19

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ໃນຖານະຜູ້ຢູ່ໃນພັນທະສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າ ພວກເຂົາເຈົ້າຈະຕ້ອງດຳເນີນຊີວິດຢ່າງສັດຊື່ຕາມລາຍລະອຽດທີ່ໄດ້ຊົງປະທານໃຫ້.

ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ: ການດຳເນີນຊີວິດຂອງທ່ານແຕ່ລະວັນບອກເຖິງຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຢ່າງໃດ?

ຈຸດປະສົງຂອງການສຶກສານີ້: ເພື່ອສລຸບຄຳສັ່ງສອນກ່ຽວກັບກິດໃນພັນທະສັນຍາ ແລະວິຈັຍເບິ່ງວ່າສິ່ງໃດແດ່ທີ່ເວົ້າກັບພວກເຮົາໃນສັມຍນີ້.

ອ່ານແບບສັ້ນ: ຄຳສັ່ງສອນກ່ຽວກັບກິດໃນພັນທະສັນຍາເນັ້ນເຖິງສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງແຕ່ງຕັ້ງຊົນຊາດອິສຣາເອັນໃຫ້ເຮັດເພື່ອຈະສະແດງຄວາມຮັກແລະຄວາມເພື່ອແຜ່ຂອງພຣະອົງ.

ຫລາຍຄົນບໍ່ມັກກິດໝາຍ ແຕ່ກິດໝາຍມີໄວ້ເພື່ອປົກປັກຮັກສາຜູ້ທີ່ດຳເນີນຊີວິດຢູ່ໃຕ້ກິດນັ້ນໆ. ບາງຄັ້ງກິດໝາຍອາດຈະບໍ່ໃຫ້ລາຍລະອຽດສຳລັບບາງສະພາບການ; ສະນັ້ນບາງຄົນກໍຫລົງຜິດໄປວ່າກິດໝາຍໃນທຳນອງນັ້ນບໍ່ຕ້ອງເຮັດຕາມດອກ. ສະນັ້ນທຸກຄົນຄວນຮູ້ວ່າກິດໝາຍກໍຄືກິດໃຫ້ເຮັດຕາມ; ໃນກໍລະນີທີ່ກິດໝາຍບໍ່ໃຫ້ລາຍລະອຽດ, ພວກເຮົາກໍມີສານສູງຊຶ່ງເຮັດໜ້າທີ່ໃນການອະທິບາຍກິດໝາຍ.

ຄຣິສຕຽນບາງຄົນເຄີຍຖາມວ່າ: ພວກເຮົາໃນສັມຍນີ້ຄວນເຮັດຕາມບັນຍັດໃນພຣະສັນຍາເດີມໝົດທຸກຂໍ້ບໍ່? ບົດຮຽນນີ້ຈະວິຈັຍເບິ່ງກິດບັນຍັດໃນພຣະທັມອົບພະຍົບຊຶ່ງພວກເຮົາມັກເອີ້ນກັນວ່າ “ປຶ້ມພັນທະສັນຍາ.” ໃນອົບພະຍົບ 20:22—23:33 ມີກິດບັນຍັດ ທີ່ເວົ້າເຖິງເຫດການຕ່າງໆ.

1. ການເປັນທາດສຳລັບຜູ້ເຄີຍເປັນທາດ: (ອົບພະຍົບ 21:1-2, 7-11)

ກ່ອນຊົນຊາດອິສຣາເອັນຈະໄດ້ຮັບກິດບັນຍັດທີ່ພູເຂົາຊົນາຍ, ພວກເຂົາເຈົ້າຮູ້ເຮືອງການເປັນຂ້າທາດດີໃນປະເທດເອຢິບ. ມາເຖິງຕອນນີ້ພວກເຂົາເຈົ້າກໍາລັງຄິດເຖິງສິ່ງທີ່ຈະຕ້ອງເຮັດໃນແຜ່ນດິນແຫ່ງພຣະສັນຍາທີ່ການາອານ. ຄົນສ່ວນຫລາຍກໍຈະເປັນຊາວນາ ແລະການເຮັດນາກໍເປັນວຽກລຳບາກສົມຄວນ. ເຮືອງຂ້າທາດໃນແຜ່ນດິນໃໝ່ ຄົງຈະບໍ່ມີໃຜຄິດເຖິງ; ນອກນັ້ນກິດການປະຕິບັດຕໍ່ທາດຮັບໃຊ້ຄົງຍັງຢູ່ໄກຈາກຄວາມຄິດຂອງຄົນສ່ວນຫລາຍ.

ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ໃນພຣະທັມຕອນນີ້ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງປະທານກິດບັນຍັດກ່ຽວກັບພວກຂ້າທາດໃນປະເທດອິສຣາເອັນ. ອົບພະຍົບ 21: 2 ບອກວ່າ “ຖ້າເຈົ້າຊື້ທາດເປັນຄົນເຮັບເຮີ ເຂົາຈະຢູ່ຮັບໃຊ້ເຈົ້າທົກປີ ໃນປີທີ

ເຈັດເຈົ້າຕ້ອງປ່ອຍເຂົາໃຫ້ເປັນອິສະໄລ ໂດຍເຂົາບໍ່ຕ້ອງຈ່າຍຫຍັງເລີຍ.” ການມີກຳໜົດໃນການໃຊ້ພວກທາດ ກໍເປັນວິທີນຶ່ງທີ່ຊົນຊາດອິສະໄລເອັນຈະສະແດງຄວາມເມດຕາຂອງພຣະເຈົ້າຜ່ານຊີວິດຂອງພວກຕົນ.

ອົບພະຍົບ 21:7-12 ເປັນກົດບັນຍັດກ່ຽວກັບທາດຮັບໃຊ້ຜູ້ຍິງ. ກົດສຳລັບທາດໃຊ້ຜູ້ຍິງໜັກກວ່າຂອງຜູ້ຊາຍ ເຊັ່ນ: 1. ຖ້າເຈົ້າຂອງບໍ່ຕ້ອງການເອົາທາດຍິງເປັນເມັງ, ເຂົາສາມາດຂາຍນາງໃຫ້ຄົນຕ່າງຊາດ, 2. ຖ້າເຈົ້າຂອງເອົາທາດຍິງໃຫ້ເປັນເມັງລູກຊາຍ, ເຂົາຈະຕ້ອງໃຫ້ສິດນາງເທົ່າທຽມກັບສິດຂອງລູກສາວ, 3. ຖ້າເຈົ້າຂອງທາດ ຫລືລູກຊາຍບໍ່ຍອມແຕ່ງງານກັບຍິງຂ້າທາດ, ເຂົາຈະຕ້ອງສືບຕໍ່ດູແລລ້ຽງທາດຄົນນັ້ນ. ຖ້າເຈົ້າຂອງທາດບໍ່ດູແລຂ້າທາດນັ້ນ, ນາງມີສິດທີ່ຈະເປັນອິສະໄລຫລືໜີໄດ້. ການເປັນທາດໃນອິສະໄລເອັນນັບວ່າມີຄວາມເປັນທັມຫລາຍກວ່າໃນປະເທດເອຢິບ.

ໃນພຣະສັນຍາໃໝ່, ພຣະທັມສັ່ງສອນພວກຂ້າທາດໃຫ້ເຊື່ອຟັງເຈົ້ານາຍຂອງຕົນ ແລະໃຫ້ເຈົ້ານາຍມີຄວາມເມດຕາຕໍ່ພວກຂ້າທາດທັງຫລາຍ (ອຟຊ 6: 5-9). ພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ປະນາມເຮືອງທາດ ແຕ່ໄດ້ສອນໃຫ້ພວກເຈົ້ານາຍຖືວ່າຂ້າທາດເປັນມະນຸດ ແລະບໍ່ແມ່ນສິ່ງຂອງ.

2. ກົດບັນຍັດກ່ຽວກັບການລົງໂທດ: (ອົບພະຍົບ 21:12-17; 22-27)

ອົບພະຍົບ 21:12-36 ເປັນກົດບັນຍັດກ່ຽວກັບການທຳລາຍບຸກຄົນແລະສິ່ງຂອງ (ຂ້າທາດ ແລະສັດລ້ຽງ). ຂໍ້ 12-27 ໃຫ້ຕົວຢ່າງໃນກໍລະນີບຸກຄົນທີ່ຈະຕ້ອງຖືກປະຫານຊີວິດ ຖ້າ: 1. ມີເຈດຕະນາຂ້າຄົນອື່ນ (21:12-14), 2. ຕົບຕີພໍ່ແມ່ຂອງຕົນຈົນພວກເຂົາເກືອບຕາຍ (21:14), 3. ລັກພາເອົາຄົນອື່ນໄປ (21:16), ແລະ 4. ສາບແຊ່ງພໍ່ແມ່ຂອງຕົນ (21:17). ໂທດປະຫານມີພື້ນຖານມາຈາກພຣະທັມທີ່ສອນວ່າ: “ຕາແທນຕາ ແຂ້ວແທນແຂ້ວ ມືແທນມື ຕີນແທນຕີນ” (21:24).

ນອກນັ້ນກົດບັນຍັດໃນຕອນນີ້ຍັງກ່າວເຖິງໂທດໃນກໍລະນີຜູ້ຊາຍຕົບຕີຜູ້ຍິງ; ຖ້າການຕົບຕີເປັນເຫດໃຫ້ລູກໃນທ້ອງຂອງນາງຕາຍ ຜູ້ຕີຈະຕ້ອງຖືກປັບໄໝຕາມແຕ່ຜົວຂອງນາງຮຽກຮ້ອງ; ແຕ່ຖ້າຍິງນັ້ນຖືກບາດເຈັບຂັ້ນອັນຕະລາຍ, ຜູ້ຕີຈະຕ້ອງຖືກປະຫານ (21: 22-25). ຂໍ້ 21: 26-27, 32 ເວົ້າເຖິງໂທດກ່ຽວກັບການທຳລາຍຮ່າງກາຍຂ້າທາດ; 21: 33-36 ເວົ້າເຖິງໂທດຂອງການທຳລາຍສັດ.

ຊົນຊາດອິສະໄລເອັນຕ້ອງການດຳເນີນຊີວິດຢູ່ໃນຄວາມຍຸດຕິທັມ. ພວກເຂົາຕ້ອງການເຫັນຄວາມເປັນທັມສຳລັບຄົນທີ່ເປັນຂອງພວກຕົນ ແລະປົກປ້ອງຊັບສິ່ງຂອງແລະສັດລ້ຽງ. ກົດບັນຍັດກ່ຽວກັບການລົງໂທດເປັນເຄື່ອງມືສຳລັບແກ້ໄຂກໍລະນີຕ່າງໆທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນ.

3. ຄວາມຍຸດຕິທັມແລະຄວາມເມດຕາສຳລັບຜູ້ເສຍຫາຍ: (ອົບພະຍົບ 22:21—23:12)

ກົດບັນຍັດຕໍ່ໄປແມ່ນກ່ຽວກັບຜູ້ເສຍຫາຍແລະຜູ້ບໍ່ມີຊັບສິນ. ຍິງໝ້າຍໃນອິສະໄລເອັນບໍ່ມີຊັບສິນບັດ ເພາະທຸກຢ່າງທີ່ມີຈະຕົກເປັນຂອງລູກຊາຍຫລັງຈາກຜົວຕາຍ; ເດັກກຳພ້າເປັນບຸກຄົນທີ່ຂາດຜູ້ປ້ອງກັນ; ບັນຍັດນີ້ສັ່ງ

ບໍ່ໃຫ້ຂົ່ມເຫັງຍິງໝ້າຍແລະເດັກກຳພ້າ (22: 22). ພຣະເຈົ້າຊົງສັນຍາວ່າພຣະອົງຈະຊົງຟັງຄຳຮ້ອງທຸກຂອງແມ່ໝ້າຍແລະເດັກກຳພ້າ ແລະຈະຊົງຂ້າຜູ້ທຳຜິດຕໍ່ຄົນກຸ່ມນີ້ໃນສົງຄາມ ເພື່ອເມັງເຂົາຈະໄດ້ເປັນໝ້າຍແລະລູກໄດ້ເປັນກຳພ້າ (22: 23-24).

ກົດບັນຍັດຍັງໄດ້ເວົ້າເຖິງຄົນຕ່າງດ້າວ (22: 21, 23: 9). ອິສຣາເອັນເຄີຍເປັນຄົນຕ່າງດ້າວໃນປະເທດເອຍິບ ແລະເຄີຍຖືກຂົ່ມເຫັງ, ແຕ່ພຣະເຈົ້າຊົງສັ່ງພວກເຂົາບໍ່ໃຫ້ຂົ່ມເຫັງຄົນຕ່າງດ້າວທີ່ຢູ່ຮ່ວມກັບພວກເຂົາ. ແຕ່ຈົ່ງສະແດງຄວາມເມດຕາກະຣຸນາຂອງພຣະເຈົ້າກັບຄົນເຫລົ່ານັ້ນ.

ພຣະເຈົ້າຊົງຫ່ວງໃຍຄົນທຸກຍາກ, ພຣະອົງໄດ້ຊົງໃຫ້ກົດເກນກ່ຽວກັບການຢຶມເງິນໄວ້ (22: 25-27). ພຣະອົງຊົງຫ້າມບໍ່ໃຫ້ເຈົ້າທີ່ຮຽກຮ້ອງເອົາດອກເບັ້ງ, ແລະໃນກໍລະນີທີ່ຄົນທຸກໃຊ້ເສື້ອຄຸມເປັນຂອງປະກັນ ກໍໃຫ້ລົງເສື້ອຄົນໃຫ້ລູກໜີ້ກ່ອນຕາເວັນຕົກດິນ. ນອກນັ້ນພຣະເຈົ້າຊົງສັ່ງອິສຣາເອັນຈົ່ງໃຫ້ຄວາມຍຸດຕິທັມແກ່ຄົນຍາກຈົນ ເໝືອນກັບຄວາມຍຸດຕິທັມທີ່ຜູ້ມີເງິນໄດ້ຮັບ (23:6-7).

ກົດບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຄຸ້ມຄອງເຖິງໄຮ່ນາ ແລະສັດລ້ຽງຊີ້ງເປັນຊັບສິນຂອງຄົນຮັ່ງມີ. ພຣະເຈົ້າຊົງໃຫ້ກົດປີຊະບາໂຕສຳລັບໄຮ່ນາ: ປູກຜົນຫົກປີ ແລະປີທີ່ເຈັດຕ້ອງປະໂຫັນາວ່າງເປົ່າ. ພຣະເຈົ້າຊົງສັ່ງໃຫ້ອິສຣາເອັນເຮັດວຽກຫົກວັນແຕ່ວັນທີ່ເຈັດໃຫ້ຢຸດພັກ ເພື່ອຄົນຮັບໃຊ້ແລະສັດຈະໄດ້ພັກຜ່ອນ (23:10-12).

ໃນທຸກຍຸກທຸກສະໄໝ, ຄົນຮັ່ງມີມັກຈະເອົາປຽບຄົນທຸກຍາກຢູ່ສະເມີ; ແຕ່ສຳລັບໄພ່ພົນຂອງພຣະເຈົ້າ, ພຣະອົງໄດ້ຊົງວາງກົດໄວ້ເພື່ອຊຸມຊົນແຫ່ງພຣະສັນຍາຈະເປັນຜົນສະທ້ອນເລື່ອງຄວາມເມດຕາຂອງພຣະອົງ. ພຣະເຈົ້າຊົງເຕືອນອິສຣາເອັນກ່ຽວກັບຄົນທຸກຍາກວ່າ, “ເມື່ອເຂົາທູນຮ້ອງທຸກຕໍ່ເຮົາ ເຮົາຈະສະດັບຟັງ ເພາະເຮົາເປັນຜູ້ມີເມດຕາກະຣຸນາ” (22: 27) ສະນັ້ນຄວາມຮັບຜິດຊອບເລື່ອງຄວາມຍຸດຕິທັມແມ່ນໜ້າທີ່ຂອງອິສຣາເອັນຜູ້ເປັນໄພ່ພົນຂອງພຣະເຈົ້າ.

ຄວາມໝາຍແລະການປະຕິບັດ:

ການທີ່ຈະນຳເອົາກົດບັນຍັດໃນພຣະສັນຍາເດີມມາປະຕິບັດກັບຊີວິດຂອງພວກເຮົາໃນສະໄໝນີ້ກໍເປັນເລື່ອງຍາກສົມຄວນ. ກົດບາງຢ່າງໄດ້ເວົ້າກັບສະພາບການສະເພາະໜ້າໃນສະໄໝນັ້ນ ແລະກົດບາງຢ່າງກໍຖືກກັບສະພາບການໃນປັດຈຸບັນ. ເພາະພວກເຮົາຖືວ່າພຣະຄຳທີ່ໄດ້ຊົງເປີດເຜີຍໄວ້ມີຄຸນຄ່າ, ພວກເຮົາຄວນລະວັງໃນການແປຄວາມໝາຍ ໂດຍໃຫ້ຄິດເຖິງສອງຢ່າງຕໍ່ໄປນີ້:

ນຶ່ງ, ພຣະຄຳໄດ້ເວົ້າກັບຄົນກຸ່ມນຶ່ງ, ໃນສະໄໝນຶ່ງ, ແລະໃນສະພາບນຶ່ງ. ເວລາພວກເຮົາຈະນຳພຣະຄຳນັ້ນມາປະຕິບັດໃຫ້ພວກເຮົາຄິດເຖິງເຫດການແລະເນື້ອໃນຂອງຜູ້ອ່ານໃນສະໄໝນັ້ນ; ແຕ່ກໍມີບາງຢ່າງເຊັ່ນຄຳສອນເລື່ອງຄວາມເມດຕາ, ຄວາມເພື່ອແຜ່, ແລະຄວາມສົງສານນັ້ນກໍຍັງຖືກກັບສະພາບໃນປັດຈຸບັນ.

ສອງ, ພວກເຮົາຈະຕ້ອງຕິດຄວາມໝາຍພຣະຄໍາໃຫ້ຢູ່ໃນຂອບເຂດຂອງພຣະຄໍາທີ່ໄດ້ຖືກເປີດເຜີຍຜ່ານທາງພຣະວິນຍານບໍ່ຮິສຸດຂອງພຣະເຈົ້າ. ຖ້າຢາກຮູ້ນ້ຳພຣະທັຍຂອງພຣະເຈົ້າສໍາລັບຊີວິດ, ພວກເຮົາຈະຕ້ອງເບິ່ງຮູບພາບໃຫຍ່ທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງເປີດເຜີຍໄວ້ແລ້ວ. ການອ້ອນວອນຂໍການນໍາພາໃນການຕິດຄວາມໝາຍຂອງພຣະຄໍາເປັນປັດຈັຍສໍາຄັນ; ນອກນັ້ນພວກເຮົາຈະຕ້ອງເບິ່ງພັນທະກົດແລະຄໍາສອນຂອງອົງພຣະເຢຊູຄຣິດ ເພື່ອຈະໄດ້ເຂົ້າໃຈພຣະຄຸນແລະຄວາມຮັກຢ່າງລະອຽດ.

ຄໍາຖາມ:

1. ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງກ່າວເຖິງກົດຂໍ້ນຶ່ງໃນພັນທະສັນຍາວ່າ, “ພວກທ່ານໄດ້ຍິນຄໍາທີ່ກ່າວໄວ້ວ່າ “ຕາແທນຕາ ແລະແຂ້ວແທນແຂ້ວ” ຝ່າຍເຮົາ, ເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍວ່າ...” (ມັດທາຍ 5:38-42). ຄໍາສອນຂອງພຣະເຢຊູໃນຕອນນີ້ ແຕກຕ່າງກັບກົດບັນຍັດຢ່າງໃດ (ອພຍ 21:23-24)?
2. ມີພຣະຄໍາຂໍ້ໃດແດ່ທີ່ເວົ້າກ່ຽວກັບໂທດປະຫານຊີວິດ?
3. ພວກເຮົາສາມາດນໍາເອົາກົດບັນຍັດສໍາລັບຄົນຕ່າງດ້າວ (ອພຍ 22:21; 23:9) ມາໃຊ້ກັບບັນຫາເຮືອງຄົນເຂົ້າເມືອງຜິດກົດໝາຍໃນສັມຍນີ້ໄດ້ບໍ່?
4. ມີວິທີໃດແດ່ທີ່ພວກເຮົາສາມາດສະແດງຄວາມຮັກ ແລະຄວາມຫວັງໃຍຂອງພຣະເຈົ້າກັບຄົນທີ່ທຸກຍາກໃນສັງຄົມຂອງພວກເຮົາ (ອພຍ 22:21—23:12)?
5. ທ່ານຄິດວ່າມີກົດບັນຍັດແນວໃດແດ່ໃນພຣະສັນຍາເດີມທີ່ລ້າສັມຍແລະບໍ່ເຂົ້າກັບສະພາບການຂອງຄຣິສຕຽນໃນທຸກມື້ນີ້? ຖ້າມີ, ມີກົດໃດແດ່? ໃຫ້ເຫດຜົນ.
6. ທ່ານຄິດວ່າຄໍາສອນໃນພຣະສັນຍາໃໝ່ສັກສິດເທົ່າກັບຄໍາສອນໃນພຣະສັນຍາເດີມບໍ່? ສັກສິດ? ຫລື ບໍ່ສັກສິດ? ໃຫ້ເຫດຜົນ.

ບົດຮຽນທີ 10

ຈິ່ງສແວງຫາພຣະເຈົ້າ

ຂໍ້ພຣະຄຳພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ອົບພະຍົບ 24

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພິ: ອົບພະຍົບ 24

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ຫລັງຈາກໄດ້ນຳຊາວອິສຣາເອັນເຮັດພິທີຮັບພັນທະສັນຍາແລ້ວ, ໂມເຊ ແລະຜູ້ນຳໄດ້ເຫັນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ: ການສແວງຫາພຣະເຈົ້າມີຄວາມໝາຍຢ່າງໃດສຳລັບທ່ານ?

ຈຸດປະສົງຂອງການສຶກສານີ້: ເພື່ອອະທິບາຍປະສົບການຂອງໂມເຊ, ພວກຜູ້ນຳແລະປະຊາຊົນ; ແລະ ທົບທວນເບິ່ງປະສົບການທີ່ໄດ້ນຳຂ້ອຍມາເຖິງຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ.

ອ່ານແບບສັ້ນ: ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງປາກົດຕົວຫລັງຈາກໄດ້ໃຫ້ກົດບັນຍັດເພື່ອປະທັບຕາພັນທະສັນຍາກັບຊົນຊາດອິສຣາເອັນ.

ການໄດ້ຍິນໄດ້ຟັງເຮື່ອງລາວຕ່າງໆກໍນັບວ່າເປັນປະສົບການທີ່ດີ; ຕົວຢ່າງ: ເມື່ອພວກເຮົາໄດ້ຍິນຂ່າວເຮື່ອງເສີກສົງຄາມ ຫລືເຮື່ອງຄວາມອິດທົວຢູ່ໃນຫລາຍມຸມໂລກ, ພວກເຮົາກໍມີຄວາມຕົກໃຈ ຫລືມີຄວາມສົງສານ; ແຕ່ບໍ່ດົນຄວາມຄິດນັ້ນກໍຫາຍໄປ. ໃນຂະນະດຽວກັນ ຖ້າພວກເຮົາໄດ້ມີປະສົບການສ່ວນຕົວເຮື່ອງສົງຄາມ ຫລືໄດ້ໄປຢ່າງຢູ່ຖ້າມາກາງຄືນທີ່ອິດທົວ ພວກເຮົາຈະບໍ່ລືມງ່າຍ ແລະປະສົບການນັ້ນໆ ຈະປ່ຽນແປງທັສນະຂອງເຮົາກ່ຽວກັບເຮື່ອງເຫລົ່ານັ້ນ.

ຫລັງຈາກໂມເຊໄດ້ຮັບພຣະບັນຍັດສືບປະການ ແລະພັນທະສັນຍາຈາກພຣະເຈົ້າແລ້ວ, ທ່ານແລະພວກຜູ້ນຳກໍໄດ້ມີປະສົບການສ່ວນຕົວ ໂດຍໄດ້ເຫັນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໃນອົບພະຍົບ 24. ບົດຮຽນນີ້ຈະສຳຮວດເບິ່ງການພົບພໍ້ພຣະເຈົ້າໃນຈຸດສຳຄັນຂອງການພັນທະນາຊົນຊາດອິສຣາເອັນໃນຖານະໄພ່ພົນຂອງພຣະເຈົ້າ.

1. ການສະຖາປະນາກົດບັນຍັດ: (ອົບພະຍົບ 24:1-8)

ກ່ອນທີ່ພຣະເຈົ້າຈະຊົງປະທານພຣະບັນຍັດສືບປະການແລະພັນທະສັນຍາໃຫ້ໂມເຊ, ອົບພະຍົບ 19 ອະທິບາຍເຖິງເຮື່ອງການຂຶ້ນພູແລະລົງພູເຂົາຊົນາຍ. ຈາກການພົບກັນລະຫວ່າງພຣະເຈົ້າແລະໂມເຊ ແລະການຊົງເປີດເຜີຍພຣະອົງເອງກັບຄືນທີ່ຢູ່ຕີນພູ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງຈັດຕຽມອິສຣາເອັນເພື່ອຈະຮັບກົດບັນຍັດ. ໃນຕອນສຸດທ້າຍຂອງພັນທະສັນຍາ ກໍຍັງມີການຂຶ້ນພູແລະລົງພູຢູ່ຄືເກົ່າ. ໃນທຳນອງນີ້, ການພົບກັບພຣະເຈົ້າໃນອົບພະຍົບ 19 ແລະ 24 ຈຶ່ງເປັນໂຄງຮ່າງຂອງການມອບກົດບັນຍັດທັງຫລາຍນັ້ນ.

ໃນອົບພະຍົບ 24, ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງສັ່ງໂມເຊໃຫ້ນຳ ອາໂຣນ, ນາດາບ, ອາບິຮູ, ພ້ອມທັງຜູ້ນຳ 70 ຄົນຂຶ້ນມາ

ຫາພຣະອົງທີ່ເທິງພູເຂົາຊົນາຍ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງສັ່ງຄົນອື່ນໆໃຫ້ນະມັສການຢູ່ທ່າງໆຈາກພຣະອົງ, ແຕ່ສ່ວນ ໂມເຊໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ເຂົ້າໄປໃກ້ພຣະອົງ (24:1-2).

ໂມເຊໄດ້ລົງພູເພື່ອນຳຂໍ້ຄຳສັ່ງໄປບອກພວກຜູ້ນຳ ແລະໄດ້ເອົາກົດຕ່າງໆໄປໃຫ້ປະຊາຊົນ; ປະຊາຊົນໄດ້ ຕອບພ້ອມກັນວ່າ “ພວກເຮົາຈະເຮັດທຸກໆສິ່ງທີ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວ” (24:3). ພຣະທັມໄດ້ກ່າວວ່າ, “ໂມເຊໄດ້ບັນທຶກຂໍ້ຄຳສັ່ງຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄວ້” ເພື່ອຄົນລຸ້ນຫລັງ (24:4). ຫລັງຈາກນັ້ນໂມເຊກໍໄດ້ ຈັດຕັ້ງມຫລາຍໆຢ່າງເພື່ອການປະກອບພິທີ. ທ່ານໄດ້ສ້າງແທ່ນບູຊາ “ແລະໄດ້ຕັ້ງຫີນສິບສອງກ້ອນໄວ້ເພື່ອ ເປັນອະນຸສອນ” (24:4). ຫີນສິບສອງກ້ອນມີຄວາມໝາຍວ່າສິບສອງຕະກູນໄດ້ເຮັດສັນຍານີ້ຮ່ວມກັນ.

ຫລັງຈາກພວກຊາວໜຸ່ມໄດ້ເຜົາເຄື່ອງບູຊາຖວາຍ ແລະເຜົາເຄື່ອງຖວາຍເພື່ອຄວາມສາມັກຄີແລ້ວ, ໂມເຊ ໄດ້ແບ່ງເລືອດສັດ, ເຄິ່ງນຶ່ງໃສ່ຊາມ ແລະອີກເຄິ່ງນຶ່ງໃສ່ຊິດໃສ່ແທ່ນບູຊາ. ໃນພຣະສັນຍານີ້ມີສອງຝ່າຍ: ພຣະເຈົ້າແລະປະຊາຊົນ; ໂມເຊອ່ານພັນທະສັນຍາໃຫ້ປະຊາຊົນຟັງແລະພວກເຂົາໄດ້ຕອບວ່າພວກເຂົາຈະ ເຊື່ອຟັງແລະ “ຈະເຮັດທຸກໆສິ່ງຕາມທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ສັ່ງໄວ້” (ອພຍ 24:7). ຫລັງຈາກນັ້ນໂມເຊໄດ້ເອົາເລືອດ ຊິດໃສ່ປະຊາຊົນ ຊຶ່ງໝາຍຄວາມວ່າການທຳພັນທະສັນຍາລະຫວ່າງພວກເຂົາແລະອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ ສິ້ນສຸດ ເລືອດທີ່ໝາຍເຖິງຊີວິດໄດ້ກາຍເປັນສັນຍາລັກຂອງພຣະສັນຍາຊຶ່ງພຣະເຈົ້າໄດ້ເຮັດກັບໄພ່ພົນຂອງ ພຣະອົງ (ອພຍ 24:6-8).

2. ພົບພຣະເຈົ້າເປັນທາງສ່ວນຕົວ: (ອົບພະຍົບ 24:9-11)

ຫລັງຈາກພິທີຮັບພັນທະສັນຍາທີ່ຕີນພູແລ້ວ, ໂມເຊໄດ້ນຳ ອາໂຣນ, ນາດາບ, ອາບິຮູ, ແລະພວກຫົວໜ້າ ເຈັດສິບຄົນຂອງຊົນຊາດອິສຣາເອັນຂຶ້ນໄປເທິງພູເພື່ອໄປພົບພຣະເຈົ້າ. ເມື່ອໄປເຖິງພູ “ພວກເຂົາໄດ້ເຫັນ ພຣະເຈົ້າຂອງຊາດອິສຣາເອັນ;” ພຣະຄຳຕອນນີ້ໄດ້ອະທິບາຍພຣະລັກສະນະຂອງພຣະເຈົ້າວ່າ, “ຢູ່ລຸ່ມພຣະ ບາດຂອງພຣະອົງມີສິ່ງນຶ່ງເບິ່ງເຫມືອນແກ້ວໄພທູນ ມີສີແຈ່ມໃສເຫມືອນ ກັບທ້ອງຟ້າ” (ອພຍ 24:10).

ຄວາມຈິງແລ້ວບໍ່ມີຜູ້ໃດໄດ້ເຫັນພຣະເຈົ້າແບບໜ້າຕໍ່ໜ້າ ແລະບໍ່ມີໃຜທີ່ສາມາດວາດພາບຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ ຢ່າງລະອຽດ. ໃນອົບພະຍົບ 33:18-20, ໂມເຊໄດ້ຂໍພຣະເຈົ້າໃຫ້ສະແດງພຣະສະຖາຣາສີຂອງພຣະອົງ, ແຕ່ ພຣະອົງຕອບວ່າ “ເຈົ້າຈະບໍ່ເຫັນໜ້າເຮົາ ເພາະວ່າມະນຸດນັ້ນເຫັນໜ້າເຮົາແລ້ວຈະຕ້ອງຕາຍ” (ຂໍ້ 20). ໂຢຮັນ 1:16 ກໍໄດ້ບອກວ່າ “ບໍ່ມີໃຜເຄີຍເຫັນພຣະເຈົ້າ.”

ອົບພະຍົບ 24:11 ບອກວ່າພຣະເຈົ້າ “ບໍ່ໄດ້ທຳຮ້າຍບັນດາຫົວໜ້າຂອງຊາວອິສຣາເອັນ ພວກເຂົາໄດ້ເຫັນ ພຣະເຈົ້າ ແຕ່ຍັງມີຊີວິດແລະກິນດື່ມຢູ່ຕໍ່ໄປ.” ໂດຍການກິນດື່ມກັບພວກຫົວໜ້າຂອງອິສຣາເອັນ, ພຣະເຈົ້າ ໄດ້ສັນຍາວ່າຈະສັດຊື່ໃນຄວາມສັມພັນຂອງພຣະອົງກັບຊົນຊາດອິສຣາເອັນ; ພວກເຂົາກໍສັນຍາວ່າຈະເຮັດ ຕາມກົດບັນຍັດຂອງພຣະອົງເພື່ອຮັກສາຄວາມສັມພັນນັ້ນ.

3. ໂມເຊໄດ້ຮັບແຜ່ນຫີນ: (ອີບພະຍົບ 24:12-18)

ໃນຂໍ້ 12, ພຣະເຈົ້າຊົງສັ່ງໂມເຊໃຫ້ຂຶ້ນໄປຫາພຣະອົງທີ່ເທິງພູເຂົາ ເພື່ອຮັບເອົາແຜ່ນຫີນສອງແຜ່ນ ຊຶ່ງບັນຈຸກົດບັນຍັດສໍາລັບແນະນໍາປະຊາຊົນ (ຫລັງຈາກການກິນດື່ມ, ໂມເຊພ້ອມດ້ວຍຄະນະໄດ້ລົງໄປຈາກເທິງພູ). ໂມເຊໄດ້ເອົາໂຢຊວຍຂຶ້ນໄປທີ່ເທິງພູເຂົາຂອງພຣະເຈົ້າ ສ່ວນພວກຜູ້ນໍາອື່ນໆໄດ້ໄປລໍຖ້າທີ່ຄ້າຍພັກ (24:14). ໂຢຊວຍມີບົດບາດສໍາຄັນໃນການໄປເອົາກົດບັດຍັດ ເພາະທ່ານຈະຕ້ອງເປັນຜູ້ນໍາຄົນຕໍ່ໄປ ຫລັງຈາກໂມເຊເສັງຊີວິດ; ພັນທະສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າຈະຕ້ອງພົ້ນຄົງຢູ່ກັບຊົນຊາດອິສຣາເອັນ.

ໃນຂະນະທີ່ໂມເຊແລະໂຢຊວຍຂຶ້ນໄປທີ່ເທິງພູເຂົາຂອງພຣະເຈົ້າ, ອາໂຣນກັບຮູເຈຈະຢູ່ກັບປະຊາຊົນເພື່ອໄກ່ເກັ່ງບັນຫາຕ່າງໆ (24:14). ການຈັດຕັ້ງມປະເພດນີ້ບອກໃຫ້ພວກເຮົາຮູ້ວ່າ ໂມເຊອາດຈະຈາກໄປເປັນເວລາດົນນານ. ພຣະຄໍາບອກໃຫ້ຮູ້ຕໍ່ໄປວ່າ ໂມເຊໄດ້ຢູ່ເທິງພູເຂົາຂອງພຣະເຈົ້າເປັນເວລາສີ່ສິບວັນແລະສີ່ສິບຄືນ (24:18). ຊົນຊາດອິສຣາເອັນທີ່ຢູ່ຕີນພູໄດ້ເຫັນເມກປົກຄຸມໜ່ວຍພູ, ໄດ້ເຫັນແສງແຫ່ງສະຫງ່າຣາສີຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ເທິງພູຊົນາຍ, ແລະ “ແສງນັ້ນເບິ່ງຄືໄຟທີ່ກໍາລັງໄໝ້ເທິງພູເຂົາ” (24: 16-17).

ຄວາມໝາຍແລະການປະຕິບັດ

ເຫັນແລ້ວຈຶ່ງເຊື່ອ. ພວກເຮົາທຸກຄົນເຄີຍມີປະສົບການກັບພຣະເຈົ້າ. ບາງຄົນຮູ້ສຶກຢູ່ພາຍໃນແລະບາງຄົນກໍເກີດມີຄວາມຮູ້ສຶກແບບບໍ່ສາມາດບໍລິຍາໄດ້. ສໍາລັບໂມເຊແລະຊົນຊາດອິສຣາເອັນ, ປະສົບການກັບພຣະເຈົ້າແມ່ນຢູ່ໃນລັກສະນະທີ່ບໍ່ລະອຽດ ເຖິງແມ່ນພວກເຂົາເຈົ້າພຍາຍາມບັນທຶກສິ່ງທີ່ພົບເຫັນວ່າເປັນຢ່າງໃດ. ສໍາລັບຊົນຊາດອິສຣາເອັນ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງປາກົດກັບພວກເຂົາເພື່ອປະທັບຕາພັນທະສັນຍາຂອງພຣະອົງ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງສັນຍາວ່າຈະສັດຊື່ຕໍ່ພຣະສັນຍາກັບອິສຣາເອັນ; ພຣະອົງໄດ້ຊົງປາກົດຕົວຖ້າມກາງພວກຜູ້ນໍາຂອງພວກເຂົາ.

ເວລາພຣະເຈົ້າປາກົດຕົວໃຫ້ພວກເຮົາເຫັນ, ພຣະອົງຊົງມີພຣະປະສົງສໍາຄັນສໍາລັບພວກເຮົາ; ສະນັ້ນ ຈາກທຸກໆ ປະສົບການທີ່ພວກເຮົາມີກັບພຣະເຈົ້າໃຫ້ພວກເຮົາຖາມວ່າ--ພຣະເຈົ້າແຫ່ງຈັກວານຊົງມີພຣະປະສົງສໍາຄັນຢ່າງໃດນໍາໃນການຊົງປາກົດເທື່ອນີ້?

ຄໍາຖາມ:

1. ມີພັນທະສັນຍາໃດອີກແດ່ທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງເຮັດກັບຄົນທັງຫລາຍໃນພຣະຄໍາພີ, ແລະສັນຍານີ້ມີຫຍັງກ່ຽວຂ້ອງກັບພັນທະສັນຍາທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງເຮັດກັບຊົນຊາດອິສຣາເອັນທີ່ພູເຂົາຊົນາຍໃນອີບພະຍົບ 24?
2. ມີເຫດການໃດແດ່ໃນພຣະຄໍາພີ ທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງເປີດເຜີຍພຣະອົງໃຫ້ພວກປະຊາຊົນໄດ້ເຫັນ?

3. ມີຈຸດປະສົງແນວໃດແດ່ທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງເປີດເຜີຍພຣະອົງເອງ?
4. ພຣະເຈົ້າຊົງມີລັກສະນະຢ່າງໃດຈາກການພົບເຫັນຂອງພວກເຮົາ ແລະຂອງຄົນອື່ນໆໃນສັມຍນີ້?
5. ມີຈຸດປະສົງຢ່າງໃດແດ່ທີ່ເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າຕ້ອງຊົງປາກົດຕົວໃນສັມຍນີ້?

ສໄ

ບົດຮຽນ 11

ຂອງໃນໂລກເພື່ອປະກາດເຣື່ອງພຣະເຈົ້າ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:	ອົບພະຍົບ 25:1-32; 32:1-8; 27:1-2; 29:43-46
ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:	ອົບພະຍົບ 25--30
ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:	ຊົງໃຫ້ລາຍລະອຽດໃນການສ້າງພຣະວິຫານຂອງພຣະອົງ.
ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:	ເຮົາຈະເອົາຮ່າງກາຍຂອງເຮົານະມັສການພຣະເຈົ້າແນວໃດ?
ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນ:	ເພື່ອບອກໃຫ້ຮູ້ວ່າພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າເປັນບ່ອນສັກສິດ.

ບົດນຳ

ພຣະເຈົ້າຊົງຮັກແລະມີພຣະປະສົງທີ່ຈະສະຖິດນຳໄພ່ພົນຂອງພຣະອົງ, ສ່ວນໄພ່ພົນຂອງພຣະອົງສົມຄວນທີ່ຈະຖ່ອມຕົວແລະໃຫ້ກຽດພຣະອົງໃນທຸກດ້ານ. ການສ້າງພຣະວິຫານທີ່ເຮັດຕາມແບບແຜນຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນການໃຫ້ກຽດພຣະອົງອີກປະການນຶ່ງ ແລະການໃຫ້ກຽດນີ້ຕ້ອງເລີ່ມດ້ວຍການນະມັສການດ້ວຍຄວາມຈິງໃຈ.

1. ຖວາຍດ້ວຍເຕັມໃຈ: (ອົບພະຍົບ 25:1-8).

ກ່ອນທີ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະອອກແບບແຜນການງານສ້າງພຣະວິຫານນັ້ນພຣະເຈົ້າຊົງສັ່ງໃຫ້ອິສຣາເອນນຳເຄື່ອງຖວາຍບູຊາມາກ່ອນ ແລະການຖວາຍນັ້ນຈະຕ້ອງແມ່ນຖວາຍດ້ວຍຄວາມເຕັມໃຈຂອງພວກເຂົາ "ຈົ່ງສັ່ງຊົນຊາດອິສຣາເອນໃຫ້ນຳສິ່ງຂອງມາຖວາຍແກ່ເຮົາ ຂອງນັ້ນໃຫ້ຮັບມາຈາກທຸກທຸກຄົນທີ່ເຕັມໃຈ" (ຂໍ້ 2). ດ້ວຍເຫດນີ້ການຖວາຍຂອງອິສຣາເອນຈະຕ້ອງເປັນການຖວາຍທີ່ເຄັ່ງຄັດໄປເຖິງຈິດໃຈຄືຖວາຍດ້ວຍໃຈໂມທະນາພຣະຄຸນ, ເພາະອິສຣາເອນທີ່ຕິດຕາມພຣະເຈົ້າພວກເຂົາກໍຕິດຕາມພຣະອົງດ້ວຍໃຈສັກໂດຍບໍ່ມີຜູ້ໃດບັງຄັບ ເມື່ອການເຊື່ອແລະຕິດຕາມພຣະເຈົ້າດ້ວຍໃຈສັກເຊັ່ນນັ້ນການຖວາຍກໍຕ້ອງແມ່ນດ້ວຍໃຈສັກ. ເຮົາເອງກໍເຊັ່ນດຽວກັນ ເມື່ອເຮົາຮັກຜູ້ໃດຜູ້ນຶ່ງເຮົາມີຈິດໃຈຢາກເອົາອັນໃດອັນນຶ່ງໃຫ້ຜູ້ນັ້ນດ້ວຍຄວາມພໍໃຈຂອງເຮົາ ຫາກເພິ່ນບໍ່ເອົາເຮົາກໍບໍ່ຄ່ອຍດີໃຈເທົ່າໃດ ດ້ວຍເຫດນີ້ເມື່ອເຮົາເວົ້າວ່າເຮົາຮັກພຣະເຈົ້າເຮົາກໍຄວນເວົ້າຄຳນັ້ນອອກຈາກໃຈ ແລ້ວການຖວາຍຂອງເຮົາກໍຈະອອກຈາກໃຈ ແລ້ວການຖວາຍນັ້ນຈຶ່ງພໍພຣະທັຍພຣະເຈົ້າ.

ຂອງຖວາຍທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງບອກໃຫ້ນຳມາມີດັ່ງນີ້: "ທອງຄຳ ເງິນ ທອງສຳລິດດ້າຍສີຟ້າ ສີມ່ວງ ສີແດງເຂັ້ມ ຜ້າປ່ານເນື້ອລະອຽດດີ ແລະຂົນແກະຫນັງແກະ ໂຕຜູ້ຍ້ອມສີແດງ ຫນັງສັດທີ່ລະອຽດດີ ແລະໄມ້ກະຖິນເທດນ້ຳມັນເຕີມຕະກຽງ ເຄື່ອງເທດປຸງນ້ຳມັນສຳລັບເຈີມ ແລະເຄື່ອງຫອມເຜົາບູຊາ" (ຂໍ້ 3-7). ເພາະວ່າເຄື່ອງເທລຳນີ້ລ້ວນແລ້ວແຕ່ນຳເອົາໃຊ້ໃນການນະມັສການແລະສ້າງພຣະວິຫານນັ້ນເອງ ເມື່ອມີຂອງເທລຳນີ້ແລ້ວ

ພຣະອົງຈຶ່ງສົ່ງໃຫ້ອິສຣາເອນສ້າງພຣະວິຫານ. "ແລ້ວໃຫ້ເຂົາສ້າງສະຖານນະມັສການຖວາຍແກ່ເຮົາ ເພື່ອວ່າເຮົາຈະໄດ້ຢູ່ຖ້າມກາງພວກເຂົາ" (ຂໍ້ 8).

2. ໂຄງຮ່າງສ້າງພຣະວິຫານ: (ອີບພະຍົບ 25:9-11, 17-18, 23-24, 31-32; 26:1-2, 5-7; 27:1-2)

ພຣະເຈົ້າຊົງເປັນນາຍຊ່າງຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ບອກແບບແຜນການຊົງສ້າງພຣະວິຫານ ແລະການວາງສິ່ງຂອງໃນພຣະວິຫານຢ່າງລະອຽດ, ພຣະອົງຊົງສັ່ງວ່າ "ແບບຢ່າງທີ່ເຕັ້ນສັກສິດ ແລະເຄື່ອງທັງປວງຂອງທີ່ເຕັ້ນສັກສິດນັ້ນ ເຈົ້າຈຶ່ງທຳຕາມທີ່ເຮົາແຈ້ງໄວ້ແກ່ເຈົ້ານີ້ທຸກປະການ" (ຂໍ້ 9). ປະການສຳຄັນທີ່ນຶ່ງແມ່ນໂຄງຮ່າງຂອງທີ່ຜ້າເຕັ້ນ ແມ່ນຕ້ອງໃຫ້ຖືກຕາມແບບແຜນທີ່ພຣະອົງຊົງວາງໄວ້ ແມ່ນແຕ່ໄມ້ທີ່ນຳມາປຸກສ້າງນັ້ນຈະຕ້ອງເຮັດຕາມທີ່ພຣະອົງຊົງສັ່ງ, ແລະໄມ້ຕ່າງໆນັ້ນ ແມ່ນໄມ້ທີ່ມາຈາກເອຢິບບ່ອນເຂົາເຄີຍເປັນຂ້າທາດ ເພື່ອສອນເຂົາໃຫ້ຮູ້ວ່າຄັ້ງນຶ່ງເຂົາເປັນຂ້າທາດ ສ່ວນໄມ້ຈະມີໄມ້ຫຍິບແດ່ນັ້ນໃຫ້ອ່ານຈາກຂໍ້ 10-22 ແລ້ວຈະເຫັນລາຍລະອຽດ. ອີກປະການນຶ່ງພຣະອົງຊົງສອນໃຫ້ເຮົາຮູ້ວ່າ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງເປັນນາຍຊ່າງຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະຜູ້ປຸກສ້າງກໍເປັນຜູ້ອ່ອນນ້ອມຖ່ອມຕົວ ແລະເປັນຜູ້ສາມາດຮັບຄຳສອນໄດ້ທຸກປະການ. ຂ້າພະເຈົ້າເປັນຄົນບໍ່ມັກອ່ານປຶ້ມແນະນຳ(manuel book) ເມື່ອຊື້ອັນໃດອັນນຶ່ງມາຈາກຮ້ານ ສ່ວນຫລາຍມັກຈະປະກອບໂລດ ເພາະຂ້າພະເຈົ້າຄິດວ່າການທີ່ຈະອ່ານແລະເຮັດຕາມຂໍ້ມູນທີ່ມີມາໃນກ່ອງນັ້ນເບິ່ງແລ້ວມັນຍາກ ແຕ່ລືມຄິດໄປວ່າຫລາຍເທື່ອຂ້າພະເຈົ້າກໍປະກອບຜິດເມື່ອບໍ່ອ່ານຂໍ້ມູນທີ່ມາກັບກ່ອງນັ້ນ. ດ້ວຍເຫດນີ້ຄົນຂອງພຣະເຈົ້າຈະຕ້ອງຖືເອົາພຣະຄຳພີເປັນແບບແຜນຂອງການດຳລົງຊີວິດ ເພື່ອໃຫ້ຖືກຕ້ອງຕາມແບບຢ່າງທີ່ພຣະເຈົ້າວາງໄວ້.

ອັນສຳຄັນຕໍ່ມານັ້ນແມ່ນໂຕະສຳລັບຖວາຍເພື່ອຮອງຮັບໂຄມໃຫ້ສູງຂຶ້ນ ເພື່ອແສງສະວ່າງຈາກໂຄມຈະໄດ້ສ່ອງແຈ້ງໄປໄກເທົ່າທີ່ຈະໄກໄດ້ ແລະໂຕະນີ້ຈະຕ້ອງໃຫ້ໂອບດ້ວຍຄຳສິດທີ່ຈະຕ້ອງວາງໄວ້ຕໍ່ໜ້າທີ່ບໍລິຫານຍາຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຕໍ່ອິສຣາເອນ, ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນແມ່ນເຮັດດ້ວຍຄຳສິດ (ອີງຕາມພຣະຄຳພີພາສາລາວສະບັບປີ 2000) ແມ່ນຄຳສິດທີ່ມີນ້ຳໜັກເຖິງ 35 ກິໂລກຣາມ (25: 39). ນີ້ກໍແມ່ນເຫດຜົນທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງບອກອິສຣາເອນໃຫ້ນຳເອົາສິ່ງຂອງຕລອດເຖິງເງິນຄຳມາຖວາຍກ່ອນປຸກສ້າງທີ່ເຕັ້ນ ເພື່ອຈະເອົາສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນມາໃຊ້ໃນເວລາປຸກສ້າງ. ສຳລັບໂຄມໄຟທີ່ເຮັດດ້ວຍຄຳສິດມີຄວາມໝາຍວ່າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງບໍລິສຸດ, ຊົງເປັນແສງສ່ວາງແກ່ໂລກ ຫາກຜູ້ໃດເຫັນແສງສ່ວາງຈາກຕະກຽງທີ່ເຮັດດ້ວຍຄຳນັ້ນຜູ້ນັ້ນຈະໄດ້ຮັບຄວາມລອດພົ້ນ.

ສຳລັບຂ້າງນອກຂອງທີ່ຜ້າເຕັ້ນນັ້ນມີດັ່ງນີ້; ສຳລັບຂ້າງນອກຂອງທີ່ຜ້າເຕັ້ນສັກສິດບ່ອນຢູ່ຂອງເຮົານັ້ນ ຈຶ່ງເຮັດດ້ວຍຜ້າປ່ານເນື້ອດີ ແລະຜ້າຕ່ຳດ້ວຍດ້າຍຍ້ອມສີຟ້າ ສີມ່ວງ ສີແດງເຂັ້ມ ກັບໃຫ້ມີຮູບເຊຣູບິມມີຊ່າງອອກແບບໄວ້ຜ້າກຶ້ງຜົນນຶ່ງໃຫ້ຍາວຊາວແປດສອກ ກວ້າງສີ່ສອກ ຜ້າກຶ້ງທຸກຜົນໃຫ້ເທົ່າກັນ. ອ່ານ 26:1-14.

3. ບ່ອນພຣະເຈົ້າຊົງສະຖິດ: (ອີບພະຍົບ 29:43-46).

ພຣະອົງກ່າວວ່າ "ໃນທີ່ນັ້ນເຮົາຈະພົບກັບປະຊາຊົນອິສຣາເອນ ແລະແສງສວ່າງອັນສົດໃສຈາກທີ່ນັ້ນທີ່ກໍເຮັດໃຫ້ບ່ອນນັ້ນສັກສິດ ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ທໍ່ເຕັນແລະແທ່ນບູຊາສັກສິດ ແລະເຮົາຈະຕັ້ງອາໂຣນກັບພວກລູກຊາຍຂອງລາວໃຫ້ໃຊ້ຊີວິດຢູ່ຕ່າງຫາກ ເພື່ອບົວຣະບັດຮັບໃຊ້ເຮົາໃນຖານະປະໂຣທິດ" (29:43-44). ຊົງກ່າວວ່າ ໃນທີ່ນັ້ນເຮົາຈະພົບກັບປະຊາຊົນ ແປວ່າພຣະອົງຈະໃຫ້ປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງໄດ້ເຂົ້າເຝົ້ານະມັສການພຣະອົງໃນທໍ່ເຕັນນັ້ນ, ຄໍາເວົ້ານີ້ລາງເທື່ອເຮົາຈະໄດ້ຍິນໂບດລາງໂບດເວົ້າກັນວ່າ ບ່ອນນະມັສການຫລືທີ່ຊຸມນຸມ, ຫລືທີ່ປະຊຸມຂອງໄພ່ພົນພຣະເຈົ້າ ແລະໃນທີ່ນັ້ນທຸກຄົນກໍເຊື່ອວ່າພຣະເຈົ້າຊົງສະຖິດຢູ່ນໍາດ້ວຍ. ພຣະອົງຍັງບອກອີກວ່າ ແສງສວ່າງອັນສົດໃສຈາກທີ່ນັ້ນກໍເຮັດໃຫ້ບ່ອນນັ້ນສັກສິດ ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ທໍ່ເຕັນແລະແທ່ນບູຊາສັກສິດ ເພາະວ່າພຣະອົງຊົງເປັນແສງສວ່າງ ດ້ວຍເຫດນີ້ເມື່ອມີພຣະອົງຢູ່ບ່ອນໃດບ່ອນນຶ່ງແລ້ວ ບ່ອນນັ້ນກໍກາຍເປັນບ່ອນສັກສິດ ໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າສາມາດເວົ້າໄດ້ສອງຢ່າງຄື

1. ຕຶກພຣະວິຫານເອງ.
2. ຮ່າງກາຍຂອງຜູ້ເຊື່ອ. ອາຈານໂປໂລບອກວ່າ ກາຍຂອງຜູ້ເຊື່ອແມ່ນພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ (1 ໂກຣິນໂທ 6:9).

ໃນສັມພຣະຄັມພິເດີມນັ້ນຄົນທັງຫລາຍເຂົ້າໃຈວ່າ ພຣະເຈົ້າຊົງສະຖິດໃນພຣະວິຫານອັນສັກສິດເທົ່ານັ້ນ ດັ່ງນັ້ນເມື່ອມີການງານອັນໃດຈຶ່ງພາກັນໄປທີ່ພຣະວິຫານ, ຕໍ່ມາເມື່ອຄຣິສຕຽນຮຽນຮູ້ແລະເຂົ້າໃຈແລ້ວຈຶ່ງຮູ້ວ່າ ພຣະເຈົ້າຊົງສະຖິດຢູ່ທຸກບ່ອນ ແມ່ນແຕ່ບ້ານເຮືອນຂອງເຮົາພຣະເຈົ້າກໍຊົງຢູ່ດ້ວຍກັນກັບເຮົາຫາກເຮົາເຊື່ອໃນພຣະອົງ. ເມື່ອຄຣິສຕຽນເຮົາເຂົ້າໃຈແນວນັ້ນແລ້ວ ເຮົາກໍສົມຄວນຈະເຮັດໃຫ້ບ້ານເຮືອນຂອງເຮົາເປັນບ່ອນສັກສິດເພາະເປັນທີ່ສະຖິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ເຮົາຈະຕ້ອງເລີ່ມດ້ວຍການໃຊ້ຊີວິດໃນບ້ານເຮືອນໃຫ້ເໝາະສົມກັບເປັນຜູ້ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ. ໃນພຣະທັມອົບພະຍົບຕອນນຶ່ງໄດ້ຊີ້ແຈງໃຫ້ເຫັນວ່າແມ່ນແຕ່ເທິງພູສູງບ່ອນທີ່ໂມເຊເຫັນໄຟໄໝ້ພຸ່ມໄມ້ນັ້ນກໍຍັງເປັນບ່ອນສັກສິດ ເມື່ອມີພຣະເຈົ້າສະຖິດຢູ່ ເມື່ອພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງເຫັນໂມເຊຍ່າງເຂົ້າມາໃກ້ ພຣະອົງກໍຊົງເອີ້ນອອກມາຈາກພຸ່ມໄມ້ນັ້ນວ່າ, "ໂມເຊ, ໂມເຊເອີຍ!" ໂມເຊໄດ້ທູນຕອບວ່າ, "ຂ້າພຣະອົງຢູ່ທີ່ນີ້" ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຊົງບອກວ່າ, "ຍ່າຫຍັບເຂົ້າມາໃກ້ ຈຶ່ງຖອດເກີບອອກເສັງ ເພາະບ່ອນທີ່ເຈົ້າຢືນຢູ່ນີ້ເປັນບ່ອນສັກສິດ" (ອົບພະຍົບ 3:3-4). ນອກນັ້ນພຣະເຈົ້າຍັງສະຖິດກັບຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນພຣະອົງອີກ ເພາະວ່າຮ່າງກາຍຂອງເຮົາເປັນພຣະວິຫານພຣະເຈົ້າ.

ຄໍາຖາມ:

1. ເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງບອກໃຫ້ອິສຣາເອັນນໍາເຄື່ອງຖວາຍຕລອດເຖິງເງິນຄໍາມາຖວາຍກ່ອນໜ້າປູກສ້າງ.
2. ການປູກສ້າງນັ້ນເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງສັ່ງໃຫ້ເອົາໄມ້ມາຈາກປະເທດເອຍິບ
4. ເປັນຫຍັງຈຶ່ງເຮັດທຸກຢ່າງຕາມຂະໜາດທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງກໍາໜົດໃຫ້?
5. ພຣະເຈົ້າຊົງສະຖິດຢູ່ທີ່ໃດ?

ບົດຮຽນ 12 ເມື່ອບໍ່ຍອມເຊື່ອຟັງ

<u>ຂໍ້ພຣະຄຳພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້:</u>	ອົບພະຍົບ 32:1-19, 30-33; 33:12-17; 34-7
<u>ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພິ:</u>	ອົບພະຍົບ 32--34
<u>ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:</u>	ເມື່ອປະຊາຊົນຍອມເຊື່ອຟັງ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງລົງໂທດ ແຕ່ໃຫ້ໂອກາດອີກ ຫລັງຈາກໂມເຊວອນຂໍ.
<u>ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:</u>	ທ່ານຈະໄຫວ້ວອນພຣະເຈົ້າເພື່ອຜູ້ໃດແດ່?
<u>ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນ:</u>	ພຣະເຈົ້າໄດ້ປ່ອຍປະໃຫ້ເຂົາເຮັດຕາມຝ່າຍເນື້ອໜັງ ແຕ່ຫລັງຈາກໂມເຊວອນຂໍພຣະເຈົ້າກໍຟັງສຽງເພິ່ນ.

ບົດນຳ

ຫລັງຈາກພຣະເຈົ້າຊົງນຳຄົນອິສຣາເອັນອອກຈາກຊີວິດອັນເປັນຂ້ອຍຂ້າມາເຖິງເຂດແດນອັນປອດພັຍແລ້ວ ພວກເຂົາກໍປະລະບໍ່ຍອມເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າອີກຕໍ່ໄປ ດ້ວຍເຫດນີ້ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງລົງໂທດເພາະຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງ ໂດຍປະປ່ອຍໃຫ້ເຂົາໄປ ແຕ່ຜູ້ນຳຄືໂມເຊໄດ້ວອນຂໍຕໍ່ພຣະເຈົ້າເພື່ອເຂົາອີກ.

1. ລືມຄຳສັນຍາ: (ອົບພະຍົບ 32:1-10).

ກ່ອນໜ້າໂມເຊຈະຂຶ້ນໄປຍັງພູເຂົາ ເພື່ອໄປພົບກັບອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ເພິ່ນໄດ້ສັ່ງອິສຣາເອັນວ່າ "ຈົ່ງລໍຖ້າ ເຮົາຢູ່ຄ້າຍພັກນີ້ ຈົນກວ່າພວກເຮົາຈະກັບມາ ອາໂຣນກັບຮູເລຈະຢູ່ທີ່ນີ້ກັບພວກເຈົ້າ ຖ້າມີເຮືອງຫຍັງເກີດຂຶ້ນ ກໍໃຫ້ໄປຫາທ່ານທັງສອງໄກ່ເກັ່ງໃຫ້" (24:14). ໃນຕອນນີ້ເຮົາສລຸບເຫັນວ່າມີສອງປະການຄື 1. ໂມເຊສັ່ງຊາວອິສຣາເອັນໃຫ້ລໍຖ້າທີ່ຄ້າຍພັກບໍ່ໃຫ້ອອກໄປທາງໃດ. 2. ໂມເຊໄດ້ມອບອຳນາດໃຫ້ອາໂຣນກັບຮູເລເປັນຜູ້ປົກຄອງຊົ່ວຄາວ. ໂມເຊເອງກໍບໍ່ຮູ້ວ່າຈະຂຶ້ນໄປນານປານໃດ? ແຕ່ທ່ານກ່ວາງໃຈໃຫ້ທ່ານອາໂຣນກັບຮູເລເປັນຜູ້ກຳອຳນາດການປົກຄອງປະຊາຊົນ, ສ່ວນວ່າຜູ້ຖືກມອບໝາຍໜ້າທີ່ນັ້ນຈະເປັນແນວໃດເຮົາຈະເຫັນຕໍ່ໄປນີ້.

ປະຊາຊົນລໍຖ້າການກັບມາຂອງໂມເຊ ວັນແລ້ວວັນເລົ່າບໍ່ເຫັນເພິ່ນກັບລົງມາຈາກພູຈົນເຖິງ 40 ວັນຜ່ານໄປແລ້ວ. ໃນເວລານັ້ນໂມເຊໄດ້ຮັບຫີນສອງແຜ່ນທີ່ຈາຣິກຄຳສັ່ງຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງມອບໃຫ້ເພິ່ນ (31:18). ຫີນສອງແຜ່ນນີ້ພຣະເຈົ້າມີພຣະປະສົງໃຫ້ເອົາຕັ້ງໄວ້ໃນຫໍເຕັ້ນເພື່ອໃຫ້ເຂົາໄດ້ເຫັນທຸກຄັ້ງທີ່ເຂົາເຂົ້າໄປຫໍເຕັ້ນ. ໃນເວລາດຽວກັນນັ້ນທາງຄ້າຍພັກຂອງອິສຣາເອນກໍເກີດຫວຸ້ນວາຍ ດ້ວຍເຂົາບໍ່ຮູ້ວ່າໂມເຊໄດ້ຮັບຫຍັງໃນເວລານີ້ ເຂົາພຽງແຕ່ຮູ້ວ່າມັນນານເກີນລໍເສັຍແລ້ວ ດ້ວຍເຫດນີ້ເຂົາຈຶ່ງພາກັນໄປຫາທ່ານອາໂຣນ, ເມື່ອປະຊາຊົນເຫັນໂມເຊພັກຢູ່ເທິງພູເທິງນານ ບໍ່ລົງມາຈັກເທື່ອ ພວກເຂົາກໍພາກັນມາຫຸ້ມ

ລ້ອມອາໂຣນເວົ້າວ່າ, “ຈົ່ງສ້າງຮູບພຣະສຳລັບນຳພວກເຮົາໄປເທາະ ດ້ວຍວ່າໂມເຊຄົນທີ່ນຳພວກເຮົາອອກຈາກປະເທດເອຢິບນັ້ນ ພວກເຮົາບໍ່ຮູ້ວ່າທ່ານເປັນຫຍັງໄປເສັ້ງແລ້ວ?” (32:1). ອິສຣາເອັນບໍ່ເຂົ້າໃຈເລື່ອງຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ເບິ່ງບໍ່ເຫັນກັບຕາ, ໂມເຊຜູ້ນຳພາມານັ້ນກໍຫາຍຕົວເຂົາຈຶ່ງເວົ້າວ່າ ບໍ່ຮູ້ວ່າເພິ່ນເປັນຫຍັງໄປແລ້ວ ຫລືເວົ້າໄດ້ວ່າຕາຍແລ້ວກະບໍ່ຮູ້? ພວກເຂົາຕ້ອງການພຣະທີ່ສາມາດເບິ່ງເຫັນແລະຈັບບາຍໄດ້ ດ້ວຍເຫດນີ້ເຂົາຈຶ່ງໄປບັງຄັບໃຫ້ທ່ານອາໂຣນຜູ້ກຳອຳນາດຊົ່ວຄາວສ້າງພຣະຮູບປັ້ນຂຶ້ນມາເພື່ອຈະນຳທາງເຂົາ.

ເຮົາບໍ່ຮູ້ວ່າທ່ານອາໂຣນຄິດແນວໃດເພິ່ນຈຶ່ງຕອບສນອງຄຳຮ້ອງຂໍເຂົາໂດຍງ່າຍປານນັ້ນ ຫລືວ່າເພິ່ນຍ້ານເຂົາບໍ່? ຫລືວ່າເພິ່ນຄິດຄືເຂົາບໍ່? ຫລືວ່າເພິ່ນເປັນຜູ້ນຳທີ່ບໍ່ມີເປົ້າໝາຍຄືໂມເຊ? ເຮົາເຫັນເພິ່ນບໍ່ໄດ້ທ້າມປາມເຂົາແຕ່ຢ່າງໃດ. “ອາໂຣນໄດ້ຕອບພວກເຂົາວ່າ, “ຈົ່ງຖອດຕຸ້ມຫູທອງຄຳອອກຈາກຫູພັຣຍາແລະບຸດຊາຍຍິງຂອງພວກເຈົ້າ ແລ້ວໃຫ້ເອົາມັນມາໃຫ້ເຮົາ”ສະນັ້ນປະຊາຊົນທັງຫມົດຈຶ່ງຖອດຕຸ້ມຫູທອງຄຳຂອງຕົນມາມອບໃຫ້ອາໂຣນອາໂຣນກໍຮັບເອົາຕຸ້ມຫູນັ້ນ ແລ້ວໃຊ້ເຄື່ອງມືຫລໍ່ເປັນຮູບງົວນ້ອຍ ປະຊາຊົນໄດ້ເວົ້າວ່າ, (32:3-4). ອາໂຣນໄດ້ສັ່ງອິສຣາເອັນໃຫ້ປິດເອົາຄຳທີ່ເຂົາໃສ່ຢູ່ນັ້ນອອກມາສ້າງເປັນງົວຄຳ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ບອກຄວາມໝາຍວ່າເປັນຫຍັງຈຶ່ງສ້າງເປັນງົວ? ແຕ່ຊາວອິສຣາເອັນກໍໄດ້ເຮັດຕາມຄຳບອກເຫລົ່າຂອງເພິ່ນ. ເມື່ອສ້າງແລ້ວເຂົາຈຶ່ງປະກາດວ່າ “ອິສຣາເອັນເອີຍ, ອັນນີ້ແມ່ນພຣະຂອງພວກເຮົາ ຊຶ່ງໄດ້ນຳພວກເຮົາອອກຈາກປະເທດເອຢິບ” (32:5). ແລ້ວກໍພາກັນກິນລ້ຽງສລອງຮູບງົວນັ້ນຢ່າງອີກກະທຶກ.

ພຣະເຈົ້າບໍ່ພໍພຣະທັຍກັບຮູບງົວຄຳພຣະປອມຂອງພວກເຮົາ ຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າໂກດຮ້າຍແລະຈະຢູ່ຫ່າງໄກຈາກເຂົາ, ພຣະອົງຊົງສັ່ງໂມເຊວ່າ “ຈົ່ງລົງໄປດຽວນີ້ ດ້ວຍວ່າປະຊາຊົນຂອງເຈົ້າ ຊຶ່ງເຈົ້າໄດ້ນຳພາອອກມາຈາກປະເທດເອຢິບນັ້ນໄດ້ເຮັດຜິດເສັ້ງແລ້ວພວກເຮົາໄດ້ປະຖິ້ມທາງປະພຶດທີ່ເຮົາສັ່ງໃຫ້ເຮັດ ຄືເຂົາໄດ້ຟ້າວຫລໍ່ຮູບງົວນ້ອຍດ້ວຍຄຳຮູບນຶ່ງສຳລັບຂາບໄຫວ້ ແລະຖວາຍບູຊາ ພວກເຮົາເວົ້າວ່າ ອິສຣາເອັນເອີຍ, ອັນນີ້ແມ່ນພຣະຂອງພວກເຮົາ ຊຶ່ງໄດ້ນຳພາພວກເຮົາອອກຈາກເອຢິບ” (ຂໍ້ 7-8). ຊາວອິສຣາເອັນພຍາຍາມເອົາຮູບປັ້ນງົວຄຳມາຕາງໜ້າພຣະເຈົ້າ ຈຶ່ງກ່າວວ່າ ນີ້ແມ່ນພຣະຂອງພວກເຮົາ ຊຶ່ງໄດ້ນຳພາພວກເຮົາອອກຈາກເອຢິບ ໃນການທີ່ເຂົາຫັນປ່ຽນໄປເອົາຮູບປັ້ນມາແທນພຣະເຈົ້າຈຶ່ງເປັນເຫດໃຫ້ພຣະເຈົ້າໂກດຮ້າຍຫລາຍຈຶ່ງບອກໂມເຊວ່າ “ເຮົາຮູ້ປະຊາຊົນພວກນີ້ດີ ເຂົາເປັນຄົນຫົວດີ ບັດນີ້ ປ່ອຍໃຫ້ເປັນໜ້າທີ່ຂອງເຮົາ ເຮົາຈະທຳລາຍເຂົາດ້ວຍຄວາມໂກດຂອງເຮົາ ແລ້ວເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ເຈົ້າແລະເຊື້ອສາຍຂອງເຈົ້າເປັນປະຊາຊາດໃຫຍ່” (ຂໍ້ 10).

2. ໂມເຊຂໍຮ້ອງພຣະເຈົ້າ: (ອິບພະຍົບ 32:12-17; 34:1-7).

ຫຼັງຈາກພຣະເຈົ້າຊົງກ່າວເຊັ່ນນັ້ນໂມເຊຊຶ່ງເປັນຄົນກາງຣະຫວ່າງພຣະເຈົ້າກັບອິສຣາເອັນ ຈຶ່ງທູນຂໍພຣະເຈົ້າວ່າ “ຂ້າແດ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ດ້ວຍເຫດໃດພຣະອົງຈຶ່ງປ່ອຍໃຫ້ພຣະພິໂຣດຂອງພຣະອົງລຸກໄຫມ້ໄພ່ພົນຂອງພຣະອົງ ຊຶ່ງແມ່ນພຣະອົງໄດ້ຊົງນຳເຂົາອອກມາຈາກປະເທດເອຢິບດ້ວຍຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ແລະຮິດທານຸພາບ

ພຣະອົງຢາກຈະໃຫ້ຊາວເອຍົບເວົ້າຫລືວ່າ ພຣະອົງໄດ້ຊົງນຳເຂົາອອກມາຈາກເອຍົບດ້ວຍເຈຕະນາຮ້າຍ ຄື ເພື່ອປະທານຊີວິດແລະທຳລາຍເຂົາໃຫ້ຕາຍຫມົດຢູ່ເທິງພູ ຂໍພຣະອົງຊົງຄ້າຍພຣະພິໂຣດ ອັນແຮງກ້າຂອງ ພຣະອົງເສັຽຖ້ອນ ແລະຊົງປ່ຽນພຣະທັຍຢ່ານຳພັຍວິບັດຢ່າງນີ້ມາສູ່ໄພ່ພົນຂອງພຣະອົງທ້ອນ" (ຂໍ 11-12). ນັບວ່າໂມເຊເປັນຄົນກ້າຫານຂໍຮ້ອງພຣະເຈົ້າຕາງໜ້າອິສຣາເອັນທັງໝົດ ຈົນເຖິງຂັ້ນຂໍໃຫ້ພຣະເຈົ້າປ່ຽນ ພຣະທັຍຢ່າທຳລາຍ (ປ່ຽນໃຈຢ່າທຳລາຍ). ໂມເຊໄດ້ຂໍຮ້ອງພຣະເຈົ້າຈົນພຣະເຈົ້າປ່ຽນການຕັດສິນໃຈບໍ່ນຳ ເອົາຄວາມພິນາດຈົບຫາຍມາສູ່ເຂົາ "ສະນັ້ນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈຶ່ງປ່ຽນການຕັດສິນໃຈ ບໍ່ໄດ້ນຳເອົາຄວາມຈົບ ຫາຍມາສູ່ປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງຕາມທີ່ພຣະອົງຊົງກ່າວໄວ້" (32:14). ຜູ້ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າຫລາຍຄົນໃນວັນ ນີ້ກໍເປັນຄືໂມເຊ, ຄືຜູ້ຮັບໃຊ້ວັນນີ້ໄດ້ຂໍຮ້ອງພຣະເຈົ້າຢ່າຟ້າວທຳລາຍສະມາຊິກຍ້ອນການກະທຳຂອງເຂົາ ເທື່ອ. ຄັ້ງນຶ່ງ ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວຄຳອຸປະມາເຣື່ອງຕົ້ນເດື່ອທີ່ບໍ່ເກີດຜົນ, ຊົງກ່າວວ່າໃນຂະນະທີ່ເຈົ້າຂອງສວນ ມາຊອກຫາຜົນຕົ້ນເດື່ອກໍບໍ່ມີໝາກຜົນ ເພິ່ນຈຶ່ງຈຳຄົນງານບ້າຖິ້ມເສ້ຍ ແຕ່ຄົນງານກໍໄດ້ຂໍຮ້ອງບໍ່ໃຫ້ບ້າຈົນ ກວ່າຂຸດດິນແລະໃສ່ຝຸ່ນກ່ອນ ຫາກບໍ່ເກີດຜົນປົກກະຕິຈຶ່ງຄ່ອຍບ້າ (ລູກາ 13:6-9). ແປວ່າພຣະເຢຊູກໍໄດ້ຂໍ ຮ້ອງພຣະບິດາໃຫ້ຕໍ່ເວລາໃຫ້ຄົນບາບທັງຫລາຍກັບໃຈອີກກ່ອນ.

3. ເກືອບມີຊີວິດຢ່າງໂລກ: (ອີບພະຍົບ 33:1-17; 34:1-7).

ຫລັງຈາກໂມເຊໄດ້ໄຫວ້ວອນຂໍຮ້ອງພຣະເຈົ້າບໍ່ໃຫ້ທຳລາຍອິສຣາເອັນແລ້ວ ພຣະເຈົ້າກໍຮັບເອົາຄຳວອນຂໍ ຂອງໂມເຊ (ຂໍສັງເກດ; ພຣະຄັມພິເຫລັມສີດຳ ເວົ້າວ່າ "ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງປ່ຽນພຣະທັຍ" ສ່ວນພຣະຄັມພິສະ ບັບປີ 2000 ເວົ້າວ່າ "ຊົງປ່ຽນການຕັດສິນໃຈ" ສ່ວນພາສາເຮັບເຮີ (ອອກສຽງວ່າ ນາຄຳ) ມີຄວາມໝາຍວ່າ ຊົງເສ້ຍໃຈ, ໂສກເສົ້າໃຈ, ມີຄວາມເມດຕາ ດັ່ງນີ້ເປັນຕົ້ນ (32:14). ສລຸບແລ້ວບໍ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າປ່ຽນໃຈ ຫລື ປ່ຽນການຕັດສິນໃຈ ແຕ່ຍ້ອນພຣະເຈົ້າຊົງເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມເມຕາກະຣຸນນາ ພຣະອົງຈຶ່ງບໍ່ ນຳຄວາມຈົບຫາຍມາຍັງເຂົາ ຫລືເວົ້າວ່າພຣະເຈົ້າຍັງໃຫ້ໂອກາດເຂົາສຳນຶກຜິດແລະກັບໃຈອີກເທື່ອນຶ່ງ. ເຮົາທັງຫລາຍຮູ້ແລ້ວວ່າຫາກພຣະເຈົ້າຕັດສິນໃຈແນວໃດແລ້ວ ພຣະອົງຈະບໍ່ຄືນຄຳ ແຕ່ຊົງໃຫ້ໂອກາດ.

ຕໍ່ມາພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສັ່ງໃຫ້ໂມເຊຍ້າຍຊາວອິສຣາເອັນອອກຈາກຄ້າຍພັກໂດຍມຸ້ງໜ້າໄປຍັງແຜ່ນດິນອຸ ດົມສົມບູນທີ່ພຣະເຈົ້າຈັດຕຽມໄວ້ໃຫ້ເຂົາ ແຕ່ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ໄປນຳເຂົາ ເພາະວ່າເຂົາບໍ່ຟັງຄວາມ "ແຕ່ເຮົາ ເອງຈະບໍ່ໄປກັບພວກເຈົ້າ ເພາະພວກເຈົ້າເປັນປະຊາຊົນຫົວດີ້ ຖ້າເຮົາໄປ ເຮົາອາດຈະທຳຮ້າຍພວກເຈົ້າໃນ ກາງທາງ" (33:3). ໂມເຊເປັນຜູ້ທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງເລືອກໃຫ້ເປັນຜູ້ນຳອິສຣາເອັນອອກມາຈາກເອຍົບແຕ່ເລີ້ມ ຕົ້ນດ້ວຍກຳລັງແລະສະຕິປັນຍາຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ມາບັດນີ້ພຣະເຈົ້າບອກໂມເຊວ່າໃຫ້ນຳເຂົາຕໍ່ໄປ ແຕ່ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ໄປນຳ. ຟັງແລ້ວຄ້າຍກັບວ່າຕໍ່ໄປນີ້ໃຫ້ເຈົ້ານຳເຂົາໄປສາ ສ່ວນເຮົາຈະປະເຂົາ ວ່າດັ່ງນີ້, ເຣື່ອງ ນີ້ໄດ້ເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຄິດເຖິງພໍ່ແມ່ລາງຄົນໃນໂບດຂອງເຮົາໃນເວລານີ້ ເມື່ອລູກບໍ່ຟັງຄວາມພໍ່ແມ່ ກໍຢາກປະປ່ອຍໃຫ້ລາວໄປຕາມໃຈລາວເອງກ່ອນ ແຕ່ມີໃດຫາກລູກກັບຄືນມາບ້ານພໍ່ແມ່ກໍຍິນດີຕ້ອນຮັບຄື ເຣື່ອງບຸດຫລົງຫາຍໃນພຣະທັມລູກາ 15 ນັ້ນ. ແຕ່ຢ່າງໃດກໍດີໂມເຊກໍຕົກໃຈເປັນຢ່າງຍິ່ງທີ່ໄດ້ຍິນພຣະເຈົ້າ ບອກໃຫ້ເພິ່ນນຳອິສຣາເອັນໄປເອງ ໂດຍບໍ່ມີອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄປດ້ວຍ, ໂມເຊຈຶ່ງທູນວ່າ "ເປັນຄວາມຈິງ ວ່າ ພຣະອົງໄດ້ຊົງບອກໃຫ້ຂ້າພຣະອົງນຳພາປະຊາຊົນນີ້ໄປຍັງແຜ່ນດິນນັ້ນ ແຕ່ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຊົງບອກໃຫ້

ຂ້າພວກເຮົາຮູ້ວ່າ ແມ່ນຜູ້ໃດຈະໄປນຳຂ້າພວກເຮົາ ພວກເຮົາຊົງບອກແຕ່ພຽງວ່າ ເຮົາຮູ້ຈັກເຈົ້າດີ ເຮົາພໍໃຈໃນເຈົ້າບໍ່ດີ ຖ້າພວກເຮົາພໍພຣະທັຍໃນຂ້າພວກເຮົາ ຂໍພວກເຮົາຊົງບອກແຜນການຂອງພວກເຮົາໃຫ້ຂ້າພວກເຮົາຮູ້ ແຕ່ ເພື່ອຂ້າພວກເຮົາຈະໄດ້ຮູ້ຈັກພວກເຮົາ ແລະໄດ້ຮັບຄວາມພໍພຣະທັຍຈາກພວກເຮົາສະເລ່ຍໄປ ຂໍພວກເຮົາຊົງສຳນຶກດ້ວຍວ່າ ຊົນຊາດນີ້ເປັນໄພພິນຂອງພວກເຮົາ” (32:12-13).

ຫລັງຈາກນັ້ນໂມເຊໄດ້ເວົ້າກັບອິສຣາເອັນອີກເທື່ອນຶ່ງວ່າ “ພວກເຈົ້າໄດ້ເຮັດບາບຢ່າງຮ້າຍແຮງ ບໍ່ດີ ເຮົາຈະຂຶ້ນໄປເຝົ້າພວກເຮົາເປັນເຈົ້າຢູ່ເທິງພູ ບາງທີເຮົາອາດສາມາດໄຖ່ບາບໃຫ້ພວກເຈົ້າໄດ້” (32:30). ແປວ່າ ໂມເຊຈະຂຶ້ນໄປເທິງເພື່ອຖວາຍຂໍຍົກໂທດຄວາມຜິດບາບຄັ້ງນີ້ ເມື່ອໂມເຊຂຶ້ນໄປເທິງພູແລ້ວພວກເຈົ້າໄດ້ຊົງສຳແດງໃຫ້ໂມເຊເຫັນວ່າພວກເຮົາຊົງເປັນພວກເຈົ້າທີ່ມີຄວາມຮັກ, ຄວາມເມດຕາສົງສານ ແລະໃຫ້ອະພິຍແກ່ຜູ້ຍອມສາຣະພາບຜິດ ໂດຍບອກໃຫ້ໂມເຊຕັດເອົາຫີນສອງແຜ່ນເພື່ອຈາຣິກຄຳສັນຍາຂອງອົງພວກເຮົາເປັນເຈົ້າ. “ເຮົາຄືພວກເຮົາເປັນເຈົ້າອົງເປັນພວກເຈົ້າຜູ້ເຕັມປຸ່ງມໄປດ້ວຍຄວາມເມດຕາປານີ ຜູ້ບໍ່ໂກດຮ້າຍງ່າຍ ແລະຜູ້ສະແດງຄວາມຮັກຫມັ້ນຄົງ ແລະຄວາມສັດຊື່ ເຮົາຮັກສາຄຳພັນສັນຍາຂອງເຮົາຕລອດໄປ ເຖິງພັນຊົ່ວເຊັ່ນຄົນ ທັງຍົກຜິດຍົກບາບໃຫ້ດ້ວຍ ແຕ່ເຮົາບໍ່ອາດລືມລົງໂທດລູກຫລານຂອງຜູ້ທີ່ເຮັດບາບຕໍ່ສູ້ເຮົາເຖິງສາມແລະສີ່ຊົ່ວຄົນ”. (34:6-7). ພວກເຈົ້າໄດ້ປະກາດສຳແດງພວກເຮົາສະນະຂອງພວກເຮົາ ຕໍ່ໂມເຊຜູ້ທີ່ຂໍຮ້ອງພວກເຈົ້າໃຫ້ຍົກຄວາມຜິດບາບຂອງອິສຣາເອັນເສັຍກ່ອນ, ໂມເຊໄດ້ເຮັດໜ້າທີ່ການເປັນຜູ້ນຳຢ່າງຖືກຕ້ອງ ແລະຜູ້ນຳໃນທຸກວັນນີ້ກໍຮຽນເອົາແບບຢ່າງຂອງໂມເຊເກືອບທຸກຄົນ.

ຄຳຖາມ:

1. ກ່ອນໜ້າໂມເຊຈະຂຶ້ນໄປເທິງພູນັ້ນເພິ່ນໄດ້ສັ່ງອິສຣາເອັນແນວໃດ?
2. ໃຜເປັນຜູ້ຮັບຜິດຊອບອິສຣາເອັນໃນຂະນະທີ່ໂມເຊຂຶ້ນໄປເທິງພູ?
3. ການຮັບຜິດຊອບຂອງຜູ້ຊ່ອຍໂມເຊເປັນແນວໃດ?
4. ໃນຂະນະທີ່ເຂົາຖ້າໂມເຊລົງມາຈາກພູນັ້ນເຂົາເຮັດຫຍັງ?
5. ເມື່ອເຂົາເຮັດບາບນັ້ນພວກເຈົ້າຕັດສິນໃຈເຮັດຫຍັງ? ໃຜຂໍຮ້ອງພວກເຈົ້າແທນເຂົາ?
6. ຖ້າອິສຣາເອັນຍິດພັນຄຳສັນຍາພວກເຈົ້າຈະເມດຕາຈັກຊົ່ວອາຍຸຄົນ? ແລະລົງໂທດລູກຫລານຈັກຊົ່ວອາຍຸຄົນ?

ຫວ

ບົດຮຽນ 13

ທຸກຢ່າງເພື່ອສັຣເສີນພຣະເຈົ້າ

- ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:** ອີບພະຍົບ 35:4-10, 20-35; 36:2-7
- ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:** ອີບພະຍົບ 35:1--36:7
- ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:** ທ່ານຈະຖວາຍຫຍັງແດ່ເພື່ອພາຣະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ?
- ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:** ທ່ານໄດ້ຖວາຍເພື່ອພຣະຣາຊກິດຫລາຍປານໃດ?
- ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນ:** ເພື່ອຊ່ອຍໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າພຣະວິຫານຖືກສ້າງກໍຍ້ອນການຖວາຍຂອງປະຊົນຂອງພຣະເຈົ້າ.

ບົດນຳ

ໃນສັມຍອິສຣາເອັນອີບພະຍົບຈາກປະເທດເອຢິບເພື່ອໄປຍັງດິນແດນແຫ່ງພຣະສັນຍານັ້ນ ພວກເຂົາໄດ້ສ້າງຫໍເຕັນຊຶ່ງເປັນບ່ອນນະມັສການພຣະເຈົ້າ ດ້ວຍເຫດນີ້ສິ່ງຂອງທີ່ຈະມາປຸກສ້າງແລະເຄື່ອງໃຊ້ໃນຫໍເຕັນນັ້ນຈະຕ້ອງມາຈາກປະຊົນ ແລະປະຊາຊົນເຫລົ່ານັ້ນກໍນຳຂອງທຸກຢ່າງມາຖວາຍດ້ວຍຄວາມເຕັມໃຈຈົນຂອງນັ້ນເຫລືອທີ່ຈະເອົາມາປຸກສ້າງແລະໃຊ້ໃນຫໍເຕັນ.

1. ຕຽມການສ້າງຫໍເຕັນ: (ອີບພະຍົບ 35:4-10)

ຫລັງຈາກໂມເຊຮັບຄຳສັ່ງຈາກພຣະເຈົ້າທີ່ເທິງພູສູງແລ້ວ ເພິ່ນກໍລົງມາຫາປະຊາຊົນອິສຣາເອັນເພື່ອນຳເອົາສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງສັ່ງນັ້ນມາບອກໃຫ້ປະຊາຊົນ. " ໂມເຊໄດ້ກ່າວແກ່ຊຸມນຸມຊົນອິສຣາເອັນວ່າ, "ຕໍ່ໄປນີ້ເປັນສິ່ງທີ່ຊົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງສັ່ງທ່ານທັງຫຼາຍຈົ່ງນຳຂອງຈາກຂອງທີ່ມີຢູ່ມາຖວາຍພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຜູ້ໃດມີນ້ຳໃຈກວ້າງຂວາງໃຫ້ຜູ້ນັ້ນນຳຂອງມາຖວາຍພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ " (ຂໍ້ 4-5). ໂມເຊໄດ້ກ່າວກັບປະຊາຊົນອິສຣາເອັນທັງໝົດເພື່ອໃຫ້ເຂົາໄດ້ຍິນ ແລະໃຫ້ເຂົາມີໂອກາດຕອບສນອງພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າທີ່ຊົງໄຖ່ເຂົາທັງຫລາຍຈາກຊີວິດຂ້າທາດໂດຍການຖວາຍຕາມສິ່ງທີ່ເຂົາມີດ້ວຍຄວາມເຕັມໃຈ. ໂມເຊເປັນຜູ້ອອກແຜນການ ໆ ສ້າງຫໍເຕັນເປັນເໝືອນນັກວິຊາການ (Engineer) ຫລືນາຍຊ່າງຜູ້ຮອບຮູ້ທຸກດ້ານໃນການສ້າງຫໍເຕັນ ໂດຍບອກໃຫ້ປະຊາຊົນນຳເອົາເຄື່ອງດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້ມາຖວາຍເພື່ອການປຸກສ້າງ; " ຄືທອງຄຳ ເງິນ ແລະທອງສຳຣິດ ຜ້າສີຟ້າ ສີມ່ວງ ສີແດງເຂັ້ມ ຜ້າປ່ານເນື້ອດີ ແລະຂົນແບ້ຫນັງແກະ ໂຕຜູ້ຍ້ອມສີແດງ ຫນັງສັດລະອຽດດີ ແລະໄມ້ກະຖິນເທດ ນ້ຳມັນເຕີມຕະກຽງ ເຄື່ອງຫອມສຳລັບປົນໃສ່ນ້ຳມັນເຈີມ ແລະປຸງເຄື່ອງຫອມສຳລັບການເຜົາຖວາຍ ແກ້ວໂກເມນ ແລະແກ້ວຕ່າງໆສຳລັບຝັງເຮັດເອໂຟດແລະແຜ່ນຮອງເອີກ " (ຂໍ້ 5-9).

ຂອງທຸກຢ່າງທີ່ໂມເຊສັ່ງໃຫ້ນຳມາຖວາຍນັ້ນລ້ວນແລ້ວແຕ່ຄວາມຈຳເປັນຕ້ອງໃຊ້ໃນຫໍຜ້າເຕັນທັງນັ້ນ, ສິ່ງທີ່
ໜ້າສັງເກດອີກຢ່າງນຶ່ງນັ້ນແມ່ນແຕ່ລະຄົນໄດ້ນຳເຄື່ອງມາຖວາຍຕາມສິ່ງທີ່ຕົນເອງມີໄວ້ໃນຄອບຄອງ ແຕ່
ທຸກຢ່າງສຳຄັນ ແລະມີຄ່າເທົ່າທຽມກັນໃນການຖວາຍ, ຜູ້ທຸກຢ່າງກອດບໍ່ມີຂອງມີຄ່ານຳມາຖວາຍລາວຈຶ່ງ
ຖວາຍນ້ຳມັນສຳລັບເຕີມຕະກຽງເພື່ອໃຊ້ໃນເວລາຊຸມນຸມກັນທີ່ຫໍເຕັນນັ້ນ. ຫລັງຈາກປະຊາຊົນໄດ້ຍິນການ
ກ່າວຂອງໂມເຊແລ້ວ ກໍພາກັນແຍກຍ້າຍກັນໄປເພື່ອຕຽມຖວາຍໃນມື້ໜ້າ.

ເຮືອງນີ້ເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຄິດເຖິງຄັ້ງນຶ່ງຂ້າພະເຈົ້າມີໂອກາດໄປຢ້ຽມຢາມຄຣິສຕະຈັກເຂດຊົນນະບົດ ແລ້ວ
ສັງເກດເຫັນເຮືອນນ້ອຍຫລັງນຶ່ງທີ່ຖືກປຸກຕັ້ງໄວ້ທາງເຂົ້າໂບດ ແຕ່ບໍ່ຮູ້ແລະບໍ່ເຂົ້າໃຈຄວາມໝາຍອັນໃດສຳ
ລັບເຮືອນນ້ອຍທີ່ເປັນຄືເຂົ້ານີ້, ຂ້າພະເຈົ້າເລີ້ມສົນໃຈຈຶ່ງຖາມສິດຍາພິບານວ່າ ເຮືອນນ້ອຍຫລັງນີ້ແມ່ນ
ໃຜຢູ່? ສິດຍາພິບານບອກຂ້າພະເຈົ້າວ່າເຮືອນນ້ອຍຫລັງນີ້ມີໄວ້ສຳລັບການຖວາຍຂອງພີ່ນ້ອງແຕ່ລະວັນອາ
ທິດ, ໃນບັນດາສະມາຊິກພວກເຮົາທີ່ຢູ່ບ້ານນອກນີ້ບໍ່ໄດ້ເຮັດການຄືຄົນໃນເມືອງ ດ້ວຍເຫດນີ້ການຖວາຍ
ຂອງເຂົາເຈົ້າແມ່ນເຂົ້າສານ, ຜັກ, ໝາກໄມ້, ໜໍ່ໄມ້, ໝາກອຶ, ກ້ວຍ, ເປັດ, ໄກ່, ປາແລະຊີ້ນແຫ້ງແດ່ ວ່າແຕ່
ວ່າໃຜມີອັນໃດກໍນຳເອົາອັນນັ້ນມາຖວາຍເພື່ອອາຈານ ແລະຜູ້ທຸກຢ່າງຈະມີຢູ່ມີກິນ ສລຸບແລ້ວການຖວາຍ
ເປັນເງິນສິດນີ້ມີສ່ວນນ້ອຍ. ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງຄິດຍ້ອງນ້ຳໃຈພີ່ນ້ອງໃນຊົນນະບົດນີ້. ໃນສັມຍອິສຣາເອັນກຳລັງ
ອົບພະຍົບນັ້ນບໍ່ມີຜູ້ໃດເຮັດການ ດ້ວຍເຫດນີ້ເຂົາຈຶ່ງຖວາຍຕາມທີ່ຕົນເອງມີໄວ້ໃນຄອບຄອງ.

2. ການຖວາຍຂອງປະຊາຊົນ: (ອົບພະຍົບ 35:20-36).

ວັນຕໍ່ມາປະຊາຊົນກໍພາກັນນຳເຄື່ອງທີ່ໂມເຊໄດ້ບອກນັ້ນມາຖວາຍດ້ວຍຄວາມພໍໃຈ "ແລະທຸກຄົນທີ່ມີໃຈ
ເຫຼື້ອມໃສສັດທາ ກໍໄດ້ນຳຂອງມາຖວາຍແກ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເພື່ອນຳໄປສ້າງຫໍເຕັນບ່ອນພຣະອົງຊົງສະຖິດຢູ່
ພວກເຂົາໄດ້ນຳທຸກສິ່ງທີ່ຈຳເປັນໃຊ້ໃນການນະມັສການ ແລະໃນການເຮັດເຄື່ອງນຸ່ງປະຈຳຕຳແໜ່ງຂອງປະ
ໂລຫິດມາຖວາຍແກ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ" (ຂໍ້ 21). ສຳລັບເຄື່ອງທີ່ນຳມາຖວາຍນັ້ນມີຫຍັງແດ່ໃຫ້ອ່ານຈາກ ຂໍ້
22-29. ມີສິ່ງນຶ່ງທີ່ຢາກເນັ້ນໜັກໃນຕອນນີ້ແມ່ນເຮືອງເຄື່ອງນຸ່ງມະຫາປະໂລຫິດນັ້ນມີຊື່ວ່າ (ephod) ທີ່
ພຣະຄັມພິລາວສະບັບປີ 2000 ເວົ້າວ່າ ເຄື່ອງປະຈຳຕຳແໜ່ງ, ຫລືບາງທີ່ເຮົາອາດຮ້ອງເຄື່ອງນັ້ນວ່າເຄື່ອງ
ແບບຂອງປະໂລຫິດເພື່ອນຸ່ງຊຸດນີ້ໃນການນຳພາປະຊາຊົນເຂົ້າເປົ້າພຣະເຈົ້າ ແລະເຄື່ອງຊຸດນີ້ແມ່ນອອກ
ແບບໂດຍພຣະເຈົ້າ ດ້ວຍເຫດນີ້ເຄື່ອງຊຸດນີ້ຈະຕ້ອງຖືກຕ້ອງຕາມແບບແຜນແທ້ໆ. ທ່ານສາມາດຊອກເບິ່ງ
ເຄື່ອງນີ້ໃນພຣະຄັມພິບາງສະບັບ ຫລືໄປຊອກຄົ້ນທາງ ອອນລາຍກໍໄດ້.

ແລ້ວໂມເຊໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງລາງຄົນໄວ້ສຳລັບວາງແຜນອອກແບບໃນການເຮັດເຄື່ອງເງິນ ແລະເຄື່ອງຄຳ "ໂມເຊ
ຈຶ່ງກ່າວແກ່ຄົນອິສຣາເອນວ່າ, "ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງອອກຊີ້ເບຊາເລນ ບຸດອູຣີ ຜູ້ເປັນບຸດຂອງເຮີເຜົ່າຢູດາ
ແລະພຣະອົງໄດ້ຊົງໃຫ້ຜູ້ນັ້ນປະກອບດ້ວຍພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າໃຫ້ມີສະຕິປັນຍາແລະຄວາມເຂົ້າໃຈ
ແລະຄວາມຮູ້ໃນການຊ່າງຝີມີຕ່າງໆເພື່ອຈະຄິດປະດິດລວດລາຍຢ່າງສລາດ ເຮັດດ້ວຍທອງຄຳ ແລະເງິນ
ແລະທອງສຳລິດ" (ຂໍ້ 30-33).

ນອກຈາກການຖວາຍສິ່ງຂອງເຫຼົ່ານີ້ແລ້ວພວກອິສຣາເອນຍັງຖວາຍແຮງງານຕາມຄວາມສາມາດຂອງເຂົາ ແຕ່ສໍາລັບເຊບາເລນ ຜູ້ທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງເລືອກນັ້ນພຣະເຈົ້າໄດ້ອວຍພອນເປັນພິເສດດັ່ງນີ້; "ພຣະອົງໄດ້ຊົງ ທັດຜູ້ນັ້ນປະກອບດ້ວຍພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າໃຫ້ມີສະຕິປັນຍາແລະຄວາມເຂົ້າໃຈແລະຄວາມຮູ້ໃນການ ຊ່າງຜີມີຕ່າງໆເພື່ອຈະຄົດປະດິດລວດລາຍຢ່າງສລາດ ເຮັດດ້ວຍທອງຄໍາ ແລະເງິນ ແລະທອງສໍາຣິດແລະ ເຈ້ຍລະນັ້ຍແກ້ວຕ່າງໆ ສໍາລັບຝັງໃນກະໂບກແລະການແກະສລັກໄມ້ ຄືໃຫ້ມີສິມິດິເລີດທຸກຢ່າງພຣະອົງຊົງ ດົນໃຈໃຫ້ຜູ້ນັ້ນມີນໍ້າໃຈທີ່ຈະສອນຄົນອື່ນໄດ້ດ້ວຍ ພ້ອມດ້ວຍ ໂອໂຮລີອາບ ບຸດອາຣີຊາມາກເຜົາດານ ຄົນ ທັງສອງນີ້ພຣະອົງຊົງປະທານສະຕິປັນຍາຄວາມສາມາດໃນການທີ່ຈະກະທໍາງານໄດ້ທຸກຢ່າງ ຄືການຊ່າງສີ ມີ ການຊ່າງອອກແບບແລະການຊ່າງດ້າຍສີ ຄືສີຟ້າ ສີມ່ວງ ສີແດງເຂັ້ມ ແລະເສັ້ນປ່ານປັນຢ່າງດີ ແລະຊ່າງ ຕໍ່າ ຄືທໍາການຊ່າງສີມີໄດ້ທຸກຢ່າງ ແລະເປັນຊ່າງອອກແບບຢ່າງສລາດດ້ວຍ" (ຂໍ້ 34-36).

ເຮືອງນີ້ສອນໃຫ້ເຮົາເຫັນວ່າຖ້າພຣະເຈົ້າເລືອກຜູ້ໃດແລ້ວພຣະອົງກໍຈະອວຍພອນຜູ້ນັ້ນໃຫ້ມີຄວາມສາມາດ, ມີຄວາມສລາດດັ່ງທີ່ໄດ້ເຫັນພຣະທັມຕອນນີ້, ແມ່ນແຕ່ໂມເຊເອງເມື່ອກ່ອນເພິ່ນກໍບໍ່ມີຄວາມສາມາດ ແຕ່ ຫລັງຈາກພຣະເຈົ້າເລືອກເພິ່ນໃຫ້ເປັນຜູ້ນໍາແລ້ວ ເພິ່ນກໍເປັນຜູ້ນໍາທີ່ດີທີ່ສຸດຜູ້ນຶ່ງ ເພາະມີພຣະເຈົ້າຊົງນໍາພາ.

3. ຈົນເຫລືອໃຊ້: (ອີບພະຍົບ 36:2-7).

ໂມເຊໄດ້ພາອິສຣາເອັນປຸກສ້າງຫໍເຕັນແລະມອບວຽກງານໃຫ້ແຕ່ລະຄົນຮັບຜິດຊອບ ແຕ່ຂະນະທີ່ກໍ່ສ້າງນັ້ນ ກໍມີຄົນນໍາເຄື່ອງມາຖວາຍທຸກເຊົ້າຢ່າງຫລວງຫລາຍ "ແຕ່ຍັງມີຊາວອິສຣາເອນຄົນອື່ນສືບຕໍ່ນໍາຂອງມາ ຖວາຍມາໃຫ້ໂມເຊທຸກເຊົ້າ" (ຂໍ້ 3ຂ). ຈົນພວກນາຍຊ່າງມາລາຍງານຕໍ່ໂມເຊວ່າເຄື່ອງທີ່ປະຊາຊົນນໍາມາ ຖວາຍນັ້ນຫລາຍເກີນກວ່າເຮົາຕ້ອງການແລ້ວ, ດ້ວຍເຫດນີ້ໂມເຊຈຶ່ງບອກປະຊາຊົນວ່າ "ຢ່າໃຫ້ຊາຍຍິງ ເອົາຂອງສໍາລັບທໍາສະຖານທີ່ນະມັສການມາຖວາຍອີກເລີຍ" ເຫດສະນັ້ນປະຊາຊົນຈຶ່ງຢັບຢັ້ງບໍ່ເອົາຂອງມາ ຖວາຍອີກເພາະຂອງທີ່ເຂົາມີຢູ່ແລ້ວກໍພໍ ແລະຍັງມີເຫລືອອີກ" (ຂໍ້ 6-7).

ເຮືອງເລົ່າ. ອີງຕາມຄໍາບອກເລົ່າຂອງສາສນາຈານ ດຣ. ບຽວ ສະກາ ທີ່ກໍາລັງປຸກໂບດໃໝ່ໃກ້ບ້ານຂ້າພະ ເຈົ້າ ເພິ່ນຕ້ອງໄດ້ປ່ຽນແປງຈາກແຜນຕົ້ນເດີມຫລາຍຢ່າງ ເນື່ອງຈາກວ່າການຖວາຍຄັ້ງແຮກກໍພໍດີກັບລາຍ ຈ່າຍທັງໝົດ. ບັນຫາມີຢູ່ວ່າ ແຕ່ກ່ອນຈະເລີ້ມຕົ້ນນັ້ນຜູ້ຊ່ຽວຊານບອກວ່າຈະຕ້ອງແປງດິນທີ່ອ່ອນຕົວໃຫ້ແຂງ ເສັ້ງກ່ອນຈຶ່ງຈະປຸກໄດ້ ບໍ່ດັ່ງນັ້ນເມື່ອສ້າງຕົກຂຶ້ນແລ້ວມັນຈະມີຮອຍແຕກຮ້າວໄປຫລາຍຈຸດ, ມູນຄ່າຈະແປງ ໜ້າດິນນັ້ນຕົກເປັນຮາຄານຶ່ງສ່ວນສືບຂອງເງິນທັງໝົດ ດ້ວຍເຫດນີ້ທ່ານ ດຣ. ບຽວ ຈະຕ້ອງຕັດຫລາຍຫ້ອງ ຮຽນ ແລະຫ້ອງອື່ນໆອີກຫລາຍຫ້ອງອອກ ເພື່ອໃຫ້ພໍດີກັບເງິນທີ່ວາງໄວ້. ແຕ່ໃນກໍຣະນີຂອງໂມເຊທີ່ຮັບການ ຖວາຍຈາກປະຊາຊົນນັ້ນມັນກົງກັນຂ້າມຈົນໂມເຊໄດ້ຫ້າມບໍ່ຮັບການຖວາຍອີກແລ້ວ.

ຄໍາຖາມ:

1. ໃນການຈັດຕັ້ງມາສ້າງທໍ່ເຕັມນີ້ແມ່ນໃຜເປັນນາຍຊ່າງໃຫຍ່? ເພິ່ນຮັບຂໍ້ມູນ (blue print) ມາແຕ່ໃສ?
2. ໂມເຊໄດ້ປະກາດໃຫ້ອິສຣາເອນຖວາຍແນວໃດ? ການນໍາມາຖວາຍນັ້ນຜູ້ຖວາຍຕ້ອງຮູ້ສຶກແນວໃດ?
3. ເມື່ອເຂົາບໍ່ມີລ້ານິງານຂອງຖວາຍນີ້ເຂົາເອົາມາແຕ່ໃສ?
4. ການຖວາຍຂອງໂບດຊິນນະບົດໃນບົດຮຽນນີ້ເຂົາຖວາຍຫຍັງແດ່ ເມື່ອເຂົາບໍ່ໄດ້ເຮັດການ?
5. ໂມເຊໄດ້ມອບວຽກງານອັນໃດໃຫ້ພວກນາຍຊ່າງ?
6. ພວກນາຍຊ່າງລາຍງານເຄື່ອງທີ່ປະຊາຊົນນໍາມາຖວາຍແນວໃດ?
7. ເປັນຫຍັງໂມເຊຈຶ່ງປະກາດບໍ່ໃຫ້ເອົາເຄື່ອງຖວາຍມາອີກ?

ຫວ

ບົດຮຽນ 14

ເມື່ອຮຽບຮ້ອຍຈຶ່ງກ້າວຕໍ່ໄປ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:	ອົບພະຍົບ 39:32, 42-43; 40:1-2, 16-17, 32-38
ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:	ອົບພະຍົບ 39:32--40:38
ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:	ເມື່ອອິສຣາເອັນສ້າງຫໍເຕັນແລ້ວພຣະເຈົ້າກໍນຳພາເຂົາເດີນຕໍ່ໄປ.
ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:	ພຣະເຈົ້າລໍຖ້າເຂົາເຮັດຫຍັງສຳເລັດກ່ອນນຳເຂົາເດີນໜ້າຕໍ່ໄປ?
ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນ:	ເມື່ອສຳເລັດການສ້າງຫໍເຕັນຂັ້ນຕົ້ນຈຶ່ງຊົງນຳເຂົາໄປແຜ່ນດິນທີ່ຊົງສັນຍາ.

ບົດນຳ

ດັ່ງທີ່ໄດ້ກ່າວມາໃນບົດຮຽນແລ້ວ ເຮືອງເຄື່ອງນຸ່ງຂອງປະໂຣທິດ (ເອ ໂຟດ) ສຳຄັນເປັນຢ່າງຍິ່ງ ເພາະເຄື່ອງນຸ່ງຜູ້ນຳພາອິສຣາເອັນເຂົ້າເຝົ້າພຣະເຈົ້າໃນຫໍເຕັນ ຕາມການອອກແບບຂອງພຣະເຈົ້າ. ເມື່ອອິສຣາເອັນເຮັດທຸກຢ່າງຕາມແບບແຜນຂອງພຣະເຈົ້າແລ້ວພຣະອົງຈຶ່ງຊົງນຳເຂົາເດີນໜ້າຕໍ່ໄປຍັງແຜ່ນດິນພຣະສັນຍາ.

1. ວຽກງານສ້າງຫໍເຕັນສຳເລັດ: (ອົບພະຍົບ 39:32-43).

ໃນຖານະທ່ານເປັນຄຣິສຕຽນ ທ່ານໄດ້ຮັບໜ້າທີ່ມອບໝາຍອັນໃດອັນນຶ່ງຈາກໂບດ ຫລືອາຈານຂອງທ່ານ ມອບໝາຍງານອັນໃດອັນນຶ່ງໃຫ້ບໍ່? ການຮັບໜ້າທີ່ມອບໝາຍນັ້ນຫາກທ່ານຖືວ່າເປັນໜ້າທີ່ມອບໝາຍຈາກອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າທ່ານຄົງເຮັດໄດ້ດີ? ພ້ອມດຽວກັນນັ້ນຫາກທ່ານຄິດວ່າ ເຮັດເພື່ອຊ່ອຍແບ່ງເບົາອາຈານທ່ານກໍຈະເຮັດໄດ້ເພາະເຫັນແກ່ໜ້າອາຈານ ແຕ່ລາງເທື່ອອາດເຮັດດ້ວຍຄວາມຈຳໃຈເຮັດກໍເປັນໄດ້. ໃນບົດຮຽນອາທິດແລ້ວເຮົາໄດ້ຮຽນເຮືອງໂມເຊສັ່ງໃຫ້ປະຊາຊົນອິສຣາເອັນນຳເຄື່ອງຕ່າງໆ ມາຖວາຍ ເພື່ອສ້າງຫໍເຕັນ ພວກອິສຣາເອັນເຮັດໄດ້ດີເກີນຄາດໝາຍຈົນເຄື່ອງທີ່ນຳມາຖວາຍນັ້ນເຫລືອໃຊ້ ເພາະເຂົາເຕັມໃຈຖວາຍເພື່ອພຣະເຈົ້າ ບໍ່ແມ່ນເຫັນແກ່ໜ້າໂມເຊ.

" ໃນທີ່ສຸດການສ້າງຫໍເຕັນ ບ່ອນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າສະຖິດຢູ່ກໍສຳເລັດລົງທຸກຢ່າງ ຊາວອິສຣາເອັນໄດ້ເຮັດທຸກສິ່ງຕາມທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສັ່ງໄວ້ກັບໂມເຊທຸກປະການ" (39:32). ເຮົາສັ່ງເກດເຫັນວ່າປະຊາຊົນເຊື້ອຟັງໂມເຊເປັນຜູ້ຮັບຂໍ້ມູນຕ່າງໆມາຈາກພຣະເຈົ້າ ເວລາເພິ່ນເຂົ້າເຝົ້າພຣະເຈົ້ານັ້ນ ແລ້ວເພິ່ນກໍໄດ້ນຳຂໍ້ມູນນັ້ນມາເວົ້າໃຫ້ອິສຣາເອັນຟັງ ພວກອິສຣາເອັນບໍ່ແມ່ນແຕ່ຟັງເທົ່ານັ້ນ ພວກເຂົາຍັງພ້ອມໃຈກັນປະຕິບັດຕາມການນຳພາຂອງໂມເຊອີກ ດ້ວຍເຫດນີ້ການສ້າງຫໍເຕັນຈຶ່ງສຳເລັດກໍຍ້ອນເຂົາຍອມຟັງຊຶ່ງກັນແລະກັນ.

ຫລັງຈາກການສ້າງສໍາເລັດແລ້ວ ໂມເຊກໍເປັນຜູ້ກວດເບິ່ງເພື່ອໃຫ້ທຸກຢ່າງເປັນໄປຕາມທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກໍາໜົດໄວ້, ສ່ວນການທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງກໍາໜົດແນວໃດແດ່ນັ້ນມີລາຍລະອຽດຢູ່ໃນຂໍ້ 39:33-42. ຫລັງຈາກໂມເຊໄດ້ສໍາຮວດກວດກາເປັນທີ່ຮຽບຮ້ອຍ ຈຶ່ງອວຍພອນແກ່ປະຊົນຜູ້ເຮັດຕາມທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງກໍາໜົດໄວ້ທຸກປະການ " ແລ້ວໂມເຊກໍກວດເບິ່ງທຸກສິ່ງແລະເຫັນວ່າ ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດຕາມທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສັ່ງໄວ້ທຸກປະການ ດັ່ງນັ້ນ ໂມເຊຈຶ່ງໄດ້ອວຍພອນພວກເຂົາ" (ຂໍ້ 43). ພຣະຄໍາພີບໍ່ໄດ້ບອກວ່າໂມເຊໄດ້ອວຍພອນເຂົາແນວໃດ ແຕ່ເຮົາກໍເຊື່ອແນ່ວ່າເຫດທີ່ເພິ່ນອວຍພອນເຂົາກໍເພາະເຂົາເຮັດຕາມທີ່ເພິ່ນໄດ້ສັ່ງໃຫ້ເຂົາເຮັດ.

2. ຊົງແຕ່ງຕັ້ງວັນເດືອນສໍາຄັນ: (ອີບພະຍົບ 40:1-2)

ເມື່ອໂມເຊອວຍພອນເຂົາເປັນຮຽບຮ້ອຍແລ້ວພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງສັ່ງແຕ່ງຕັ້ງວັນສໍາຄັນດັ່ງນີ້ " ໃນມື້ທໍາອິດຂອງເດືອນທີໜຶ່ງ ຈຶ່ງຕັ້ງທໍເຕັນບ່ອນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າສະຖິດຢູ່ຂຶ້ນ" (40:2). ແລ້ວໂມເຊກໍໄດ້ເຮັດຕາມພຣະເຈົ້າຊົງສັ່ງທຸກປະການ " ໂມເຊກໍໄດ້ເຮັດທຸກສິ່ງຕາມທີ່ພຣະເຈົ້າສັ່ງໄວ້ ດັ່ງນັ້ນໃນມື້ທໍາອິດຂອງເດືອນທີໜຶ່ງຂອງປີທີສອງ ຫລັງຈາກພວກເຂົາໄດ້ອອກມາຈາກເອີບ ພວກເຂົາກໍໄດ້ຕັ້ງທໍເຕັນບ່ອນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າສະຖິດຢູ່ຂຶ້ນ" (40:16-17). ໂມເຊກໍໄດ້ເຮັດຕາມພຣະເຈົ້າຊົງສັ່ງທຸກປະການ " ໂມເຊກໍໄດ້ເຮັດທຸກສິ່ງຕາມທີ່ພຣະເຈົ້າສັ່ງໄວ້ ດັ່ງນັ້ນໃນມື້ທໍາອິດຂອງເດືອນທີໜຶ່ງຂອງປີທີສອງ ຫລັງຈາກພວກເຂົາໄດ້ອອກມາຈາກເອີບ ພວກເຂົາກໍໄດ້ຕັ້ງທໍເຕັນບ່ອນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າສະຖິດຢູ່ຂຶ້ນ" (40:16-17). ບ່ອນບໍ່ມີສິດ ຫລືມີສຽງໃດໆເທົ່າທຽມກັບຊາວເອີບມາຫລາຍຮ້ອຍປີ, ການທີ່ເຂົາລອດພົ້ນຈາກການເປັນຂ້ອຍຂ້າມາໄດ້ກໍເພາະການຊ່ວຍເຫລືອຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ເຂົາຈຶ່ງກາຍເປັນຊົນຊາດພິເສດໃນໂລກຈົນເຖິງທຸກວັນນີ້ ແລະວັນເດືອນທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງແຕ່ງຕັ້ງນັ້ນຍັງຢູ່ໃນຄວາມຊົງຈໍາຂອງອິສຣາເອນຈົນເທົ່າທຸກວັນນີ້.

ການຮູ້ຈັກຄວາມເປັນມາຂອງຕົນເອງນັ້ນຊ່ອຍໃຫ້ຄົນເຮົາມີຄວາມນອບນໍ້ອມຖ່ອມຕົວລົງທາກຄິດໃນທາງດີ, ພຣະເຈົ້າມີພຣະປະສົງໃຫ້ອິສຣາເອນໃຫ້ເປັນຊົນຊາດທີ່ຮູ້ຈັກພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າ ເພາະວ່າການຮູ້ຈັກພຣະຄຸນນັ້ນໄດ້ນໍາຄວາມອຸດົມສົມບູນມາສູ່ເຂົາ ເພາະວ່າພຣະເຈົ້າຈະໄດ້ອວຍພອນເຂົາ, ແຕ່ການເນຣະຄຸນນັ້ນກໍໄດ້ເຫັນມາຄັ້ງໜຶ່ງແລ້ວຕອນເຂົາສ້າງງົວຄໍາ ວ່າເປັນພຣະທີ່ນໍາໜ້າເຂົາໃນການເດີນທາງໄປຍັງແຜ່ນດິນທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງມອບໃຫ້, ໃນເວລານັ້ນທາກໂມເຊບໍ່ຂໍຮ້ອງໃຫ້ພຣະອົງຊົງຜ່ອນຜັນເຂົາຄົງເປັນແນວອື່ນໄປແລ້ວ. ເຮົາທັງຫລາຍຄວນຮູ້ວ່າເຮົາເປັນໃຜມາຈາກໃສ? ມາເຖິງວັນນີ້ໄດ້ແນວໃດ? ເຮົາມາຮອດວັນນີ້ກໍຍ້ອນພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນບໍ່? ດັ່ງນັ້ນເຮົາຢ່າຫລົງລືມພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າ ຈຶ່ງເຮັດທຸກຢ່າງຕາມພຣະອົງຊົງບັນຊາແລ້ວພຣະອົງຈະຊົງອວຍພອນເຮົາຕາມນໍ້າພຣະທັຍພຣະອົງ.

3. ຊົງສະຖິດກັບອິສຣາເອນ: (ອີບພະຍົບ 40:34-38).

ຊາວອິສຣາເອນກໍເໝືອນຊົນຊາດອື່ນໆທີ່ໄປທີ່ຕ້ອງການມີພຣະເຈົ້າທີ່ເບິ່ງເຫັນກັບຕາ ແລະສາມາດສໍາຜັດຈັບບາຍໄດ້ຄືກັບຮູບພຣະຕ່າງໆຂອງຊາວກຣີກ, ດ້ວຍເຫດນີ້ແຫລະຊາວອິສຣາເອນຈຶ່ງພາກັນສ້າງງົວຄໍາຂຶ້ນມາໃນບົດຮຽນອາທິດແລ້ວ ແຕ່ຄວາມຄິດຂອງເຂົາທີ່ເອົາຮູບງົວຄໍາມາແທນພຣະເຈົ້ານັ້ນ ໄດ້ກາຍເປັນຈຸດເລັ່ມຕົ້ນໃຫ້ພຣະເຈົ້າໂກດຮ້າຍຈົນເກືອບປະຖິ້ມເຂົາໃຫ້ເປັນໄປຕາມບາບກັມຂອງເຂົາ ແຕ່ເນື່ອງຈາກໂມເຊ

ໄດ້ຂໍຮ້ອງພຣະອົງໄວ້ ພຣະອົງຈຶ່ງຟັງສຽງຄໍາຂໍຮ້ອງໂມເຊຈົນມາເຖິງເວລາທີ່ພຣະອົງຊົງມາປາກົດຕົວສະຖິດ
ນໍາເຂົາດ້ວຍມືກ້ອນເມກໜາປົກຄຸມທໍ່ເຕັ້ນທັງກາງເວັນແລະກາງຄືນອັນບົ່ງບອກເຖິງພຣະຮັສມີຂອງພຣະອົງ
ໄດ້ປົກຄຸມທໍ່ເຕັ້ນນັ້ນ. "ຕໍ່ມາເມກໄດ້ມາປົກຄຸມທໍ່ເຕັ້ນ ແລະແສງສຸກໃສແຫ່ງສະງ່າຣາສີຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ
ກໍປົກເຕັມຢູ່ທີ່ທໍ່ເຕັ້ນນັ້ນ ໂມເຊເຂົ້າໄປໃນທໍ່ເຕັ້ນບໍ່ໄດ້ ເພາະທີ່ນັ້ນເມກໜາແໜ້ນຫລາຍ" (ຂໍ້ 34). ແປວ່າ
ຫລັງຈາກສ້າງທໍ່ເຕັ້ນນັ້ນເສັດຮຽບຮ້ອຍ ແລະໂມເຊກໍໄດ້ເຮັດທຸ່ຍ່າງຕາມທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງສັ່ງແລ້ວ ພຣະເຈົ້າຊົງ
ມາສະຖິດຢູ່ໃນທໍ່ເຕັ້ນ ເພື່ອໃຫ້ອິສຣາເອນຮູ້ວ່າພຣະອົງຊົງເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ຊົງນໍາພາເຂົາ ແລະຢູ່ກັບເຂົາ.
ການລົງມາສະຖິດຂອງພຣະເຈົ້າເປັນເໝືອນເມກປົກຄຸມທໍ່ເຕັ້ນໃນວັນເວລາທີ່ມີອາກາດສົດໃສສ່ອງແຈ້ງທົ່ວ
ທຸກບ່ອນ, ການທີ່ເມກປົກຄຸມທໍ່ເຕັ້ນນັ້ນຊາວອິສຣາເອນທຸກຖ້ວນໜ້າໄດ້ເຫັນດ້ວຍສາຍຕາຂອງເຂົາທັງກາງ
ເວັນແລະການຄືນອັນເປັນສັນຍາລັກວ່າ ພຣະເຈົ້າຊົງສະຖິດຢູ່ນໍາທັງກາງເວັນແລະກາງຄືນ, ມາບັດນີ້ຊາວ
ອິສຣາເອນຮູ້ແນ່ແກ່ໃຈແລ້ວວ່າເຂົາມີອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງຢູ່ນໍາເຂົາ ແລະເຂົາຈະບໍ່ກັບໄປຂາບໄຫວ້ຮູບງົວ
ຄໍາແລະຮູບພຣະອື່ນອີກຕໍ່ໄປ.

ການຊົງນໍາຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເພື່ອນໍາຊາວອິສຣາເອນຄັ້ງນີ້ ເຮົາໄດ້ເຫັນພຣະຮັສມີຂອງພຣະອົງເປັນ
ເໝືອນເມກປົກຄຸມທໍ່ເຕັ້ນສັກສິດທັງກາງເວັນແລະກາງຄືນ, ຊາວອິສຣາເອນຈະບໍ່ເຄື່ອນຍ້າຍໄປທາງໃດ
ຕາບໃດເມກຍັງປົກຄຸມທໍ່ເຕັ້ນຢູ່ ແລະອິສຣາເອນຈະຕ້ອງເຄື່ອນຍ້າຍໄປຂ້າງໜ້າເມື່ອເມກຍ້າຍໄປຂ້າງໜ້າ.
ພວກເຂົາເຂົ້າໃຈວ່າເມື່ອກ້ອນເມກຢຸດ ແປວ່າພຣະເຈົ້າຊົງໃຫ້ເຂົາພັກຜ່ອນເອົາແຮງໄວ້ມື້ໜ້າ, ດ້ວຍເຫດນີ້
ເຂົາຈະເດີນໜ້າຕໍ່ໄປເມື່ອກ້ອນເມກຍ້າຍໄປ ແລະກໍຈະຢຸດຜັກຜ່ອນກໍຕໍ່ເມື່ອກ້ອນເມກຢຸດຢູ່ທີ່ເດີມ. "ຊາວ
ອິສຣາເອນໄດ້ເຄື່ອນຍ້າຍຄ້າຍພັກຂອງພວກເຂົາໄປສູ່ທີ່ອື່ນ ກໍຕໍ່ເມື່ອເມກໝອກໄດ້ຫາຍໄປຈາກທໍ່ເຕັ້ນ ຕາບ
ໃດກ້ອນເມກທີ່ປົກຄຸມຢູ່ທີ່ນັ້ນ ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ອອກເດີນທາງ ໄປຍັງທີ່ອື່ນເດັດຂາດ" (ຂໍ້ 36-37).

ການເດີນທາງຕາມເສັ້ນທາງຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ເໝືອນດັ່ງຊາວອິສຣາເອນເປັນຮູບພາບອັນສໍາຄັນທີ່
ຄຣິສຕຽນວັນນີ້ຈະຕ້ອງເອົາມາເປັນບົດຮຽນ ຈຶ່ງສັງເກດເບິ່ງຊາວອິສຣາເອນຢຸດພັກຜ່ອນ ແລະເດີນຕໍ່ໄປນັ້ນ
ແມ່ນມຸ້ງໜ້າຕິດຕາມກ້ອນເມກທີ່ເລື່ອນລອຍໄປຕາມອາກາດ ແລະເຂົາກໍປະຕິບັດ ຕິດຕາມຢ່າງເດັດຂາດ.
ຊີວິດຂອງອິສຣາເອນກັບພວກເຮົາເວລານີ້ກໍບໍ່ມີຫຍັງແຕກຕ່າງເທົ່າໃດ ເພາະວ່າຊາວອິສຣາເອນນັ້ນພຣະ
ເຈົ້າຊົງປົດປ່ອຍເຂົາອອກຈາກການເປັນຂ້ອຍຂ້າທີ່ປະເທດເອຢິບ ໂດຍໃຊ້ໂມເຊເປັນຜູ້ເວົ້າຈາແລະນໍາທາງ
ເຂົາດັ່ງໄດ້ຮຽນໃນບົດຮຽນນີ້, ພວກອິສຣາເອນໄດ້ພົ້ນຈາກການເປັນຂ້ອຍຂ້າທີ່ປະເທດເອຢິບກໍເພາະເຂົາ
ເຊື່ອແລະຕິດຕາມ ໂມເຊຜູ້ຕາງໜ້າພຣະເຈົ້າ. ສ່ວນພວກເຮົາພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງໄຖ່ເຮົາຈາກຄວາມຜິດ, ຄວາມ
ບາບຂອງພວກເຮົາ ໂດຍໃຊ້ພຣະເຢຊູຜູ້ຊົງເປັນພຣະບຸດອົງດຽວຂອງພຣະອົງລົງມາຕາຍແທນຄວາມຜິດ
ແລະຄວາມບາບຂອງພວກເຮົາ ແລະພວກເຮົາກໍໄດ້ພົ້ນຍ້ອນເຮົາເຊື່ອແລະຟັງພຣະເຢຊູຜູ້ຊົງເປັນພຣະບຸດ
ຂອງພຣະເຈົ້າ.

ຄໍາຖາມ:

1. ເຄື່ອງນຸ່ງປະໂຫຍດມີຊື່ວ່າແນວໃດ? ໃຜເປັນຜູ້ອອກແບບ?
2. ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງມອບໝາຍໜ້າທີ່ການສ້າງກໍເຕັ້ນໃຫ້ຜູ້ໃດເປັນຜູ້ສ້າງ?
3. ດ້ວຍເຫດໃດການສ້າງກໍເຕັ້ນຈຶ່ງສໍາເລັດແລະຖືກຕ້ອງ?
4. ເມື່ອສ້າງກໍເຕັ້ນເປັນທີ່ຮຽບຮ້ອຍແລ້ວມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນ?
5. ພຣະເຈົ້າຊົງສະຖິດຢູ່ກັບກໍເຕັ້ນໃນຮູບຮ່າງແນວໃດ?
6. ອິສຣາເອນເດີນທາງຕໍ່ໄປນັ້ນເຂົາເອົາຫຍັງເປັນເຄື່ອງນໍາທາງ?
7. ຊາວອິສຣາເອນເດີນທາງຕາມກ້ອນເມກ ທ່ານເດເດີນທາງຕາມອັນໃດ?

ຫວ

ບົດຮຽນອີສເຕີ ຢ່າຊູ່ຢ້ານ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:	ມັດທາຍ 28:1-10
ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:	ມັດທາຍ 28
ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:	ໃຫ້ເຮົາມີຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີ ທີ່ພຣະເຢຊູຄືນມາຈາກຕາຍ ແລະ ເຮົາບໍ່ຕ້ອງຢ້ານອັນໃດອີກຕໍ່ໄປ.
ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:	ທ່ານມີຄວາມຢ້ານກົວອັນໃດ ແທນທີ່ເຮົາຈະຍິນດີໃນພຣະເຢຊູ?
ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນ:	ເປັນຫຍັງການຄືນມາຈາກຕາຍຂອງພຣະເຢຊູຈຶ່ງໃຫ້ເຮົາເຊົາຢ້ານ ແລະມີຊີວິດທີ່ເຕັມລື້ນດ້ວຍຄຸນຄ່າຂອງຊີວິດ.

ບົດນຳ

ຫລັງຈາກບັນຈຸສົບຂອງພຣະເຢຊູໄດ້ສາມວັນແລ້ວ ກໍມີພວກຜູ້ຍິງໄປຍັງອຸບໂມງຝັງສົບພຣະເຢຊູ, ພວກຜູ້ຍິງເຫລົ່ານີ້ໄດ້ຮັບຂ່າວຈາກເທວະດາວ່າ ພຣະເຢຊູຊົງຄືນພຣະຊົນແລ້ວ ແລະເທວະດາຍັງບອກພວກຜູ້ຍິງນີ້ວ່າ ຢ່າຊູ່ຢ້ານ ແລະເມື່ອເຂົາພົບກັບພຣະເຢຊູແລ້ວພຣະອົງຊົງມອບງານໃຫ້ໄປສົ່ງຂ່າວແກ່ພວກສາວົກ.

1. ຢ່າງໄປປ່າຊ້າ: (ມັດທາຍ 28:1-4).

ຄົນສ່ວນຫລວງຫລາຍບໍ່ຄ່ອຍຍິນດີທີ່ຈະໄປທ່ຽວຫລິ້ນປ່າຊ້າ ໂດຍສະເພາະຢ່າງຍິ່ງແມ່ນປ່າຊ້າສມັຍກ່ອນທີ່ປະເທດຂອງພວກເຮົາ ເພາະໃນນັ້ນມີແຕ່ສິ່ງທີ່ເປັນຕາຢ້ານ ແລະບໍ່ໜ້າເບິ່ງແຕ່ຢ່າງໃດ ຫາກຈຳເປັນຈະຕ້ອງຜ່ານຍາມກາງເວັນກໍໄຄແດ່ແຕ່ຍາມກາງຄືນ ຫລືຄຳມົດແລ້ວ ເກືອບເວົ້າໄດ້ວ່າບໍ່ມີໃຜດອກຈະເຂົ້າໄປເພາະວ່າມັນທັງຮຶກເຮື້ອໄປດ້ວຍຕົ້ນໄມ້ໃບຫຍ້າທີ່ປົກຄຸມໄປທຸກບ່ອນ, ຫາກເປັນປ່າຊ້າຄືເມືອງອະເມຣິກາກໍໄຄແດ່. ໃນບົດຮຽນວັນນີ້ເຮົາເຫັນວ່າພວກຜູ້ຍິງໄດ້ເດີນທາງໄປຍັງອຸບໂມງຝັງສົບພຣະເຢຊູ ຖ້າເວົ້າພາສາແຈ້ງແລ້ວແມ່ນພວກນາງໄປບ່ອນຝັງສົບນັ້ນເອງ, ແຕ່ອຸບໂມງຝັງສົບພຣະເຢຊູນັ້ນແຕກຕ່າງກັບອຸບໂມງທົ່ວໄປ ເພາະວ່າອຸບໂມງທີ່ບັນຈຸສົບພຣະເຢຊູນັ້ນເປັນອຸບໂມງທີ່ຍັງບໍ່ທັນມີຜູ້ໃດໄປຝັງສົບເທື່ອ. " ພາຍຫລັງວັນສະບາໂຕນັ້ນເວລາໃກ້ຮຸ່ງເຊົ້າວັນຕົ້ນສັປດາ ມາຣິອາໄທມັກດາລາ ກັບມາຣິອາອີກຄົນນຶ່ງນັ້ນໄດ້ພາກັນໄປເບິ່ງອຸບໂມງ " (ຂໍ້ 1). ຄຳວ່າພາຍຫລັງວັນສະບາໂຕ ແປວ່າຫລັງຈາກວັນເສົາ ເພາະວ່າວັນເສົາເປັນວັນສະບາໂຕ ດ້ວຍເຫດນີ້ຫລັງຈາກວັນສະບາໂຕຈຶ່ງແປວ່າວັນອາທິດ, ພຣະທັມ ໂຢຮັນບັນທຶກວ່າໃນຂະນະທີ່ພວກຜູ້ຍິງໄປຍັງອຸບໂມງນັ້ນຍັງບໍ່ທັນຮຸ່ງແຈ້ງເທື່ອ (ອ່ານ ໂຢຮັນ 20:1).

ພວກນາງອິດລໍຖ້າຟ້າແຈ້ງສວ່າງບໍ່ໄດ້ ຈຶ່ງຕັດສິນໃຈພາກັນຢ່າງຈາກບ້ານເຮືອນຂອງຕົນໄປຍັງອຸບໂມງຝັງສົບ (ປ່າຊ້າ) ຍັງບໍ່ທັນແຈ້ງສວ່າງເທື່ອ, ການໄປຂອງພວກນາງນັບວ່າຜ່ານຜ່າຄວາມຢ້ານກົວຫລາຍປະການເຊັ່ນ

ຍ້ານທີ່ຈະເຂົ້າໄປອຸບໂມງໃນຍາມຄໍ່າມືດ, ຍ້ານເມື່ອໄປແລ້ວຈະເຂົ້າໄປໃນອຸບໂມງບໍ່ໄດ້, ຍ້ານພວກເຈົ້າໜ້າທີ່ທາງການເອົາເຮືອງກະພໍປານນັ້ນ ແຕ່ດ້ວຍແຮງສັດທາໃນຄວາມຮັກຄວາມນັບຖື ການຍ້ານເຫລົ່ານັ້ນຈຶ່ງຖືກລົບລ້າງໄປ, ສ່ວນພວກສາວິກໄດ້ພາກັນຮວມຕົວກັນຢູ່ໃນຫ້ອງທີ່ອັດປະຕູໄວ້.

ນາງມາຮອາ ໄທມັກດາລາໄດ້ໄປອຸບໂມງແຕ່ເຂົ້າມືດຮ່ວມກັບຄົນອື່ນ, ມາຮອາ ໄທມັກດາລາຮູ້ສຶກວ່າລາວເປັນໜີ້ພຣະຄຸນພຣະເຢຊູຢ່າງໃຫຍ່ຫລວງ ເພາະວ່າຄັ້ງນຶ່ງພຣະເຢຊູໄດ້ເຜີຍລາວໃຫ້ພົ້ນຈາກຜິຮ້າຍເຈັດໂຕເຂົ້າສິ່ງນາງໃນ (ລູກາ 8:2). ດ້ວຍເຫດນັ້ນນາງຈຶ່ງເລືອກເຊື່ອແລະຕິດຕາມພຣະເຢຊູໂດຍບໍ່ຍ້ານຕໍ່ສິ່ງໃດໆເລີຍ, ຍັງບໍ່ເທົ່ານັ້ນຕອນທີ່ພຣະເຢຊູຖືກຄຶງທີ່ໄມ້ກາງແຂນສາມວັນທີ່ຜ່ານມານີ້ກໍແມ່ນພວກແມ່ຍິງເຫລົ່ານີ້ແຫລະທີ່ເຝົ້າຢູ່ທີ່ໄມ້ກາງແຂນ "ຢູ່ທີ່ນັ້ນມີຜູ້ຍິງຫລາຍຄົນຄອຍເບິ່ງແຕ່ທ່າງໄກ ຄົບວກຜູ້ຍິງທີ່ໄດ້ຕິດຕາມແລະບົວຣະບັດພຣະເຢຊູຕັ້ງແຕ່ແຂວງຄາລິເລມາ. ໃນນັ້ນມີມາຮອາໄທມັກດາລາ ມາຮອາມານດາຂອງຢາໂກໂບແລະໂຢເຊບ ກັບມານດາຂອງລູກຊາຍຂອງເຊເບດາຍ" (ມັດທາຍ 27: 55-56).

2. ພົບຄວາມໜ້າຍ້ານ: (ມັດທາຍ 28:5-7).

ເມື່ອພວກນາງໄປຮອດອຸບໂມງແລ້ວສິ່ງທີ່ບໍ່ຄາດຝັນກໍເກີດຂຶ້ນຄືເກີດແຜ່ນດິນໄຫວຈົນອຸບໂມງສິ້ນສະເທືອນທັງນີ້ກໍຍ້ອນດ້ວຍຮິດເດດຂອງເທວະດາທີ່ກຶ່ງຫິນທີ່ອັດປາກອຸບໂມງອອກດ້ວຍຮິດເດດ ແລ້ວເທວະດານັ້ນໄດ້ນຶ່ງເທິງຫິນນັ້ນ, ສ່ວນພວກທະການທີ່ເຝົ້າຍາມເມື່ອໄດ້ເຫັນເຫດການກໍພາກັນຕົກໃຈຍ້ານ ແລະກາຍເປັນຄົນແຂງກະດ້າງຄືຄົນຕາຍ, ແຕ່ເທວະດາໄດ້ເລົ່າໂລມພວກແມ່ຍິງວ່າ "ພວກເຈົ້າຢ່າຊູ່ຢ້ານ ເຮົາກໍຮູ້ຢູ່ແລ້ວວ່າພວກເຈົ້າມາຊອກຫາພຣະເຢຊູ ຜູ້ທີ່ຖືກຄຶງໄວ້ທີ່ໄມ້ກາງແຂນ" (ຂໍ້ 5). ເທວະດາຮູ້ດີວ່າພວກນາງພາກັນຍ້ານຕໍ່ເຫດການທີ່ເກີດຂຶ້ນ ດ້ວຍເຫດນີ້ເທວະດາຈຶ່ງບອກພວກນາງວ່າ "ຢ່າຊູ່ຢ້ານ" ຫລືບໍ່ຕ້ອງຍ້ານ ບໍ່ມີຫຍັງຫລືໃຜເຮັດອັນຕະລາຍແກ່ພວກເຈົ້າດອກ, ນີ້ເປັນຄໍາຍັງຍິນຮັບປະກັນຄວາມປອດພັຍຈາກເທວະດາ. ເມື່ອພວກແມ່ຍິງໄດ້ຍິນດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ພວກນາງກໍເປົາໃຈຂຶ້ນຫລາຍສົມຄວນ ເທວະດາຍັງບອກອີກວ່າພວກແມ່ຍິງເຫລົ່ານີ້ມາຊອກຫາພຣະເຢຊູ. ເຮືອງນີ້ສອນໃຫ້ເຮົາຮູ້ວ່າ ເມື່ອເຮົາຊອກສແວງຫາພຣະເຢຊູເຮົາຍ່ອມຈະພົບອຸປະສັກແນວໃດແນວນຶ່ງ ແຕ່ໃຫ້ເຮົາເຂົ້າໃຈວ່າແມ່ນແຕ່ເທວະດາຜູ້ບົວຣະບັດຮັກສາພຣະເຢຊູໄດ້ຮູ້ແລ້ວວ່າເຮົາຊອກສແວງຫາພຣະອົງ ແລ້ວເພິ່ນເອງຈະເປັນຜູ້ເປີດທາງໃຫ້ດອກຫາກເຮົາຊອກສແວງຫາພຣະເຢຊູຄືພວກແມ່ຍິງເຫລົ່ານີ້ຊອກສແວງຫາພຣະອົງ.

"ພຣະອົງບໍ່ປະທັບຢູ່ທີ່ນີ້ ເພາະຖືກຊົງບັນດານໃຫ້ເປັນຄົນມາ ຕາມທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງກ່າວໄວ້ແລ້ວ ຈົ່ງມາເບິ່ງບ່ອນທີ່ພຣະອົງຊົງບັນທົມຢູ່ນັ້ນ" (ຂໍ້ 6). ເມື່ອພວກຜູ້ຍິງເຊົາຍ້ານແລ້ວເທວະດາຈຶ່ງບອກເຮືອງທີ່ເກີດຂຶ້ນ, ເທວະດາຍັງກ່າວເຖິງສິ່ງທີ່ພຣະອົງຊົງກ່າວມາເມື່ອກ່ອນວ່າພຣະອົງຈະຊົງຄືນມາຈາກຕາຍເພື່ອໃຫ້ພວກແມ່ຍິງໄດ້ລະນຶກເຖິງຄໍາສອນຂອງພຣະອົງນັ້ນເປັນຄວາມຈິງ ນອກນັ້ນເທວະດາຍັງເຊື່ອເຊີນພວກແມ່ຍິງເຂົ້າໄປເບິ່ງບ່ອນເຂົາວາງສົບພຣະອົງໄວ້ ແຕ່ເທວະດາ ເວົ້າວ່າບ່ອນພຣະອົງນອນ. ສລຸບຄໍາເວົ້າຂອງເທວະດານີ້ດັ່ງນີ້:

1. ພຣະອົງບໍ່ຢູ່ທີ່ນີ້.

2. ພຣະອົງຊົງເປັນຄົນມາແລ້ວ.

3. ທີ່ພຣະອົງຊົງກ່າວວ່າວັນຖ້ວນສາມພຣະອົງຈະຄົນມານັ້ນໄດ້ເປັນຈິງ.

4. ເຊັ່ນພວກຜູ້ຍິງເຂົ້າໄປພິສູດເບິ່ງບ່ອນເຂົາວາງສົບ, ແຕ່ເທວະດາ ເວົ້າວ່າບ່ອນພຣະອົງນອນ.

ເຮົາຕ້ອງເຂົ້າໃຈວ່າພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ສະເດັດອອກຈາກອຸບໂມງຕອນປາກອຸບໂມງນັ້ນເປີດອອກ, ຫລືເວົ້າໄດ້ວ່າບໍ່ແມ່ນເທວະດາເປີດປາກອຸບໂມງເພື່ອໃຫ້ພຣະເຢຊູອອກ ແຕ່ແມ່ນເປີດປະຕູໃຫ້ພວກແມ່ຍິງໄດ້ເຫັນດ້ານໃນຂອງອຸບໂມງ, ສ່ວນພຣະເຢຊູສະເດັດອອກໄປຍາມໃດນັ້ນບໍ່ມີໃຜຮູ້ ເພາະວ່າຕອນຫົນຖືກເປີດອອກນັ້ນເທວະດາເວົ້າວ່າ "ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ປະທັບຢູ່ທີ່ນີ້" ແປວ່າພຣະອົງໄດ້ອອກໄປກ່ອນໜ້ານີ້ແລ້ວ. ສະນັ້ນເທວະດາຈຶ່ງບອກພວກແມ່ຍິງວ່າ "ຈົ່ງຮີບໄປບອກພວກສາວິກຂອງພຣະອົງວ່າ ພຣະອົງຖືກຊົງບັນດານໃຫ້ເປັນຄົນມາຈາກຕາຍແລ້ວ ແລະເບິ່ງແມ່ ພຣະອົງສະເດັດໄປຍັງແຂວງຄາລີເລກ່ອນທ່ານທັງຫລາຍ ພວກທ່ານຈະໄດ້ເຫັນພຣະອົງຢູ່ທີ່ນັ້ນ" (ຂໍ້ 7).

3. ດິໃຈທີ່ພົບກັນອີກ: (ມັດທາຍ 28:8-10).

ເຖິງແມ່ນເທວະດາຈະບອກພວກແມ່ຍິງວ່າ "ຢ່າຊູ່ຢ້ານ" ແຕ່ພວກແມ່ຍິງເຫລົ່ານີ້ກໍຍັງຢ້ານແລະຕົກໃຈຈົນຕົວສັ່ນສະເທືອນຢູ່ ແຕ່ກໍດິໃຈຂຶ້ນແດ່ເພາະຮູ້ວ່າຈະບໍ່ມີອັນຕະລາຍໃດໆເກີດຂຶ້ນແກ່ພວກນາງ ແຕ່ພວກນາງໄດ້ກົມໜ້າລົງດິນເພື່ອຟັງຄໍາບອກເລົ່າຂອງເທວະດາຈົນຈົບ. ເມື່ອພວກແມ່ຍິງໄດ້ຮັບຟັງຄໍາບອກເລົ່າຂອງເທວະດາຢ່າງລະອຽດແລ້ວ ພວກແມ່ຍິງຈຶ່ງຟ້າວພາກັນໄປຫາພວກສາວິກທີ່ກຳລັງເຕົ້າໂຮມກັນຢູ່ໃນຫ້ອງ "ຍິງເຫລົ່ານັ້ນກໍຮີບໄປຈາກອຸບໂມງ ທັງຢ້ານທັງດິໃຈຫລາຍ ແລ່ນໄປບອກພວກສາວິກຂອງພຣະອົງ" (ຂໍ້ 8). ມັດທາຍບອກວ່າພວກແມ່ຍິງທັງຢ້ານທັງດິໃຈ ແລ່ນໄປບອກພວກສາວິກ, ເຮົາເຊື່ອວ່າພວກແມ່ຍິງມີຄວາມຮູ້ສຶກຢ້ານຕໍ່ເຫດການແດ່, ຢ້ານພວກສາວິກບໍ່ເຊື່ອແດ່ ແຕ່ກໍພາກັນແລ່ນໄປດ້ວຍໃຈຟັງຟ້າວແລະຍິນດີທີ່ຮູ້ວ່າພຣະເຢຊູເປັນຄົນມາຈາກຕາຍແລ້ວ, ແຕ່ໃນຂະນະທີ່ເຂົາຈະໄປນັ້ນພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງປາກົດຕົວແກ່ເຂົາ.

"ແລະເບິ່ງແມ່, ພຣະເຢຊູໄດ້ສະເດັດມາພົບເຂົາ ແລະຊົງກ່າວວ່າ " ຈົ່ງຈະເຣີນເທັ້ນ" ຍິງເຫລົ່ານັ້ນກໍເຂົ້າມາຈັບພຣະບາດນະມັສການພຣະອົງ ພຣະອົງຊົງກ່າວວ່າ "ຢ່າຊູ່ຢ້ານ ຈົ່ງໄປບອກພວກອ້າຍນ້ອງຂອງເຮົາໃຫ້ໄປຍັງແຂວງຄາລີເລ ເຂົາຈະເຫັນເຮົາທີ່ນັ້ນ" (ຂໍ້ 9-10). ເປັນຄັ້ງທຳອິດທີ່ພຣະເຢຊູຊົງປາກົດຕົວນັ້ນແມ່ນພຣະອົງຊົງປາກົດຕົວກັບພວກແມ່ຍິງເຫລົ່ານີ້ ແລະຄໍາເວົ້າທຳອິດທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ກ່າວຕໍ່ພວກແມ່ຍິງວ່າ "ຈົ່ງຈະເຣີນເທັ້ນ" ເປັນຄໍາອວຍພອນແກ່ພວກແມ່ຍິງທີ່ຊອກສແວງຫາພຣະອົງ, ເມື່ອພວກແມ່ຍິງຮູ້ວ່າແມ່ນພຣະອົງແລ້ວພວກເຂົາກໍເຂົ້າມາໃກ້ແລະຈັບພຣະບາດນະມັສການພຣະອົງ. ການກົມລົງຂາບໄຫວ້ທີ່ພຣະບາດນັ້ນເປັນສັງຄົມຂອງຄົນຍິວຂາບໄຫວ້ສະແດງຄວາມ ໂຄຣົບອົງຣາຊາ (ປະຫວັດສາດກະສັດສອງ 4:37).

ແລ້ວພຣະເຢຊູທັກທາຍພວກແມ່ຍິງຕໍ່ໄປດ້ວຍຄໍາເວົ້າຄຳດຽວກັນກັບເທວະດາ "ຢ່າຊູ່ຢ້ານ " ແຕ່ອາດມີຄວາມໝາຍແຕກຕ່າງກັນ ພຣະອົງບອກເຂົາວ່າຢ່າຊູ່ຢ້ານຕອນນີ້ອາດມີຄວາມໝາຍວ່າບໍ່ໃຫ້ຢ້ານທີ່ຢູ່ຕໍ່ພຣະພັກພຣະອົງ, ບໍ່ຕ້ອງຢ້ານທີ່ເຂົາພົບກັບພຣະອົງໃນທີ່ນີ້, ແລ້ວພຣະອົງຍັງມອບວຽກງານອັນສຳຄັນໃຫ້ພວກນາງຄື " ຈົ່ງໄປບອກພວກອ້າຍນ້ອງຂອງເຮົາ ໃຫ້ໄປຍັງແຂວງຄາລີເລ ເຂົາຈະເຫັນເຮົາທີ່ນັ້ນ" (ຂໍ້ 10). ແປ

ວ່າພວກນາງມີໜ້າທີ່ສິ່ງຂ່າວໃຫ້ພວກສາວິກ ແລະບອກພວກສາວິກໃຫ້ໄປພົບກັບພຣະອົງທີ່ແຂວງຄາລີເລ, ດ້ວຍເຫດນີ້ພວກແມ່ຍິງເຫຼົ່ານີ້ ຈຶ່ງມີສາຍານາມວ່າເປັນພວກສິ່ງຂ່າວປະເສີດເຮືອງການຄົນພຣະຊົນຂອງພຣະເຢຊູເປັນກຸ່ມທຳອິດ.

ຄຳຖາມ:

1. ເວົ້າເຖິງຄວາມຍ້ານ ທ່ານຍ້ານອັນໃດຫລາຍກວ່າໝູ່ໃນເວລານີ້?
2. ທ່ານຈະເຮັດແນວໃດເພື່ອຈະບໍ່ມີຄວາມຍ້ານອີກຕໍ່ໄປ?
3. ອຸບໂມງຫວ້າງເປົ່າມີຄວາມໝາຍອັນໃດສຳລັບທ່ານ?
4. ທ່ານເຄີຍເຂົ້າໄປປ່າຊ້າໃນຕອນຄ່ຳມືດບໍ່?
5. ເປັນຫຍັງພວກຜູ້ຍິງຈຶ່ງໄປຍັງອຸບໂມງຝັ່ງສົບພຣະເຢຊູແຕ່ເຊົ້າມືດ?
6. ເຫດຜົນອັນໃດທີ່ເທວະດາກຶ່ງຫົນອັດປາກອຸບໂມງອອກ?
7. ພຣະເຢຊູມອບງານອັນໃດໃຫ້ພວກແມ່ຍິງ? ແລະງານອັນໃດໃຫ້ແກ່ເຮົາ?

ຫວ